

Người Cá Ở Biển Forever

Contents

Người Cá Ở Biển Forever	2
1. Chương 1: Cá Ngừ Cali	2
2. Chương 2: Thì Ra Người Cá Thù Dai Như Vậy Sao?	4
3. Chương 3: Bây Giờ Tôi Muốn Đến — Tôi Muốn Đến Một Nơi Có Thật Nhiều Thật Nhiều Cá Ngừ Cali!	7
4. Chương 4: Ánh Mắt Lạnh Lẻo Của Gã Nhìn Bọn Ta, Như Đang Nhìn Những Xác Chết — Bọn Ta Đã Bị Nhà Vua Phán Quyết Tử Hình	9
5. Chương 5: Alroy ! Là Đàn Ông Thì Tối Đây Quyết Đấu Một Cách Công Khai Đi !	11
6. Chương 6: Mà Chủ Nhân Biển Forever Lại Rất Lâu Không Có Hồi Âm	13
7. Chương 7: Rong Tắm Ảnh, Chủ Nhân Của Vùng Biển Này Ngồi Trên Một Mỏm Đá Ngầm, Như Một Vị Vua Đang Ngồi Trên Ngai Vàng, Lạnh	16
8. Chương 8: Tôi Thấy Anh Ấy Tốt Bụng Lắm	18
9. Chương 9: Người Cá Sẽ Không Giết Hại Đồng Loại Của Mình, Nhưng Con Người Sẽ. Nếu Tôi Mà Là Người Cá, Tôi Cũng Sẽ Không Mu	20
10. Chương 10: Mình Có Thể Trở Thành Bạn Của Nhau Không?	23
11. Chương 11: Nhóc Dylan Hỏi “ta Làm Bạn Được Không”, Alroy Trả Lời “được” — Từ Đó Về Sau Chẳng Còn Ai Nhìn Thấy Họ Nói	26
12. Chương 12: Dylan Đã Phối Hợp Trả Lời Là “không”, Nếu Alroy Thật Sự Muốn Cải Thiện Mỗi Quan Hệ Này Như Họ Nghĩ, Vậy, Sau Co	30
13. Chương 13	34
14. Chương 14: Đứng Trước Tình Yêu, Mấy Kẻ Ngủ Ngơ Toàn Chạy Té Khỏi Thôi	36
15. Chương 15: Có Lẽ Là Do Tên Đó Thích Nhóc Đó	40
16. Chương 16: Em Đang Xấu Hổ Sao? Có Bé?	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18: Tinh Linh Dưới Đại Dương Luôn Yêu Biển Cả, Mà Vùng Biển Ấm Ấp Trước Mặt Này Lại Đẹp Đẽ Đến Thế	51
19. Chương 19: Tôi Muốn Biển Nơi Đây Thành Biển Của Tôi	54
20. Chương 20: Em Có Thể Thử Xem	58
21. Chương 21: Velen Buồn Rầu Phát Hiện Tâm Trạng Của Mình Thật Ra Cũng Chẳng Khác Gì Ông Bố Đang Có Con Gái Đang Tuổi Dậy Thì Là Ba	60
22. Chương 22: “em Không Thích.” Hẳn Thở Dài	63
23. Chương 23: Như Một Cặp Bạn Nhảy Chưa Quen Thuộc, Đang Cẩn Thận Phối Hợp Những Bước Nhảy Của Nhau	66
24. Chương 24: Mấy Người Không Nhận Ra Ừ — Đức Vua Đang Hộ Tống Dylan Về Nhà Đó!	69
25. Chương 25: Dylan Còn Chưa Trưởng Thành, Sẽ Rất Dễ Sinh Ra Hảo Cảm Với “người Lớn” Ưu Tú Như Alroy, Thậm Chí Có Thể Nói Là M	73
26. Chương 26: Lần Sau Đi Săn Cũng Đừng Lén Đến Khu Vực Của Alroy — Hẳn Biết Nhóc Ở Đó, Và Cũng Rất Vui Khi Nhóc Đến Đó	75
27. Chương 27	79
28. Chương 28: “tôi Đã Hồi Về Quá Khứ Của Anh Ấy.” Nhóc Hát Như Thế	83
29. Chương 29: Dylan Trưởng Thành Rồi	87

30. Chương 30: Bài Ca Như Thế, Làm Cho Hoàng Hôn Trên Biển Forever Càng Thêm Dịu Dàng .	91
31. Chương 31: “trẻ Con Rồi Sẽ Khôn Lớn. Có Thể Góp Mình Vào Sự Trưởng Thành Của Bọn Trẻ, Là Một Điều May Mắn Cho Chúng Ta.”	95
32. Chương 32: Dylan Và Alroy — Khúc Ca Của Họ Đã Trở Thành Của Nhau	98
33. Chương 33: Phiên Ngoại: Last Forever	102
34. Chương 34: Phiên Ngoại: Last Forever 2	106
35. Chương 35: Phiên Ngoại: Last Forever 3	108
36. Chương 36: Phiên Ngoại: Once Upon A Time 1	112
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Once Upon A Time 2	114
38. Chương 38: Phiên Ngoại: Close To You 1	116

Người Cá Ở Biển Forever

Giới thiệu

Editor: Quý Linh Cao
Thể loại: Giả tưởng, hiện đại, âm áp, HET
Từ khóa: Nhân vật chính: Velen / Khác: Người cá, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ca-o-bien-forever>

1. Chương 1: Cá Ngừ Cali

Tháng tám, Velen •D• Heilman rời khỏi biển Single cùng người cá của anh ấy.

Anh ta đi rất gấp, bút ký của tám năm ròng ghi chép chỉ có thể để lại trú đảo, chờ máy trợ lý mang về sở nghiên cứu. May là, thuyền và đồ tiếp tế đã được Velen dọn trước, cả máy phát điện mini và đồ ghi chép đã kịp chuyển vào khoang ngay hôm ấy.

Công tác chuẩn bị cũng không vẹn toàn lắm, vì dù sao có ai mà ngờ rằng Aisha lại tổng cổ con mình đi trong cái mùa này chứ.

Aisha là chủ nhân của biển Single, nàng là một bà mẹ đơn thân cực kì hung hãn, nhưng cũng rất mỹ miều, nếu không phải do cái đuôi cá ấy cộng thêm tính cách quá hung hăng sợ là mấy thằng cu trên trú đảo đã thi nhau tán tỉnh nàng.

Đúng vậy, Aisha là người cá, mấy nhóc tí của nàng cũng thế.

Tám năm trước, Aisha bị thương được sóng biển đánh dạt vào đảo của con người, mặc dù lúc bất tỉnh thì đẹp đến nỗi như lạc trong giấc mơ khó tin nhất, nhưng đợi nàng tỉnh lại, Velen tức thì tận tường cái lời cảnh cáo của đồng nghiệp lúc chuyển giao công tác cho anh “Đừng bén mảng đến gần người cá!”

Sườn trái của Aisha bị cá mập đập một nhát rất sâu, tình trạng nguy kịch, nhưng lúc nàng đập nát cả phòng giải phẫu mấy người ở đó tưởng mình tiêu đời luôn rồi, Velen và máy trợ lý dùng sức chín trâu hai hổ mới làm cho Aisha hiểu được họ không có ác ý, về sau, mọi người dưới ánh mắt chăm chú của người cá miễn dịch được với thuốc gây mê, mồ hôi tuôn rơi mà hoàn thành giải phẫu.

Sau đó, Aisha không chịu điều dưỡng, nàng dùng nắm đấm và tiếng rít gào yêu cầu được trở về biển khơi.

Velen cứ nghĩ là nàng lo lắng vì vết thương và môi trường, nhưng khi bọn họ thả người cá về biển, Velen ngạc nhiên khi trông thấy có bốn nhóc tí đang ở gần đó.

Đó là lần đầu tiên Velen trông thấy người có vị thành niên, những thứ đẹp đẽ nhỏ bé ấy đang ngóng trông Aisha với nét mặt đầy tủi thân, rầm rứt nước mắt, nhóc nhỏ nhất trong đám đó còn dùng cằm bơi về phía bờ.

Aisha nghiêm khắc gọi nó về, rồi đôi mắt xinh đẹp kia lạnh lùng lườm Velen.

Người cá rất thông minh, sau khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi Aisha đã tìm ra người cao nhất ở đây. Ánh mắt đầy sự phòng bị của Aisha làm cho Velen có phần bối rối vì hưng phấn khi thấy mấy nhóc người cá, anh vội vàng thả Aisha về biển, còn mang cá sống đã bắt được trên đảo cho nàng.

Aisha không từ chối, nhưng rõ là nàng cũng chẳng có tí cảm kích nào với con người. Nhận cá ngữ vây xanh Cali xong, nàng cũng không quay lại mà đưa sấp nhỏ đi ngay.

Chỉ có nhóc đáng yêu nhỏ nhất, nhìn thấy cá trên tay Aisha xong, ngẩng đầu nhìn Velen hát mấy tiếng.

Thanh thoát, cao vút, tràn ngập vui vẻ — trong một khoảng thời gian khá lâu Velen luôn nghĩ rằng đây là khúc ca bày tỏ lòng biết ơn của người cá.

Nhưng phỏng theo những ghi chép về tiếng hát của người cá, Velen hiểu được ý nghĩa của tiếng hát này.

— Cá ngữ Cali

Có lẽ còn phải bổ sung thêm biểu tượng

~Cái kết quả này đúng là khiến cho Velen dở khóc dở cười.

Trước khi khỏi hản Aisha rất khó kiếm được thức ăn đầy đủ, làm chủ nhân của biển Single, nàng chẳng chút khách sáo mà đòi mấy gã ngoại lai — nhân viên trên đảo tiền thuê nhà: cá, và cả thuốc chữa thương. Mới đầu mấy nhóc người cá cũng không đi theo, nhưng sự tò mò là thiên tính của trẻ con, số lần mấy giám sát quay được cảnh bọn nhỏ ngó nghiêng gần đó càng ngày càng nhiều. Vì thế mà Aisha cũng đã mắng vài lần, nhưng mấy nhóc nghịch ngợm ấy nào có lọt tai lời mẹ dặn, cuối cùng Aisha đành phải mang bọn nhỏ theo lúc tới lấy thức ăn.

Mấy nhóc người cá tới khiến cho công việc nghiên cứu trên đảo có đột phá. Những nhóc tì này không trầm lặng như người cá trưởng thành, cách giao tiếp cũng rất đơn giản, một đồng bản ghi âm tần làm việc phiên dịch trở nên khả quan hơn.

Vì để tiện cho việc thống kê, Velen có đặt tên cho mấy nhóc người cá. Bởi vì còn chưa dậy thì, mọi người cũng chỉ dám phỏng đoán giới tính của mấy người cá nhỏ, sau vài ngày tranh cãi, cuối cùng thống nhất là ba gái một trai, nhóc nhỏ nhất là bé trai — Velen gọi nó là Dylan.

Người cá nam rất hiếm, có tài liệu nói người cá nam luôn sống một mình ở nơi biển xa, rất khó làm được tài liệu âm tần có giá trị.

Sự tồn tại của Dylan khiến nhân viên trên đảo rất phấn khởi, lúc phân chia công việc, Velen là người đứng đầu tất nhiên nhận phần quan sát và ghi chép về Dylan.

Là nhóc bé nhất của Aisha, Dylan cũng không được mẹ và các chị chăm sóc chu đáo, trên thực tế yêu cầu của Aisha đối với con trai còn nghiêm khắc hơn mấy chị rất nhiều. Cách giáo dục như vậy đã chứng minh giả thiết của giới học thuật: nhân ngư nam sẽ sớm rời khỏi mẹ để sinh tồn một mình, kỹ năng sinh tồn của nam mạnh hơn nữ, vậy mới có thể có được lãnh địa của riêng mình ở những vùng biển cách xa đất liền.

Trước thái độ lạnh nhạt của mẹ và các chị gái, nhóc Dylan hình như cũng chẳng dị nghị gì. Đó là một đứa trẻ hoạt bát, thậm chí cả Velen cũng cảm thấy nhóc hơi bị hiếu động quá, nó luôn chủ động đến chọc ghẹo bầy sứa độc, sau đó mạo hiểm bơi qua rừng xúc tua; nó cũng thích núp gần bờ biển, quấy đuôi, té nước vào nhân viên trên đảo (Velen là người thường xuyên dính chưởng)

Dylan không sợ con người, có lẽ vì người trên đảo cứu Aisha nên nhóc cũng không đề phòng con người như Aisha. Điều này làm cho Velen cảm thấy thật mâu thuẫn: Dylan sẵn lòng tiếp xúc với con người, hiển nhiên là càng thêm hữu ích với công việc của anh; nhưng thấy bộ dạng thiếu phòng bị của nhóc, Velen lại không nhận được lo lắng cho nhóc ấy.

Cũng không phải ai cũng có thiện ý với những tinh linh đẹp đẽ ở dưới hải dương này. Như nhân viên ở trên trú đảo của Velen, luôn có các bộ phận ghi chép về hoạt động của người cá ở trên biển, những nhân viên trên đảo không chỉ nghiên cứu khoa học, lúc nguy hiểm, họ cũng sẽ tiến hành bảo vệ người cá — dù cho sự nguy hiểm này xuất phát từ thiên nhiên, hay thậm chí là cả loài người.

Velen không muốn phải dùng cách thô bạo để giáo dục Dylan, vậy nên anh nghĩ đến cách giao lưu.

Âm vực của người cá rộng hơn con người rất nhiều, nhưng dưới sự giúp đỡ của điện tử, muốn mô phỏng tiếng ca của người cá cũng không khó lắm. Mấy năm trước mã gốc đã được cài vào máy tính của nhân viên trên đảo, nhưng nếu không thể phiên dịch được tiếng ca của người cá, mấy cái mã này cũng chỉ để trang trí.

“Mấy âm tần chúng ta có hiện nay có thể đảm bảo mức độ giao tiếp bình thường rồi.” lúc ấy Velen nói như thế với đồng nghiệp: “Nếu như mấy nhóc con trả lời, chúng ta có thể bảo họ dạy ta cách ‘ca hát’”

Đối tượng được chọn để thử nghiệm đầu tiên chính là Dylan, đây cũng không phải do Velen yêu cầu, chỉ là mọi người đều nhất trí rằng trong mấy nhóc người cá Dylan là người có phần trăm sẽ trả lời lại cao nhất.

Để không làm đám nhóc sợ, hôm thử nghiệm chỉ có mỗi Velen ôm thiết bị ngồi bên bờ biển.

Vết thương của Aisha gần như đã khỏi hẳn, nhưng chuyện thu tiền thuê có lẽ đã được nàng coi là chuyện thường tình. Đối với Velen hầu như lúc nào cũng thấy, Aisha cũng không cảnh giác như hồi đầu, nhưng nàng vẫn không cho bọn nhỏ đến gần.

Velen đưa thùng cá cho Aisha, Aisha lười nhác mò cá bên trong thùng.

Nhóc Dylan ở gần đó phần khích dáo dác, phát ra mấy tiếng ngắt quãng liên tục.

Velen đoán là nhóc đang hỏi: “Cá gì vậy?”

Với tâm lý muốn đùa dai, Velen nhanh chóng phát một giai điệu ngắn — lần đầu họ gặp mặt, giai điệu mà Dylan hát khi thấy cá ngữ cali.

“Cá ngữ Cali.”

Làn điệu du dương khiến cho mấy người cá sững sốt.

Velen vừa thấp thỏm vừa háo hức mong họ đáp lại.

Người trả lời không ngoài dự đoán chính là Dylan.

Nhóc con sau phút giây ngần ngợ ngần ngui thì háo hức dòm cá trong tay Aisha, sau đó, nhóc mất hứng nhả mặt, bĩu môi lầu bầu.

Nhìn vẻ mặt ấy, Velen không cần dịch cũng hiểu được ý của nhóc — “Tên lừa đảo, không phải cá ngữ Cali.”

Velen không nhịn được cười.

Đã ba tháng từ lúc Aisha bị thương, biển Single đã vào cuối thu. Mùa này ở biển Single không có cá ngữ Cali.

HẾT CHƯƠNG 1.

2. Chương 2: Thì Ra Người Cá Thù Dai Như Vậy Sao?

Aisha cũng không ghét mấy cái máy mô phỏng giọng người cá của con người. Dù bản thân nàng cũng không có ý định giao lưu với con người, nhưng nàng cũng không cấm Velen và mấy người khác hướng dẫn mấy nhóc người cá ca hát.

Loài người đã xâm nhập quá sâu vào đại dương, bọn họ đang nghiên cứu người cá, mà người cá cũng đang tìm hiểu về những hàng xóm trên đất liền. Học tập lẫn nhau, mấy người ngoại lai trên đảo phiên dịch ngôn ngữ của người cá cũng là dạy cho người cá về tiếng nói và văn hóa của họ — Aisha là một bà mẹ thông minh, nàng biết điều gì là tốt cho bọn nhỏ.

Được Aisha thả cho phép, thời gian mấy nhóc người cá ở lại đảo nhân tạo cũng lâu hơn. Nhân viên trên đảo đưa ra các đồ vật, hình ảnh, hoặc âm tần, để bọn nhỏ phiên dịch lại. Vì để cho mấy nhóc người cá hứng thú, mọi người lúc nào cũng phải vất óc để chuẩn bị mấy món quà nho nhỏ để lấy lòng: đa số là mấy hải

sản cỡ nhỏ(cá, tôm, hoặc sò ốc) mà Aisha thấy phiền nên chẳng đi bắt, còn mấy thứ nữa là những đồ vật của con người vô hại với người cá.

Những đồ chơi nhỏ đầy bắt ngờ luôn khiến bọn nhỏ ngày nào cũng rất phấn khích, tiếng ca trong trẻo ngày thơ liên tục bổ sung vào kho tư liệu trên đảo.

Công việc của mọi người tiến triển rất thuận lợi — trừ Velen.

Lúc phát hiện nhóc Dylan còn đang giận là ngày thứ bảy từ lần thử nghiệm đầu tiên. Khi đó mấy chị của Dylan đã có can đảm tự bơi đến chỗ của nghiên cứu viên để nhận quà mà không cần mẹ bảo vệ, mà nhóc Dylan vẫn chẳng thèm ngó ngang mấy đồ vật Velen cầm hoặc ném ra biển, cũng không ca hát với Velen nữa.

“Thì ra người cá thù dai như vậy sao?” đồng nghiệp thấy tình trạng của Velen xong, vô cùng đồng cảm vỗ vai Velen, “Tôi chỉ có thể nói một câu, good luck, Heilman.”

Velen thử hết tất cả các cách mà mình có thể nghĩ ra, cuối cùng đành liên hệ với bên ngoài.

Hai ngày sau, một phi cơ loại nhỏ đáp xuống đảo nhân tạo, trong khoang chứa là cá ngừ vây xanh Cali từ biển Forever.

Người cá không ăn cá tôm ương. Cá tôm được vận chuyển hàng không cũng không tươi nữa, Velen nhận cá xong thì đến bờ biển ngay, dùng loa phát thanh phát lại giai điệu khiến cho nhóc Dylan ghi thù đến tận hôm nay.

— Cá ngừ Cali!

— Cá ngừ Cali!

Không lâu sau, Aisha cũng mang theo bọn nhỏ tới, Dylan hiển nhiên là chẳng có gì vui thú, chậm chạp bơi cuối cùng.

Cá trong thùng nước không tươi lắm, Velen cũng hơi lo lắng. Khác với cá con đưa cho Aisha dịp trước, vị khách tới từ biển Forever này dù chưa trưởng thành, nhưng thể trọng cũng phải đến 160kg. Velen và hai trợ lý phải dùng máy móc để dựng thùng cá lên, để cho mấy người cá nhìn thấy được vây lưng màu xanh.

— Cá ngừ Cali!

Tiếng ca quen thuộc tràn ngập vui vẻ vang lên, cùng với tiếng ca là bóng dáng xẹt đến như tia chớp của nhóc Dylan.

Velen vẫn biết người cá bơi rất nhanh, nhưng mấy nhóc con có thể bơi nhanh đến thế thì đúng là vượt cả tầm tưởng tượng của anh.

“Sẽ không tông vào bờ ấy chứ?” nhóc Dylan bất chấp xông đến làm Velen không khỏi lo lắng.

Nhưng nhóc con vẫn kịp vẫy đuôi vòng về, yên ổn ngừng lại.

— Cá ngừ Cali!

Hai mắt Dylan sáng lấp lánh nhìn con cá còn to hơn cả nhóc, tiếng ca vì phấn khích còn hơi rung rung.

Velen đổ cá xuống. Dòng nước lạnh lẽo của biển Single làm vị khách ngoại lai này rõ khó chịu, nó quẫy nước tung tóe, nhưng vì thiếu không khí nên động tác của nó vừa ngu ngốc vừa bất lực.

Trọng lượng của con cá ngừ Cali này không nằm trong phạm vi săn bắt của Aisha, nhưng bà mẹ người cá cũng không chần chừ, nài nỉ nhanh chóng phanh bụng cá ra, lấy phần thịt mềm nhất cho bọn nhỏ.

Mấy nhóc người cá nổi trên mặt nước, giọng mũi ngâm nga đầy vui vẻ.

Dylan cầm phần cá của mình tới chỗ Velen, ngừng lại trong chốc lát rồi bỗng cong đuôi, dùng hết sức đập nước nhảy lên rồi rơi tùm xuống biển.

Cột nước khổng lồ dội thẳng vào người Velen.

“Tốt lắm, nhìn qua chắc cũng đã nguôi giận rồi nhỉ.” Velen ướt như chuột lột nghĩ thầm.

Món quà của Velen khiến mấy người cá rất hài lòng, nhưng dù sao con cá này cũng quá lớn, Aisha và mấy đứa nhỏ ăn phần ngon nhất, phần còn thừa thì chuyển vào phòng bếp trên đảo.

Aisha cũng biết đối với con người món quà như vậy rất quý giá, mấy hôm sau lúc thu tiền thuê nàng không cần cá ngư Cali, cũng cấm bọn nhỏ đi đòi.

Sau bữa tiệc này, mối quan hệ giữa người cá ở biển Single với con người càng thêm hòa hảo.

Cũng sắp đến lễ Noen, mấy nhóc người cá đã phân biệt được tên gọi mà nghiên cứu viên gọi mấy đứa, ba bé gái còn bắt đầu bắt chước cách phát âm của con người để gọi nghiên cứu viên của riêng mình.

Velen cũng dạy nhóc Dylan cách đọc tên của mình, nhưng thằng nhóc lanh lợi này rõ là hiểu ý của anh nhưng cứ cố tình giả ngu; nếu như Velen muốn nhóc gọi, nhóc sẽ ranh mãnh hát “Cá ngư Cali” để gọi Velen.

Về sau, vì bị Dylan ảnh hưởng, không chỉ mấy nhóc người cá, thậm chí ngay cả Aisha cũng gọi Velen như thế.

“Tên chỉ là cái mã thôi, để ý làm gì.” Mấy đồng nghiệp cười trên nỗi đau của người khác an ủi Velen “Ít ra cái giai điệu này cũng êm tai đấy chứ.”

Velen bất lực, nhưng trừ vấn đề tên gọi, nhóc Dylan lúc được anh dạy ca hát cũng rất nghiêm túc.

Mỗi khi Velen đưa ra một đồ vật dưới đại dương, Dylan sẽ ca tên gọi của nó, đợi Velen ghi chép lại xong, nhóc cũng yêu cầu Velen nói lại bằng ngôn ngữ của con người. Velen không biết nhóc có nhớ những cách gọi ấy không, hay chẳng qua là chỉ thấy như vậy mới công bằng: tôi đã nói rồi, chú cũng phải nói.

Những ngày ở biển Single, Velen chưa từng nghe thấy Dylan nói ngôn ngữ của loài người. Mấy chị gái của Dylan cũng chỉ thỉnh thoảng mới nói một từ đơn, nhưng mấy nàng không có kho số liệu như con người, đối với sự vật và khái niệm trên đất liền, mấy nàng dù có biết cách đọc thì cũng rất khó để sử dụng chính xác.

Khoảng thời gian học tập lẫn nhau trôi qua rất bình lặng. Vì tiến triển thuận lợi, nghiên cứu viên trên đảo cũng từ chối đợt thay ca 4 năm một lần. Khoảng thời gian chung sống lâu dài cũng để Aisha thấy yên tâm cho bọn nhỏ tự đến đây — tất nhiên, cũng có thể là do cơ thể của mấy nhóc người cá đã có thể tự bảo vệ bản thân — thời gian cũng làm cho sự khác biệt giữa nam và nữ dần rõ ràng hơn.

Mấy bé gái của Aisha cũng không giống nàng lắm, màu tóc của những cô bé xinh xắn này đậm hơn mẹ mình nhiều, là màu đỏ đất hoặc màu nâu, cũng chỉ có nhóc Dylan di truyền màu tóc vàng sáng và tròng mắt xanh lam.

Tuổi thọ của người cá vẫn còn là một bí ẩn. Có một giả thuyết khá phổ biến là người cá có tuổi đời dài hơn con người rất nhiều. Nhiều chuyên gia cho rằng, thời kì tráng niên của người cá rất dài, vậy cho nên hồi xưa mới có truyền thuyết người cá bất tử; còn thời kỳ trưởng thành và thời kỳ già yếu không khác con người mấy.

Đại dương cũng không phải một mái ấm dịu dàng, nó luôn thôi thúc những đứa con của mình trưởng thành, rồi lạnh lùng nhìn bọn nó ra đi..

Chưa có ai nhìn thấy người cá đã già, mà những ghi chép về thời kỳ trưởng thành của người cá cũng là lần đầu tiên.

Quá nhiều nghi vấn và giả thiết đã dần có được đáp án trong quãng thời gian làm bạn với những đám nhóc này, và mai sau vẫn còn rất nhiều bí ẩn đang chờ được giải đáp.

Năm thứ tám Velen ở biển Single, tất cả mọi người trên đảo giờ chỉ quan tâm duy nhất một vấn đề: khi nào nhóc Dylan sẽ đi.

3. Chương 3: Bây Giờ Tôi Muốn Đến — Tôi Muốn Đến Một Nơi Có Thật Nhiều Thật Nhiều Cá Ngừ Cali!

Điều chắc chắn là sẽ phải rời đi, cái không xác định được là khi nào.

Bởi vì thiếu tài liệu tương tự về thời kỳ trưởng thành của người cá, nghiên cứu viên trên đảo không xác định chính xác được tuổi thọ của người cá, nếu căn cứ theo sự phát triển của cơ thể, mấy nhóc của Aisha đã đến thời kỳ trưởng thành — nếu như người cá phát dục giống như chu kỳ của loài người, vậy thì mấy nhóc này cũng đã xấp xỉ 14 tuổi.

Đây là một độ tuổi rất vi diệu, cơ thể trở mã làm cho sự khác biệt về giới tính lớn hơn, mà sự trưởng thành cũng làm thay đổi cuộc sống của người cá.

Velen và mấy trợ lý nhận ra, bắt đầu từ hai năm trước, Aisha càng ngày càng nghiêm khắc với nhóc Dylan hơn: nàng cố tình giảm thiểu khẩu phần của Dylan, lúc Dylan đi săn cũng cầm mấy đứa con gái theo giúp; khi thời tiết xấu, Aisha thường dắt mấy đứa con gái đến chỗ ẩn náu rồi mang Dylan xông vào giữa sóng biển gầm gừ.

Lớp học với mục đích rõ ràng như thế khiến cho nghiên cứu viên trên đảo nhanh chóng nhận ra: thời kỳ trưởng thành, thời kỳ mà con người coi là rất non trẻ, lại là lúc người cá nam phải tạm biệt sự che chở, một mình đương đầu với đại dương.

Lớp học tăng cường như thế kéo dài hai năm rưỡi.

Mùa hè đến, có lẽ Aisha đã thấy không còn gì để dạy cho đứa con trai út. Nàng bắt đầu dùng thái độ nuôi thả để Dylan tự giết thời gian, rồi bắt đầu tập trung vào chăm sóc các con gái.

Thái độ như vậy biểu hiện điều gì, mọi người trên đảo đều hiểu, nhưng mọi người cũng không rõ Dylan có hiểu được chuyện sắp xảy đến không — nhìn nhóc vẫn hoạt bát như trước, không có muộn phiền gì cả, còn thấy vui vẻ vì được tự do hoạt động.

Ngày nào đó giữa tháng bảy, chẳng hiểu sao Dylan bắt được một con cá buồm con, còn mang khoe với Velen.

Con cá đó dài khoảng nửa cánh tay, bị Dylan nắm mồm, bắt lực vùng vẫy.

“Tự bắt đó!” nhóc con đắc ý ngẩng cao đầu, ngay cả giọng ca cũng lãnh lớt hơn rất nhiều.

Velen cười ca ngợi: “Giỏi lắm!”

Anh cũng không đụng tới laptop nhặt nhèo để bên cạnh — giao tiếp đơn giản thế này không cần tới nó hỗ trợ. Tám năm, đủ để nghiên cứu viên chuyên nghiệp hiểu mấy câu đơn của người cá, cũng để cho người cá nhớ mấy từ thường dùng của con người.

Nhưng mà, những câu dài vẫn phải có máy tính hỗ trợ.

Velen đặt laptop lên đùi, hơi do dự, cuối cùng vẫn bật giai điệu đã chuẩn bị sẵn.

Như đang bù đắp khoảng thời gian không được chơi bởi nhiều, gần đây Dylan chơi bởi rất hăng, bản thân Velen cũng bắt gặp nhiều lần nhóc ấy đuổi theo bầy cá đang nhảy trên mặt nước. Thái độ vô tư của Dylan khiến cho người trên đảo trông nhóc từ bé đến lớn không khỏi sầu lo: sự phát dục của Dylan chậm hơn các chị nhiều, rõ nhất là nhóc Dylan đến giờ còn chưa có dấu hiệu vỡ giọng.

Giọng của người cá nam trưởng thành sẽ trầm hơn so với phái nữ, mà sự khác nhau giữa chất giọng không xuất hiện khi còn bé, nếu vậy thì sự khác nhau đó chỉ có thể giống con người ở chỗ — vỡ giọng.

Giọng của Dylan vẫn không khác, vậy cơ thể của nhóc đã phát dục chưa? Cơ thể của nhóc có đủ khỏe mạnh để giúp nhóc tự đối mặt với biển khơi không?

Nghiên cứu viên trên đảo quan tâm đến vấn đề ra đi của nhóc út còn hơn cả Aisha.

Nhưng cách sinh tồn của người cá là chuyện con người không thể can thiệp được.

Không thể ngăn cản, vậy nắm được thời gian cũng không quá trớn đâu nhỉ? — gánh vác mong ước chung của cả đảo, Velen click vào màn hình.

Giai điệu điện tử phát lên: “Aisha chưa nhắc đến việc nhóc phải đi hả?”

“Dọn đi?” Dylan dùng móng tay sắc bén mổ cá, xem ra là định lột da cá: “Dọn khỏi đâu?”

“Biển Single.”

Dylan chần chừ ngâm nga. Hành động của nhóc dừng lại, quay đầu lại ngắm nhìn vùng biển xinh đẹp nơi mình đã sinh ra và lớn lên.

Velen cẩn thận quan sát, nhưng cũng không thấy có gì khác lạ.

Dylan đang ngắm biển có vẻ rất bình thản, nhẹ nhàng nhoẻn miệng cười: “Đây là biển của mẹ.” Nhóc đột nhiên cất tiếng, giai điệu mềm mại như hòa tan với gió biển ẩm ướt.

“Tôi sẽ mãi mãi nhớ về nó, nhưng nó không phải biển của tôi, tôi sẽ có vùng biển của riêng mình.” Dylan nghiêng đầu, ánh mắt trong vắt nhìn Velen: “Nếu đến lúc tôi phải đi, mẹ sẽ nói cho tôi biết — ai cũng như vậy.”

Nhóc vẫn không có vẻ gì là lo âu, nhưng vì những lời ấy của Dylan, Velen và đồng nghiệp cũng thấy không còn lo lắng như trước nữa.

Người cá có cách sinh tồn của riêng họ, con người là những người đứng xem, giữ vững thái độ bàng quan là được rồi.

“Cơ mà, nếu Dylan rời đi, không phải chúng ta cũng phải điều người theo nhóc ấy sao?” sau lần nói chuyện ấy, trong đợt họp thường kỳ của nhân viên trên đảo, có người phát biểu ý kiến như thế.

Không có gì bất ngờ, ý kiến này được 100% đồng ý.

Sau đó, mọi người bắt đầu chuẩn bị cho việc Dylan rời đi.

Người cá nam thường chọn lãnh địa cách xa nơi mình sinh ra (có phải vì tập tính sinh sản không thì vẫn còn đang nghiên cứu), mà cách bọn họ chọn lãnh địa cũng không rõ. Nhóc Dylan vẫn chưa biết mình nên đi đâu, Velen cũng từng cho nhóc xem bản đồ thế giới, nhưng dù có giải thích kiểu gì, nhóc ấy vẫn không hiểu cái quả cầu ấy có liên quan quái gì đến việc nhóc chọn biển cho mình.

Bởi vì chưa rõ mục tiêu, việc chuẩn bị loại thuyền và đồ tiếp liệu hơi rắc rối — cơ mà việc chọn người đi theo Dylan thì chẳng cần phải bàn, chính là Velen.

Tháng bảy đầy lo lắng, hoang mang, đợi chờ cũng trôi qua, mà tháng tám đến lại lu bù đến nỗi cả thời gian để phiên muộn cũng chẳng có.

Hôm đó, vào khoảng thời gian quen thuộc, Aisha và mấy con gái cũng không tới như thường lệ, chỉ có Dylan ủ rũ bơi đến.

Velen và mấy người khác còn chưa kịp hỏi, nhóc Dylan đã nhanh chóng hát ra một giai điệu

“Mẹ bảo tôi phải cuộn xéo ngay lập tức — nhưng mà tôi vừa tìm thấy một đàn cá ngừ Cali! Bọn nó không to lắm, tôi có thể tự bắt được! Nhưng mẹ nói bây giờ đó là cá của bà, bảo tôi tự đến biển của mình mà tìm!”

Một tràng than vãn của nhóc người cá làm mọi người không kịp load.

Dylan cũng chẳng quan tâm mọi người có kịp hiểu nhóc không, hát luôn: “Bây giờ tôi muốn đến — tôi muốn đến một nơi có thật nhiều thật nhiều cá ngừ Cali! Cả mùa đông cũng có!”

Nhóc ghé vào bờ biển, mong ngóng nhìn Velen: “Cá ngừ Cali chú tặng đợt trước là ở đâu thế?”

Velen phải bật cười vì nhóc.

“Biển Forever.” Velen nói ra bằng ngôn ngữ của con người.

“Nó ở đâu? Đi đến đó kiểu gì?” Dylan thắc mắc.

Velen trả lời qua laptop: “Khó giải thích cho nhóc lắm ... Nếu nhóc đồng ý cho chú theo, chú có thể chỉ đường cho nhóc.”

“Được! Chúng ta đi luôn thôi!” Dylan vui vẻ vung đuôi, chẳng có vẻ gì là nhưng nhớ biển Single.

Sau một hồi loạn xì ngầu, Velen và mấy đồng nghiệp là thuyền viên bắt đầu lên thuyền, khởi hành.

Mặt biển xanh lam dập dềnh dưới ánh mặt trời, Dylan theo sát thuyền, thỉnh thoảng còn nhảy lên mặt biển.

Sự hào hứng của Dylan dường như cũng lan sang những người trên thuyền, mãi cho đến khi trú bão đã làm việc tám năm trở nên nhạt nhòa, mới có người nhớ ra một chuyện vô cùng, vô cùng gay go.

“Biển Forever ... Chẳng phải đó biển của Alroy xấu tính sao?”

4. Chương 4: Ánh Mắt Lạnh Lẽo Của Gã Nhìn Bọn Ta, Như Đang Nhìn Những Xác Chết — Bọn Ta Đã Bị Nhà Vua Phán Quyết Tử Hình

Trong những người cá được tìm thấy, Alroy là người nổi tiếng nhất.

Theo ghi chép của những nghiên cứu viên ở biển Forever, vị người cá nam trưởng thành này có ý thức về lãnh địa rất mạnh, lại còn thêm tính công kích chẳng kém — thực tế thì, Alroy lọt vào tầm mắt của mọi người cũng vì mấy hải nạn hãn hây ra.

Lúc ấy, một con thuyền săn bắt cá nhà táng phi pháp xông vào lãnh địa của Alroy, còn săn bắt dã man ở đây.

Về sau lúc tìm thấy nhật ký của thuyền trưởng, mọi người mới biết Alroy hành hạ những kẻ đột nhập này thế nào:

Đầu tiên, là sợ hãi và bất an. Đỉnh điểm, sự hoảng sợ vô cớ khiến cho thủy thủ trên tàu xảy ra phản ứng phản kích, điều này đã phát sinh một đợt bạo loạn. Thuyền trưởng và lái tàu buộc phải giết bớt một số thủy thủ, còn dùng cả súng để bắt mọi người ổn định lại công việc của mình.

Tiếp theo, tim đập nhanh, ù tai, buồn nôn và chóng mặt bắt đầu xuất hiện. Rất nhanh, bệnh tật làm cho bọn họ mất sức để tiếp tục điều khiển thuyền.

Thuyền săn cá trong tình trạng không hỏng hóc và đầy đủ nhiên liệu, rơi vào khốn cảnh to lớn. Bọn họ vô định trên biển Forever, thức ăn và nước ngọt ngày càng khan hiếm.

“Quý dữ! Đây lời lời nguyện của ác quỷ!” nét bút của thuyền trưởng xiêu vẹo, mọi người ai cũng cảm nhận được sự sợ hãi và bất lực của ông ta khi viết những dòng này.

Vào đêm thức ăn cạn kiệt, chủ nhân của biển Forever dưới ánh trăng, xuất hiện trước mặt các thủy thủ.

“Ánh mắt lạnh lẽo của gã nhìn bọn ta, như đang nhìn những xác chết — bọn ta đã bị nhà vua phán quyết tử hình.”

Đây là dòng chữ cuối cùng của thuyền trưởng, chữ viết nhuộm đầy máu: ông tự dùng súng tự sát.

Nhưng những người khác vẫn còn sống.

Ngày thứ ba sau khi người cá xuất hiện, một tàu chở khách đi ngang qua được cá heo dẫn tới đấy, người may mắn còn sống được cứu, những triệu chứng hành hạ họ bao lâu nay cũng biến mất.

Sự tồn tại của người cá lan truyền qua những lời tự thuật của người còn sống, nhật ký của thuyền trưởng cũng khiến mọi người nhanh chóng hiểu được lý do của hải nạn này: những kẻ săn cá voi đã chọc giận chủ nhân của biển Forever, vậy nên bọn họ bị trừng phạt.

Hải nạn này có ảnh hưởng rất lớn, nhất là giới học thuật.

Người cá có thể phát ra nhiều dạng sóng âm, chuyện này cũng không phải bí mật gì, thậm chí mấy luận đề như “Người cá sử dụng sóng âm làm vũ khí” “Sóng âm của người cá có thể khiến con người tử vong” rất thường thấy, nhưng cách Alroy phát ra sóng âm đã vượt ra khỏi tưởng tượng của các nhà học giả.

Nhật ký của thuyền trưởng đã ghi lại hai giai đoạn khác nhau, sóng âm cộng hưởng với đại não khiến tinh thần khủng hoảng, mà các triệu chứng trên cơ thể là vì các cơ quan nội tạng bị chấn động. Các đợt tần số khác nhau đã chia thành hai giai đoạn, nói trắng ra, là Alroy có sự hiểu biết đáng sợ về cơ thể con người.

“Người cá là mối nguy lớn, bọn nó có thể dễ dàng giết chết con người.” các vấn đề như vậy được ra đời, nhưng bất ngờ là nó cũng không gây ra ảnh hưởng gì nhiều.

Alroy không trực tiếp giết ai cả, hơn nữa sau khi điều tra, việc bẫy cá heo đưa tàu chở khách tới có thể là do Alroy đã giao.

Người cá cũng có suy nghĩ như con người, bọn họ có khả năng tàn sát, nhưng họ không lạm dụng nó — suy ra, những hàng xóm ở đại dương này còn hiền lành hơn con người rất nhiều.

Người cá đầy bí ẩn và khả năng siêu việt như siêu nhân đã khiến cho thế giới bùng nổ. Hàng ngàn du khách tràn vào biển Forever, cố tìm kiếm vị lãnh chúa tàn khốc vừa trác ẩn này, nhưng Alroy lại biệt tích, như vùng biển này chưa bao giờ có người cá sinh sống vậy.

Thất bại chồng chất khiến các du khách nhiệt tình nản lòng, thi nhau từ bỏ, biển Forever trở về sự yên bình vốn có.

Cái duy nhất thay đổi, có lẽ là mọc thêm một đảo nghiên cứu.

Velen từng gặp nghiên cứu viên biển Forever ở một cuộc hội thảo, đó là một thành niên trẻ tuổi, đầy sự say mê với người cá. Cậu ta hỏi rất nhiều chuyện về mấy nhóc người cá, lúc nhìn thấy ảnh của nhóc Dylan và mấy chị gái còn cười hềnh hếch. Nhưng mà, lúc Velen hỏi về người cá của bọn họ, cái vị mà say mê người cá tới nỗi trái tim lúc nào cũng lơ lửng trên người lại bật khổ não.

“Cái tên đó thật là ...” cậu ta cố nhin mấy từ ngữ không được mỹ miều cho lắm, thở dài than: “Ước gì mấy nhóc con có thể khiến tên đó cải tà quy chính đến đảo tôi chơi mấy ngày.”

“Alroy xấu tính.”, cái nickname này từ đợt hội thảo năm đó đã bay đến tai đảo nghiên cứu, kèm theo đó là những chuyện đảo điên suy nghĩ của mọi người đối với người cá ở biển Forever.

“Tôi đã đi qua bốn đảo rồi, nhưng vẫn chưa từng thấy thể loại nào như tên đó!” một vị nghiên cứu viên già mới chuyển công tác đến biển Forever than vãn: “Tên đấy ghét người lạ lắm, ai mà muốn sống lâu dài ấy — biết gã làm gì trú đảo của bọn tôi không? Tên đó bảo chim chóc ở mấy đảo xung quanh đến hết đấy! Hiểu không — “TẮT CÁ”! Mấy ông có tưởng tượng nổi không — phải đến mười mấy nghìn con chim xả thải trên đầu mấy người!”

“Tên đó còn cạp đứt cạp biể của chúng tôi — trời biết làm sao gã biết cái cạp nó thế nào!”

“Còn cả đàn sứa! Mặc dù không phải loại có độc, nhưng bị nhiều sứa ủa lò như vậy chỉ muốn thăng luôn cho rồi!”

Cuối cùng, ông ta chốt: “Yêu thương người cá của mấy người đi, với lại, đừng dại mà tin mấy cái lý do điều chuyển công tác của cấp trên — “Khí hậu ôn hòa” có mà ngập trong phân chim ấy!”

Lời cảnh báo bị lãng quên ấy đã réo lên hồi chuông báo động trong lòng Velen và các đồng nghiệp, thuyền còn chưa ra khỏi vùng biển Single mà trong đầu họ đã có ý muốn quay lại.

“Heilman.” Một đồng nghiệp chần chừ hỏi Velen, “Ông thấy giờ ta bảo Dylan cá ngừ Cali ở biển Forever chết hết rồi thì nhóc ấy có thay đổi mục tiêu không?”

Velen lặng lẽ nhìn anh ta.

Đồng nghiệp đau khổ ôm đầu: “Tại sao ta lại quên mất chuyện của Alroy chứ?!”

Không khí trên thuyền không kìm được trầm xuống. Mọi người không hện mà cùng đi về đuôi thuyền, nhìn nhóc Dylan còn chưa biết gì về biển Forever, không nhận được khuyên nhủ: “Dylan, giờ chúng ta đổi hướng thì có thể tới biển Vinar.”

“Nhưng mà chẳng phải ta đã thống nhất đi biển Forever rồi sao?” Dylan thắc mắc hát.

“Biển Vinar cũng có cá ngư Cali.”

“Tại sao vậy?” nhóc người cá tò mò hỏi: “Sao bỗng dưng lại đổi ý thế?”

“Bởi vì biển Forever đã có chủ rồi.” Velen quyết định nói thật: “Với lại người cá ở đó cũng không thích người lạ cho lắm.”

Người cá cũng không phải sinh vật thích sống một mình. Ở những vùng biển rộng lớn, nếu sinh vật đầy đủ, người cá cũng không ngại có thêm hàng xóm, có những người cá muốn sinh sản cũng sẽ đến những vùng biển khác để tìm người yêu.

Biết những điều này, hiển nhiên Dylan cũng không hiểu sự lo âu của những nghiên cứu viên, nhóc cũng không có ý muốn chuyển hướng, trái lại còn an ủi những con người đang lo lắng: “Chúng ta có thể sống cùng nhau mà — thức ăn đầy đủ là được.”

Giai điệu mềm mại khiến lòng người dịu lại, cơ mà những người nghe của nó cũng chẳng vì thế mà yên lòng được.

5. Chương 5: Alroy ! Là Đàn Ông Thì Tới Đây Quyết Đấu Một Cách Công Khai Đi !

Đi từ biển Single đến biển Forever, dù trên đường không gặp chuyện gì đi chăng nữa thì cũng phải mất khoảng 20 ngày, mà dưới sự cố gắng của Velen và các đồng nghiệp — không hề mong đến nơi sớm, cả hành trình thành công đi mất nửa tháng — tiếc là, trong nửa tháng này, bọn họ vẫn không thuyết phục nhóc Dylan đổi ý được.

Có lẽ là con cá ngư Cali kia đã để lại ấn tượng quá sâu đậm với nhóc, hảo cảm về biển Forever của Dylan không thể suy chuyển.

Cuối cùng, những con người ấy không thể làm gì khác chỉ đành bỏ mấy lời khuyên vô dụng ấy đi.

“Lúc tưởng tượng thì cái gì chẳng đẹp đẽ, có lẽ để cho nhóc ấy tận mắt thấy biển Forever — và cả Alroy — thì nhóc ấy sẽ tự đổi ý thôi.”

Ôm ý nghĩ như thế, Velen và các đồng nghiệp tiến vào chặng cuối của hành trình.

Lúc tới biển Forever là vào giữa trưa.

Hôm đó trời quang mây tạnh, gió biển ẩm ướt phả vào mang theo tiết trời ẩm áp, trên cao mặt trời tỏa sáng giữa bầu trời. Bọt biển lăn tăn phản quang làm mọi người trên thuyền phải đeo kính râm, trong tầm mắt mờ mờ, một đảo nhỏ bị mây đen bao phủ đã xuất hiện.

“Kia là gì vậy?” Đồng nghiệp chỉ vào trên trú đảo — một bóng đen kỳ lạ đang chuyển động: “Tôi có dự cảm xấu lắm.”

Velen cũng có dự cảm xấu im lặng. Anh cảm thấy mình nghe thấy cái gì đó — thanh âm đó lẫn với gió biển, đứt quãng, lúc cao lúc thấp, được lặp lại một cách cố định.

“Hửm?” cạnh thuyền bất ngờ thốt lên.

Đó là Dylan mới nổi lên khỏi mặt nước. Mặt biển phản quang quá chói làm mắt của nhóc díp lại, nhưng thay vì chìm lại xuống biển, có vẻ nhóc muốn nói chuyện với Velen.

“Đằng trước có “tiếng hát” của mọi người đấy, phát ra từ đảo đằng kia kìa.” Dylan nói với nghiên cứu viên của mình.

Đó là tên mà Dylan đặt cho tiếng người cá được cài trong máy tính. Ý của nhóc rất rõ ràng: người trên đảo đằng trước đang phát ra âm tần của người cá.

Tác dụng của trú đảo, và cả công việc cơ bản của nghiên cứu viên trên đảo, lúc ở biển Single Velen cũng từng giải thích cho Dylan. Thấy vẻ mặt bất ngờ của nhóc con, Velen cười: “Công việc của nghiên cứu viên ở đây cũng giống việc của chúng ta ở biển Single ...”

“Không!” Dylan nhanh chóng phủ định, “Mọi người chưa bao giờ hát với tôi như thế.”

Thấy dáng vẻ chắc chắn của nhóc, Velen cũng hơi thắc mắc: “Tại sao? Bọn họ đang hát gì vậy?”

Thuyền còn cách trú đảo một khoảng, thính lực của con người không thể phân biệt được giọng hát đằng trước; nhưng khoảng cách này lại chẳng là gì với người cá.

Nhóc con nhướn mày, dùng âm lượng chỉ có Velen nghe thấy hát lại. Có vẻ nhóc không vui vẻ lắm, lúc nhìn về phía trú đảo cũng hơi dè phòng.

Việc phiên dịch lại rất nhanh, nhìn kết quả, Velen thở dài thườn thượt.

“Chuyện gì vậy?” đồng nghiệp thấy có chuyện hỏi thăm.

Velen bất lực đưa laptop cho đối phương, ý bảo anh ta nhìn câu ở trên màn hình.

“Alroy! Là đàn ông thì tới đây quyết đấu một cách công khai đi!”

Sự căm lạng tràn ra theo câu nói này. Dylan vẫn đang đợi mấy nghiên cứu viên giải thích, mà tất cả mọi người trên thuyền chỉ muốn quay đầu đi ngay.

Song, lúc đang suy nghĩ cách giải quyết, radio trên thuyền vang lên, đối phương là nghiên cứu viên của biển Forever đã nhìn thấy thuyền.

“Xin lỗi, tình hình bên tôi giờ hơi loạn.” âm thanh của đối phương rất chán nản: “Như mọi người đã thấy đấy, Alroy lại bảo đàn chim kéo đến — sau đó là giáo sư Nolan phát điên ... Ấy! Sao chưa có ai đi đón giáo sư về thế?! ... Ông thích tắm phân chim thì cho ông tự tắm đi! Mang laptop của ông về! ... Ặc, anh còn nghe không? Đàn chim chắc là còn ở đây mấy chục phút nữa, đợi bọn nó bay đi là mọi người cập bến được rồi.”

“ ... Rõ.”

Sự bất hạnh của đồng nghiệp làm mọi người trên thuyền thấy đồng cảm vô cùng, đồng thời càng thêm kiên định với quyết tâm rời khỏi biển Forever.

Không biết có phải vì việc vị giáo sư Nolan kia khích tướng không, thời gian bầy chim tàn sát lâu hơn dự tính rất nhiều, nửa tiếng sau, thuyền của Velen mới được cập bến (Dylan dừng lại cách đảo một khoảng khá xa, còn từ chối tới gần đảo)

Đường từ bến tàu đến nhà chính là một cơn ác mộng, mà công trình kiến trúc ở đây cũng không khá khẩm hơn mấy.

Thanh niên cười hềnh hếch khi nhìn thấy hình của người cá nhỏ ở hội thảo, giờ đã trở thành nghiên cứu viên ở trên đảo lâu nhất. Thằng nhóc đáng thương còn chưa kịp đợi cơ hội thay ca, giờ người ngợm như một vị cao tăng thoát tục vậy.

“Dù tôi rất muốn nói chào mừng mọi người đến biển Forever, nhưng mọi người cũng thấy tình hình như nào rồi đấy.” anh ta với giọng điệu bình tĩnh chào mừng những vị khách: “Trước khi Alroy nghĩ ra kế gì mới để hành hạ chúng ta, mong mọi người thuận buồm xuôi gió.”

Thái độ thành khẩn làm Velen và mọi người mềm lòng, bọn họ cũng không định làm như đã bàn trước khi lên đảo là kiên quyết nói với đối phương: “Chúng tôi thấy ở đây loạn quá, chuẩn bị xong đồ tiếp liệu là chúng tôi đi ngay.”; mà trái lại, họ bày tỏ nguyện vọng ở lại một tí: “Nhiệm vụ của chúng tôi là đi theo Dylan, nhóc ấy muốn ở đây bao lâu, chúng tôi cũng sẽ ở bấy lâu.”

“Á! Nhóc Dylan!” hai mắt thanh niên như haicái đèn pha, nhiệt tình nói: “Đạo này nhóc ấy khỏe không? Tin nhắn mọi người gửi lần trước không có ảnh chụp, tiện đây, cho tôi đi gặp nhóc ấy một lần được không?”

“Ặc.” Velen hết hồn trước sự nhiệt tình bất ngờ của cậu ta: “Xin lỗi, nhóc ấy không muốn đến đây.”

“Không sao! Tôi có thể tự đi!” thanh niên thỉnh linh cao giọng: “Wendy, Coase! Chuẩn bị thuyền nhỏ đi! Chúng ta đi chào hỏi vị khách đáng yêu nào!”

Như nước lạnh đổ vào dầu sôi, nhân viên ở biển Forever như cái nồi sôi trào. Quen hay không quen cũng xông đến, gương mặt nào cũng là sự hưng phấn và háo hức: “Đi chung đi! Chúng ta phải đi hết chứ!”

Cảnh tượng như thế làm Velen thấy thật khủng bố.

Anh không kìm được lùi lại, muốn thoát khỏi những ánh mắt sáng lấp lánh ấy. Nhưng cuộc đào thoát của anh không hề thành công — một cơ thể ướt sũng chặn mất đường chạy của anh.

Nhìn là biết vừa tổng ngừng chạy ra từ nhà tắm, người quần mỗi cái khăn che ch!m, đầu vẫn còn đầy bọt. Gã nheo mắt rống: “Các vị khách đâu cả rồi? Bé yêu ở biển Single tới rồi sao?”

“Chỗ này hết thuốc chữa rồi!” đồng nghiệp bên cạnh Velen bị đám người cuồng nhiệt xô đẩy phát khóc: “Cả người cá lẫn người đều hết thuốc chữa rồi!”

May là, tình cảnh hỗn loạn cũng không duy trì lâu.

Lý do không phải vì nhân viên trên đảo nhờ ra mình đã trải qua sự giáo dục của xã hội văn minh, mà là vì lãnh chúa xấu tính của biển Forever: Alroy sai đợt chim biển thứ hai đến.

“Gã không thể làm thế được!” tiếng than vãn ngút trời: “Hôm nay có một lần rồi mà!”

“Tên khốn kia!” người đàn ông tổng ngừng đằng sau Velen vung nắm đấm: “Gã tưởng làm thế ta sẽ chịu thua sao!”

“Ông ngậm mồm vào!” “Chắc chắn là gã trả thù cái chuyện khích逗 vừa nãy!” “Đừng ai để giáo sư cướp được laptop!”

Những tiếng hét to nổ ra liên tục, bầy người bao chặt mấy người Velen tản ra, trở lại công việc của mình.

Alroy điều khiển bầy chim bằng sóng siêu âm, nghiên cứu viên trên đảo cần phải ghi chép và phân tích lại những lần bị “Đàn chim tập kích”.

Những nghiên cứu viên ấy trong lúc làm việc rất tỉnh táo và chuyên nghiệp, khiến cho trò cười vừa nãy như ảo giác vậy.

“Xin lỗi.” thanh niên tiếp đón bọn họ ngược ngừng nói: “Chỉ là do lâu rồi bọn tôi không gặp người cá “bình thường” thôi.”

6. Chương 6: Mà Chủ Nhân Biển Forever Lại Rất Lâu Không Có Hồi Âm

Không kích đợt hai có quy mô nhỏ hơn lần trước nhiều, thời gian cũng không lâu.

Velen đoán nó có liên quan đến lượng “dạn được” của bầy chim biển, nhưng nghiên cứu viên biển Forever phân tích đợt này lại đầy bất ngờ: “Đây là do Alroy cố ý — hai lần gọi bầy chim đã ảnh hưởng đến việc kiếm ăn của bọn nó, nếu còn ép bọn nó bài tiết thì những con chim này sẽ chết.”

Đánh giá đầy khẳng định làm Velen tò mò: “Mọi người có vẻ rất hiểu Alroy nhỉ.”

“Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng sống với tên đó năm năm rồi mà.” Mấy nghiên cứu viên đều lộ vẻ mặt nhớ lại mà kinh, nhưng lúc nói về cách làm việc của Alroy, họ cũng không tiếc lời mà khen ngợi: “Alroy là một vị “vua” anh minh, hẳn luôn có chừng mực với những thần dân của mình.”

Lời nhận xét gợi lên sự hứng thú của Velen và đồng nghiệp.

Lòng nhiệt huyết với việc nghiên cứu người cá thôi thúc họ tiếp tục hỏi, mà không kém phần nhiệt tình mấy nghiên cứu viên trên đảo lần nữa đề nghị muốn gặp nhóc Dylan một lần.

Trong khoảng thời gian đợi đợt không kích thứ hai kết thúc, mấy nghiên cứu viên trên đảo cũng ổn định lại — ít ra, khi mọi người lại bao vây mấy đồng nghiệp từ bên ngoài tới, đã không làm người ta liên tưởng tới phim kinh dị nữa.

“Dù nhóc Dylan có muốn ở lại biển Forever hay không, nhóc ấy cũng cần phải biết thông tin của Alroy — cách sinh tồn của người cá nam đã trưởng thành sẽ dẫn dắt nhóc ấy — mà người truyền đạt lại thông tin này, hiển nhiên là do những người nghiên cứu Alroy lâu nay truyền đạt là tốt nhất.”

Người nói mấy câu này, là giáo sư Nolan đã ăn mặc chỉnh chu. Mất kính viền xám và bờ môi mỏng khiến anh ta nhìn qua đây nghiêm túc và bình tĩnh, kiểu tóc được chải cẩn thận về đằng sau và áo sơ được cài hết cúc tô đậm thêm cái ấn tượng này.

Mặc dù cái mã này làm Velen và đồng nghiệp không khỏi nghi ngờ ngài giáo sư định dùng cái này để đập tan cái hình tượng người ông trường cưỡi trong não mọi người, nhưng không thể không thừa nhận, lý do của giáo sư Nolan rất có sức thuyết phục.

Rất nhanh đã thống nhất ý kiến, hai bên ngồi thuyền của trú đảo cung cấp đến chỗ Dylan đang ở.

Do kiểu thuyền, người lên thuyền cũng không có nhiều, trong mấy nghiên cứu viên ở biển Forever chỉ có giáo sư Nolan và thanh niên tiếp đón bọn họ lên thuyền.

Vì sợ là nhóc Dylan thấy thuyền lạ sẽ trốn đi, Velen luôn đứng ở đầu thuyền dùng máy phát thanh gọi nhóc. Không lâu sau, nhóc con nghe thấy tiếng gọi nổi lên mặt nước.

Đối với vùng biển mới mẻ này, rõ ràng là nhóc con làm quen rất nhanh, nhóc dạo một lượt quanh chỗ đó, rồi ném cái thứ đang cầm trên tay lên thuyền.

Tầm mắt Velen rơi xuống vật rơi vào thuyền: là một con hàu vừa to vừa nặng.

“Cho chú đấy!” Dylan hớn hở hát: “Ở đây có nhiều lắm.”

“Rất nhiều vỏ sò, rất nhiều cá — dù lặn sâu xuống vẫn thấy ầm ầm.” nhóc cong đuôi cá, để ánh mắt trở bao phủ vảy cá: “Tôi thích chỗ này.”

Người có có thân nhiệt ổn định, vùng biển nhiệt đới đủ ấm áp để họ có thể ổn định độ ẩm của cơ thể.

Dylan chỉ lo bày tỏ sự hài lòng của mình, nhóc còn không chú ý tới đứng cạnh Velen là hai gương mặt lạ hoắc; mà hai người xa lạ từ lúc nhìn thấy nhóc đã kích động đến mức hận không thể nhảy xuống biển luôn cho rồi.

“Oh sweetheart! Babe oii! — Chúa ơi! Làm sao bây giờ! Trái tim tôi sắp vọt ra khỏi lồng ngực rồi!” nghiên cứu viên trẻ tuổi nói năng lộn xộn, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt lấy thành tàu: “Đây mới là đáng vẻ — đáng vẻ nên có của người cá! Chúa ơi! Ông có nghe thấy tiếng hát của nhóc ấy không? Đồ sao chép của tôi đâu rồi? Tôi phải lưu bản sao lại!”

Sự phấn khích đó cũng xuất hiện trên người giáo sư Nolan. Anh ta cố cởi cúc áo, nhưng ngón tay không kiểm soát được giựt phăng nó ra. Cúc áo nho nhỏ bay ra, tạo thành một đường cong parabol, rơi xuống đầu Dylan.

“Hả?” nhóc người cá nghi hoặc lấy cái cúc áo trên đầu mình xuống: cúc áo vừa nhỏ vừa nhẹ, nhìn không có tính công kích gì cả.

“... Xin lỗi.” Giáo sư Nolan ảo não cào cào tóc. Anh ta cố nói gì đó, nhưng không thành công, chỉ có yết hầu lặn lộn lên xuống.

Biểu hiện kì lạ của con người đã khiến cho Dylan thấy cảnh giác, nhóc chìm xuống nước, mặt nước chưa qua cái mũi — đây là tính hiệu sẵn sàng bỏ chạy, nhưng vì sự tin tưởng với Velen, nhóc con vẫn để lại thời gian giải thích.

Các đồng nghiệp bắt đầu khấn trương vì nhóc con thay đổi tư thế khiến Velen dở khóc dở cười, anh ta cười nhìn Dylan, ngón tay bật lên giai điệu vỗ về: “Đừng lo lắng, họ là nghiên cứu viên ở đây, là đồng nghiệp của chú.”

“Nhưng bọn họ cũng không giống chú lắm.” Dylan khịt mũi đầy nghi ngờ.

Tiếng ca thắng thường làm nghiên cứu viên biển Forever knock out.

“Chúng tôi không phải người xấu.” giờ mới nhớ ra mình cũng mang theo laptop giáo sư Nolan vội thanh minh, nhưng âm lượng phát ra làm mọi người giật nảy.

Là âm lượng dùng để kích tướng Alroy.

“Chết tiệt! Quên không chỉnh lại!” giáo sư chửi thề, con trỏ nhanh chóng click vào màn hình.

Nhưng lúc anh ta chỉnh âm lượng xong, trước khi kịp xin lỗi Dylan, tiếng thở dài đầy giễu cợt được gió biển đưa đến bên tai mọi người.

Trầm thấp, dày dặn, tao nhã, đầy sự kiêu căng — đây là lần đầu Velen chính tai nghe thấy tiếng ca của người cá nam đã trưởng thành.

“Là Alroy!” mặt nghiên cứu viên trẻ tuổi biến sắc, tầm mắt của cậu ta không rời khỏi người Dylan, nhưng tâm trạng đã trở nên lo lắng: “Giáo sư, anh có xác định được khoảng cách giữa ta và Alroy không?”

“Tốc độ tên đó quá nhanh, không tính được.” giáo sư Nolan cau mày, trông về phía âm thanh truyền tới.

Velen trông theo tầm mắt của anh ta: đằng xa hình như có cái gì đó.

“Là bầy chim!” nghiên cứu viên dày kinh nghiệm nhanh chóng đoán được nó là gì: “Tên đó chuẩn bị tập kích cái thuyền này!”

“Lại chiêu này!” giáo sư cầm laptop lên, định thể hiện sự tức giận của mình cho đối phương.

“Alexander • Nolan! Bỏ laptop xuống!” nghiên cứu viên trẻ tuổi rít lên: “Đang trên biển đó! Ông có thích chọc tức Alroy ở đây không?”

Bầy chim bay tới như vũ bão, thuyền nhỏ trở trọi làm Velen nhận ra tình cảnh hiện tại. Anh không chút do dự gia nhập hàng ngũ giành laptop, cũng không quên nhắc Dylan: “Đi nhanh! Nguy hiểm!”

“Nguy hiểm?” nhóc người cá cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó thắc mắc hỏi lại anh: “Là chim hả?”

Velen không kịp giải thích gì thêm, chỉ vội vàng khẳng định lại.

Dylan nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, quay lại phía bầy chim.

Nhóc há miệng, chuẩn bị ca hát. Người trên thuyền còn đang ẩu đả nhau một cách ẩu trĩ, không ai để ý nhóc đang làm gì.

Không lâu sau, Dylan xoay người lại, cái đuôi đập đập dưới, thoái mái hát: “Tốt rồi.”

“Hả ...” Velen thắc mắc nhìn về bầy chim đã bắt đầu tản ra.

“Tôi nghe thấy “anh ta” hát như thế.” Dylan nói cho anh: “Bầy chim ở trên đảo nghe bài hát này mới tản ra.”

Nhóc Dylan học cách sử dụng sóng siêu âm, chuyện này làm cho nghiên cứu viên trên đảo trở nên nghiêm túc.

Việc người cá biết dùng sóng là do gen di truyền hay học tập nhau vẫn luôn là một vấn đề nan giải; mà bây giờ, trên mặt biển Forever bình lặng, đáp án như đang nổi lên trên mặt nước.

Linh cảm nhảy múa trước mắt khiến Velen gần như quên mất mình đang ở đâu.

Nhưng giác quan của anh lại nhận được thông tin mới từ bên ngoài.

Một tiếng ca điềm tĩnh vọng tới từ phương xa, thói quen nhiều năm cũng để Velen dịch được câu hỏi không hề rắc rối: “Em là ai?”

Sau đó, tiếng ca trong trẻo chưa đến kỳ vỡ giọng của Dylan vang lên: “Em là ...” nhóc hát lên tên người cá của mình.

“Xin chào.” Velen nghe thấy nhóc con thân thiện chào đối phương.

Mà chủ nhân biển Forever lại rất lâu không có hồi âm

7. Chương 7: Rong Tắm Ảnh, Chủ Nhân Của Vùng Biển Này Ngồi Trên Một Mỏm Đá Ngâm, Như Một Vị Vua Đang Ngồi Trên Ngai Vàng, Lạnh

Alroy ghét người lạ, cái này thì không cần nghi ngờ gì thêm, nhưng thái độ của hắn với đồng loại có khác không, điều này thì vẫn chưa ai rõ.

Trước diện tích của đại dương, số lượng người cá thật sự quá thừa thớt, mà số người cá được con người phát hiện và ghi chép lại càng ít hơn, theo sự thâm nhập vào đại dương của con người thì cần phải đến những vùng biển thật xa đất liền hơn nữa. Môi trường mới tạo nên cách sinh tồn mới, ngày nay, các nghiên cứu viên quan sát và phát hiện ra người cá bây giờ rất khác người cá trong cổ tích ngày xưa.

Alroy có ý thức lãnh địa rất nặng có đồng ý đón nhận một đồng loại làm hàng xóm như những người cá khác hay không? Không ai có thể chắc chắn được.

Vốn trong kế hoạch của Velen và đồng nghiệp, bọn họ phải tìm xem tài liệu về Alroy trên đảo, sau đó đánh giá những hành động của hắn, cuối cùng, là quyết định có để Dylan tiếp xúc với người cá đã trưởng thành này không.

Đây là phương án an toàn và phù hợp nhất, nhưng giờ nó đã chẳng còn chút giá trị nào: trước khi bọn họ kịp xoay sở, nhóc Dylan đã tiếp xúc với chủ nhân của biển Forever.

Cục diện đã trở nên bị động.

Dylan đã giới thiệu bản thân mình, nhưng chủ nhân của vùng biển này lại không có hồi âm.

Sự thấp thỏm làm mọi người trên thuyền đứng ngồi không yên, mà nhóc con lại chẳng có vẻ gì là bận tâm cả.

Dylan không quen nhiệt độ ở đây lắm, nhóc đợi trên biển một lát, thấy Alroy không trả lời thì lại lặn xuống dưới biển.

Nhóc lặn rất sâu, Velen đứng trên thuyền không thể nhìn thấy bóng dáng của nhóc ấy.

Con hầu bị Dylan ném trên thuyền đã bị nắng phơi khô, Velen nhặt nó lên, ném vào xô nước.

Vỏ hầu rơi lạch cạch xuống cái xô.

Âm thanh này như một tín hiệu, những người trên thuyền bắt đầu cất tiếng.

“Alroy không nói gì.” Giáo sư Nolan nhìn về phía tiếng hát truyền tới, nơi đó đã không còn gì khác lạ: “Tên đó không có vẻ khó chịu, cũng không gọi bầy chim tới nữa, xem chừng có vẻ đồng ý cho nhóc Dylan ở lại.”

“Mong là thế.” Velen nhướn mày, cũng không thấy dễ chịu hơn vì lời của giáo sư Nolan: “Lần này chúng ta quá liều rồi — không nên để Dylan nói chuyện trực tiếp Alroy như thế.”

Nghe anh nói thế, giáo sư Nolan trưng ra cái biểu cảm kỳ lạ.

“Sao vậy? Lời của tôi có gì sai sao?” Velen nghi ngờ hỏi lại.

“Không, chẳng qua tôi thấy ...” giáo sư dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chẳng qua tôi thấy các anh hơi bảo bọc nhóc Dylan quá. Nếu Aisha đã dạy hết những gì cần dạy cho nhóc con, thì nhóc ấy hẳn phải có đủ khả năng để đối phó với tình huống vừa nảy chứ.”

Lời của giáo sư Nolan làm Velen hơi ngẩn ngơ, mãi sau, anh mới cười gượng: “Anh nói đúng — là do bọn tôi coi nhóc như một đứa trẻ đang cần được chăm sóc vậy.”

Cuộc nói chuyện đến lúc này lại dừng lại.

Bọn họ đứng đó chờ một lúc, khi đã chắc chắn Alroy sẽ không lên tiếng nữa, thuyền nhỏ chuẩn bị quay về.

Tâm tình của Velen vì nỗi lo nhà có “con nhỏ trưởng thành” mà hơi suy sụp, dù anh tự cho là mình che giấu rất tốt, nhưng lúc tạm biệt Dylan, nhóc con nhạy cảm nhận ra sự khác lạ.

“Chú sao thế?” Dylan bám lên tay vịn, để cơ thể nâng lên cao hơn.

Velen lắc đầu, trả lời đơn giản: “Không có gì.”

Dylan khịt mũi, thả tay ra, để cơ thể rơi xuống nước.

Đó là một hành động khá khó hiểu, Velen đang cảm thấy hoang mang thì đuôi cá lại đột ngột giơ lên trước mặt anh.

Dylan giơ đuôi, đập mạnh xuống.

“Bùm — ”

Bọt nước bắn lên làm Velen ướt sũng.

“Cá ngữ Cali ~ ” Dylan xoay người, vừa hát câu này, vừa nháy mắt với Velen.

Velen bật cười.

Đã lâu rồi nhóc Dylan không gọi cái nickname này nữa. Giọng nhóc rất vui vẻ, Velen vững lại được tinh thần không nhận được lấy laptop trả lời: “Cá ngữ Cali!”

Vì thế Dylan cũng bị chọc cười.

Cuộc nói chuyện không đầu không đuôi làm mấy nghiên cứu viên biển Forever không hiểu lý do đầy hoang mang, bọn họ nghi ngờ quan sát Velen và cậu bạn nhỏ nói chuyện — sau đó, rất nhanh, bọn họ cũng chỉ mãi ngắm khuôn mặt tươi cười của nhóc người cá.

“Đáng yêu chết mất thôi!” nghiên cứu viên trẻ tuổi ôm ngực, yếu ớt nói.

Giáo sư Nolan gật đầu liên tục.

Có lẽ vì tầm mắt của những người xa lạ quá nóng bỏng, Dylan âm ừ mấy tiếng coi như tạm biệt rồi lặn xuống biển luôn.

“Người cá thật là một sinh vật kỳ diệu.” giáo sư Nolan tiếc nuối thu lại tầm mắt đã bị mặt biển cách trở, “Sự tồn tại của bọn họ luôn khiến tôi tin rằng Chúa tồn tại trên cõi đời này.”

Không có sự so sánh nào có thể khiến mọi người đồng tình như thế này. Sự thân thiết bỗng nảy sinh làm Velen cười trêu chọc họ: “Tôi còn tưởng rằng mọi người đã bị Alroy hành hạ đến mức không thể nghĩ vậy nữa chứ.”

“Không không, thật ra thì gã đó ...” giáo sư Nolan liếc đồng nghiệp của mình, đối phương hiểu ý tiếp lời anh ta.

“Heilman, chắc là anh chưa thấy ảnh của Alroy nhỉ? Tốc độ của tên đó quá nhanh, chỗ săn mồi cũng không cố định, camera rất khó thu được, phải đến mãi tận mùa đông năm ngoái chúng tôi mới có được một ảnh tạm tạm được.” cậu trai trẻ tuổi lại đỏ mặt, cậu ta ngượng ngùng xoa mũi, hơi hạ giọng: “Thực ra thì, cũng vì bức ảnh đó, tôi mới nhất thời xúc động từ chối đột thay người.”

“Hửm?” Velen ngạc nhiên nhướn mày, “Tôi đang rất mong được nhìn thấy bức ảnh đó đây.”

Bằng những hành động dã man của Alroy, phải đẹp đến mức nào mà khiến cho nghiên cứu viên hứng đủ bất hạnh từ chối đột thay người — trước khi được xem ảnh chụp, Velen thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Mùa đông ở biển Forever cũng không lạnh lắm, nhưng bức ảnh này chụp một buổi đêm, ánh trăng lảnh lảnh tỏa sáng làm bức hình trong thật gai góc và lạnh lẽo.

Trong tấm ảnh, chủ nhân của vùng biển này ngồi trên một mỏm đá ngầm, như một vị vua đang ngồi trên ngai vàng, lạnh lùng trông về một nơi xa xăm.

Đó không phải một bức ảnh rõ nét, thật r vì vấn đề ánh sáng và tiêu độ nên nhiều chi tiết bị vỡ nét, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nó, ngay lập tức Velen bỗng hiểu ra tại sao thuyền trưởng của con tàu bị nạn ấy lại gọi Alroy là “Đức vua”.

Khí thế của hắn quá mạnh mẽ: đường cong cơ thể được ánh trăng khắc họa như pho tượng; khuôn mặt nghiêng cũng đủ để người ta cảm nhận được vẻ đẹp của nó, lại vì ánh mắt đầy áp bách ấy mà sinh lòng thần phục.

“Nếu không vì tính tình quá tệ hại, dù có bảo tên đó là do Chúa chính tay nặn lên tôi cũng tin.” Giáo sư Nolan sau khi nhận xét như thế, còn giận dữ bổ sung: “Mấy cái việc gã gây ra đúng là có lỗi với cái mặt đó!”

Oán hận chồng chất của người trên trú đảo làm Velen suýt bật cười, nhưng, người cá lạnh lùng trong bức ảnh đã làm anh — và cả những đồng nghiệp từ biển Single tới đây — có sự lo lắng vô cùng cho Dylan.

Nhóc con đã bày tỏ rõ nguyện vọng muốn được ở lại biển Forever, mà vào lần chào hỏi trước đó vị chủ nhân ở đây cũng không có ý từ chối.

Chuyện dọn đến biển Forever có vẻ rất thuận lợi, thậm chí trước khi nhìn thấy bức ảnh này, Velen còn phải tự suy nghĩ về sự bảo bọc quá mức của mình, nhưng mà bây giờ, Velen không tài nào thuyết phục được bản thân mình có thể để Dylan tiếp xúc với Alroy một mình nữa.

8. Chương 8: Tôi Thấy Anh Ấy Tốt Bụng Lắm

Màn đêm buông xuống, không hề bất ngờ Velen bị mất ngủ.

Những suy nghĩ vòng vò khiến đầu óc anh luôn trong trạng thái kích thích, Velen cố nằm ở trên giường đến ba giờ sáng, cuối cùng vẫn không nhìn được bờ dậy ra bờ biển.

Biển Forever về đêm rất yên tĩnh, sóng biển dập dềnh vỗ vào trú đảo, thanh âm cũng không khác mấy khi còn ở biển Single. Velen đứng trên bờ, nhìn về phía xa đang chìm trong bóng tối — đó chỉ là một hành động phí sức, cơ mà anh cũng không muốn nhìn cái gì cả.

Velen chỉ muốn đứng đây nghĩ về chuyện của Dylan: đây là đêm thứ nhất của chặng cuối chuyến đi này, Velen và đồng nghiệp được mọi người tiếp đón, việc ăn ngủ không có vấn đề gì; nhưng nhóc Dylan thì sao? Nhóc ấy vượt qua đêm tối như thế nào?

Người cá giống con người, tối đến phải đi ngủ. Bọn họ không giống cá voi có thể để hai bán cầu não nghỉ ngơi luân phiên được, một khi đã ngủ, người cá sẽ rơi vào trạng thái mất ý thức, phản ứng của các giác quan cũng chậm lại — việc đi ngủ như thế ở giữa biển khơi cực kì nguy hiểm.

Vì tránh xảy ra chuyện khi đi ngủ, người cá thường hợp tác với cá heo, để những người bạn nhạy bén này chịu trách nhiệm trực đêm, hoặc tìm những hang động hoặc bãi đá ngầm kín đáo, biến nó thành “phòng ngủ” của mình.

Trong những báo cáo được ghi lại, hai trường hợp này là phổ biến nhất. Nhưng mà, qua đêm với cá heo chỉ là một cách cấp tốc, có vài người cá luôn chuẩn bị trước một hoặc rất nhiều “phòng ngủ” cho mình. Ở biển Single, Velen từng thấy một hang động đã bị Aisha bỏ hoang ở một hòn đảo nhỏ. Đó là một hang động rất nhỏ, cửa động được tảo biển che phủ, bên trong đã được sửa sang và trang trí lại, khả năng cao nó được dùng để sinh bọn nhỏ.

Kĩ năng sinh tồn của Aisha rất phong phú, là con của nàng, Dylan sẽ biết cách vượt qua ban đêm một cách an toàn, chắc hẳn sẽ không gặp bất trắc gì.

— nhưng Velen vẫn rất lo lắng.

Từ biển Single đến biển Forever, trong lúc đi Dylan cũng chưa “chuẩn bị trước khi ngủ” bao giờ. Nhóc vẫn đi theo thuyền, trên đường biển cũng không có đá ngầm hoặc hàng động phù hợp để nghỉ ngơi, thỉnh thoảng gặp phải đàn cá heo nhưng bọn nó không thích lúc nghỉ ngơi có thuyền của con người ở cạnh nên đã từ chối nhóc. Thế cho nên, trong nửa tháng ấy, chỉ có người trên thuyền lĩnh nhiệm vụ của cá heo, mọi người sẽ thay phiên nhau gác đêm, còn nhóc Dylan phải tựa vào thuyền để nghỉ ngơi.

Bây giờ, đêm đầu tiên ở biển Forever, nhóc ấy sẽ tìm được nơi an toàn chứ?

Velen chắc chắn chủ nhân ở nơi đây đã biến những hòn đảo phù hợp thành cung điện của mình, mà từ chuyện hải nạn, đàn cá heo ở biển Forever rất thân thiết với Alroy — người cá nổi tiếng xấu tính này thậm chí chẳng cần làm gì, cũng vẫn có thể để cuộc sống của vị khách xa lạ trôi qua một cách khốn khổ khi ở trong vùng biển của hắn.

“Chỉ mong tên đó không để ý chuyện nhóc con ở lại đây ...” Velen thấy, dù mai sau anh mà có con, chưa chắc đã chăm sóc cho nó được như Dylan bây giờ.

Sáng hôm sau, Velen gặp mấy đồng nghiệp ở biển Single của mình trong canteen. Đôi mắt thâm xì giăng kín tơ máu đã lộ rõ chất lượng giấc ngủ của mọi người, vậy nên chủ đề trong bàn ăn tất nhiên là chuyện qua chuyện đêm qua của Dylan. Cuộc trò chuyện đầy lo âu làm mấy nhân viên ở biển Forever có nuốt cơm cũng không trôi. Vậy nên trước khi xong bữa sáng, mọi người quyết định, dù có bị mưa cút chim tấn công đi chăng nữa, bọn họ cũng phải tận mắt thấy nhóc con vẫn an toàn.

Bởi vì quá nhiều người, ca nô trên đảo không thể tải được, vậy nên tàu đến từ biển Single còn chưa kịp đổ đầy nhiên liệu đã dong buồm ra khơi.

Vẫn là địa điểm cũ, Dylan đáp lại tiếng gọi của nghiên cứu viên.

“Mọi người muốn đi bây giờ hả?” con tàu khổng lồ quen thuộc làm Dylan hiểu sai ý định của bọn họ.

Sau khi nghe Velen giải thích xong, Dylan cười rộ lên: “Tôi tìm được chỗ ngủ rồi.” nói rồi ngấm nghĩ một hồi, còn bổ sung thêm: “Đừng lo.”

“Phòng ngủ” của người cá có vị trí rất bí mật, nếu Dylan bảo mình đã tìm được chỗ rồi, Velen cũng không hỏi thêm nữa.

Không khí hài hòa giữa nhóc người cá và nghiên cứu viên biển Single làm mấy đồng nghiệp ở biển Forever hâm mộ vô cùng. Mấy ông tướng năm nào cũng trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng gục xuống lan can, vừa thi nhau ca ngợi nhóc Dylan, vừa thăm công khai lên án cái “con cá” sống ở đây.

“Đây mới chính là người cá mà tôi hằng mơ ước lâu nay! Alroy chỉ là con quái vật khoác mã người cá thôi!” “Alroy mà dễ thương bằng 1/5, không, 1/10 Dylan thôi, tôi nguyện chết già ở chốn này luôn!” “Tôi cũng muốn làm nghiên cứu của cậu nhóc đáng yêu này..” “Á á! Nhóc ấy cười với tôi kìa!”

Bởi vì không muốn làm phiền Dylan, giọng của bọn họ rất nhỏ. Nhưng bởi vì tên riêng nào đó phát ra lúc nói chuyện với nhau đã làm Dylan chú ý.

“Alroy?” nhóc người cá lặp lại cái tên mình đã nghe thấy.

“Đúng vậy.” Velen nhìn các đồng nghiệp: “Họ đang bàn về Alroy.”

Cái tên con người của chủ nhân biển Forever đã được nhắc tới rất nhiều lúc mọi người khuyên nhủ Dylan, nhóc Dylan cũng từng tận của mấy “chiến tích” của hắn nữa.

“Bọn họ hiểu sai về Alroy rồi.” Dylan nói chắc nịch.

Velen chỉ cười, không phản bác.

Nhóc con cong đuôi, để sóng biển gột rửa vảy cá. Có vẻ hơi do dự, như là không biết chuyện mình sắp làm có đúng hay không, nhưng cuối cùng nhóc vẫn khẽ khàng ngân nga: “Tôi thấy anh ấy tốt bụng lắm.”

“Hả?” Không chỉ có một người thấy ngạc nhiên.

Những âm thanh này chồng chéo lên nhau vô cùng vang dội. Dylan thấp thỏm co người xuống nước.

Tất cả mọi người đều im lặng, chỉ dùng ánh mắt ý bảo Velen hỏi kĩ lại.

“Hôm qua lúc chúng ta tạm biệt nhau, có chuyện gì xảy ra hả?” Velen nhập sự nghi ngờ của mọi người vào laptop: “Sao bỗng dưng lại nói thế vậy?”

Dylan gật đầu: “Anh ấy giúp tôi tìm chỗ ngủ.”

Mấy nghiên cứu viên biển Forever bưng miệng, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Alroy đi giúp đỡ người khác ư?!”

Velen nháy mắt đã hiểu được sự dậy sóng trong lòng bọn họ.

Dylan còn đang cảm ơn đồng loại của mình: “Anh ấy bảo đàn cá heo mang tôi đến đó, chỗ đó lớn lắm, còn an toàn nữa.”

“Cháu có gặp hấn không?” Velen hỏi nhóc.

Nhóc con tiếc nuối lắc đầu: “Chỉ có cá heo đến thôi.”

Tin tức từ chỗ Dylan làm mọi người không thể tiếp thu được. Lúc về, cả con thuyền chìm trong sự im lặng đáng sợ.

Sự im lặng này còn kéo dài cả lúc về đến đảo.

“Chắc là bởi vì nhóc Dylan quá đáng yêu.” cuối cùng, không biết ai bỗng phát biểu một câu như thế, mọi người lúc ấy như mới được giải phong ấn mà bình thường trở lại.

— mà đến tận bây giờ, nghiên cứu viên đã quen việc ghi lại sóng siêu âm mới giật mình nhận ra: hôm nay, trong lúc đáng lẽ phải xảy ra trận không kích, bầy chim vẫn chưa đến.

HẾT CHƯƠNG 8.

9. Chương 9: Người Cá Sẽ Không Giết Hại Đồng Loại Của Mình, Nhưng Con Người Sẽ. Nếu Tôi Mà Là Người Cá, Tôi Cũng Sẽ Không Mu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bầy chim không đến — không chỉ một ngày, mà là cả một tuần liền, mấy cái phi cơ chiến đấu ấy không đến oanh tạc nữa.

Sự thay đổi bất ngờ không hề mang lại sự thoải mái, ai trên đảo cũng thấy đây là dấu hiệu của “bình yên trước cơn bão”, thậm chí, sự lo lắng hãi hùng này đã trở thành một kiểu hành hạ mới.

Khác với tình trạng bây giờ của con người, cả tuần này Dylan rất vui vẻ.

Vùng biển xa lạ cũng không mang lại nhiều rắc rối lắm: nhóc tránh được nơi bầy cá mập hay săn mồi, cũng không liều lĩnh bơi vào khu vực đi săn của Alroy – mà về sau chính là điều Velen và các đồng nghiệp vẫn luôn lo lắng.

Ý thức lãnh địa của Alroy quá mạnh mẽ, cho phép vị khách này ngủ lại là một chuyện, chấp nhận vị khách này vào địa bàn săn mồi của mình và chia sẻ con mồi lại là một chuyện khác. Bởi vì lý do này, Velen vẫn trì hoãn chuyện làm báo cáo để đến vùng khác công tác, việc xin điều đi vẫn còn nằm yên trong email của anh và các đồng nghiệp.

Bây giờ, thực tế đã chứng minh, nhóc Dylan giỏi hơn trong tưởng tượng của mọi người rất nhiều.

Vị khách đầy lễ phép này chọn khu vực săn mỗi tuyệt đối không làm chủ nhà thấy phật ý: vùng biển quanh đảo nhân tạo.

Đảo nhân tạo của nghiên cứu viên biển Forever được xây lại từ một hòn đảo hoang, vốn đảo đã khá lớn, sau khi cải tạo diện tích của đảo còn mở rộng hơn nhiều. Bởi vì có mâu thuẫn với người trên đảo, Alroy không săn mỗi trong phạm vi xung quanh đảo, việc này khiến vùng biển rộng lớn quanh đảo tạo thành ranh giới với lãnh địa của hắn.

Lúc nói về quan hệ giữa Alroy với người ở đây, đã có người đề cập đến vấn đề này.

Đó là lúc mọi người vẫn còn đang trên đường, chẳng ai ngờ Dylan có thể ở lại đây, nên vấn đề “ranh giới biển” cũng chỉ qua loa đại khái.

Dù người nói không để tâm, nhưng hiển nhiên Dylan vẫn còn nhớ. Kinh nghiệm ở biển Single khiến Dylan có thể biết được dấu điểm cuối mà nghiên cứu viên ở đây quan sát được, sau đó, nhóc ở đấy chào hỏi chủ nhân ở chỗ này.

“Em có thể bắt cá ở đây không?” làn điệu du dương, thảnh thơi đến đáng yêu.

Sự tương phản kỳ lạ đó làm mấy nghiên cứu viên đang ghi lại tiếng ca đột này phải bật cười, đồng thời mọi người càng thêm mong đợi câu trả lời của Alroy hơn.

Giọng hát của nhóc con rất tuyệt vời, nhưng Alroy cũng không vội trả lời lại. Chủ nhân của biển Forever vẫn giữ thái độ im lặng, chỉ có bầy cá heo thân thiết với hắn bơi tới. Trong bầy có một con cá heo Dylan đã từng gặp, nó bơi tới chỗ nhóc người cá, thân thiết đụng vào cánh tay của Dylan. Dylan cũng vuốt ve cái đầu của nó, tiếp tục ca hát.

Sự thân thiết của Dylan làm bầy cá heo ổn định lại, bọn nó bắt đầu vây quanh Dylan, cũng đáp lại người cá đang ca hát.

Có lẽ là vì bản hợp xướng tổng hợp này quá ồn ào, sau khi cá heo tham gia không lâu, tiếng ca trầm thấp của Alroy truyền tới từ phương xa.

Câu trả lời của hắn rất ngắn gọn, thời lượng cũng chẳng khác mấy so với ngôn ngữ của con người,

“Tùy em.” Hắn đáp.

Câu trả lời lạnh nhạt làm mấy nghiên cứu viên đang bàng thính rất bất mãn, nhưng với nhóc Dylan nó cũng đủ rồi.

Nhóc con ngừng ca hát, vui vẻ lặn xuống dưới nước, bắt đầu săn mỗi ở “căn tin” mới của mình. Bầy cá heo thích náo nhiệt cũng bơi theo nhóc, thì nhau đuổi theo mấy con cá tôm.

Thế giới dưới nước quanh đảo nhân tạo chưa từng náo nhiệt như thế bao giờ.

Những camera được lắp cho Alroy đã sắp mọc mốc cuối cùng cũng có tác dụng.

Ổng kính đuổi theo người cá và bầy cá heo, rất nhanh, nghiên cứu viên trực trong phòng điều khiển trên đảo đã được thấy cảnh tượng bọn họ mong chờ: nhóc con muốn đi săn.

Lượng cơm của người cá rất lớn. Dù ở vùng biển nhiệt đới như Forever, người cá cũng phải mất rất nhiều năng lượng để ổn định thân nhiệt 37°C, để bổ sung sự tiêu hao năng lượng, nhu cầu về ăn uống của người cá rất lớn.

Velen cũng chú ý đến việc ăn uống của nhóc Dylan sau khi đến biển Forever: trước khi được Alroy đồng ý, Dylan chỉ bắt những con cá nhỏ và hầu để lót dạ, mà không săn những món ăn chính như cá to.

Giờ thì điều kiện của nhóc con tốt hơn rồi, nhưng nhóc cũng chẳng để ý đến đàn cá bay trên đầu mình, mà chỉ bơi về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn ngó xung quanh, coi chừng là đang tìm kiếm cái gì đó (Velen và mấy đồng nghiệp ở biển Single đoán là nhóc đang tìm cá ngư Cali). Nhóc tìm kiếm một lúc, nhưng mãi đến lúc đến bãi đá ngầm ở trú đảo, con cá mà Dylan muốn tìm vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Bụi san hô rực rỡ xuất hiện trong màn hình, trông rất đẹp, nhưng nét mặt của nhóc con lại hơi thất vọng. Có vẻ nhóc đã bỏ cuộc, không hề tìm kiếm nữa, tốc độ bơi cũng chậm dần.

“Nhìn thế này tim tôi tan nát mất thôi.”

Nhìn dáng vẻ buồn bã của nhóc Dylan trong màn hình, không chỉ có một người phải thốt lên như thế.

Velen không nói gì, chỉ tập trung nhìn vào màn hình.

Nhóc con cũng không buồn bã quá lâu: đàn cá heo nhiệt tình lừa một con cá môi dày đến chỗ nhóc.

“Cá sù mì*” giáo sư Nolan gọi tên nó, rồi lo lắng nhìn Velen: “Hình như biển Single không có loại cá này — nhóc Dylan đã từng ăn nó chưa?”

*Cá sù mì (danh pháp hai phần: *Cheilinus undulatus*), còn gọi là cá Bàng chài vân sóng, Hoàng đế, là một loài cá lớn nhất thuộc họ Cá bàng chài. Loài cá này mà chủ yếu tìm thấy trong các rạn san hô trong khu vực Ấn Độ-Thái Bình Dương. Chúng được gọi là cá Hoàng đế vì vẻ đẹp và độ lớn của cơ thể chúng.

Con cá chưa gặp bao giờ làm Dylan hơi bối rối, nhóc chần chừ vươn tay về phía con cá trông thật ngu ngốc kia, song trước khi nhóc kịp chạm vào, nó lại không hề ngu mà né được được bơi đi. Con môi bỏ chạy đã kích thích bản năng săn mồi của người cá, Dylan nhanh chóng điều chỉnh tư thế, nhưng trước khi nhóc xông tới, con cá sù mì kia lại ngừng bơi, bị cá heo đùn trở về.

“Bị sóng siêu âm của cá heo ảnh hưởng sao?”

Mấy nghiên cứu viên sôi nổi phỏng đoán, sau đó, con cá sù mì tinh táo lại rồi bơi tiếp đã chứng thực suy luận của mọi người.

Đó không phải một tình huống hiếm gặp, mọi người cũng không quan tâm lắm, nhưng nhóc người cá trong màn hình lại có vẻ hứng thú. Nhóc ngó con cá lại đang bị choáng kia, há miệng.

Nước biển luôn dập dềnh khó có thể nhận ra sự khác biệt, nhưng Dylan đang làm gì, kết quả đã nhanh chóng hiện ra trước mắt mọi người: con cá sù mì xui xẻo ấy lại bị choáng một lần nữa.

“Dylan ... đang học lại cách cá heo dùng sóng siêu âm sao?”

Trong phòng điều khiển đầy sự ngạc nhiên.

Sự học hỏi về sóng siêu âm của người cá còn cá thể vượt qua cả giống loài — cái lý thuyết chưa bao giờ được chứng minh lại hiện ra trước mắt mọi người!

Chẳng còn ai để ý đến số phận của con cá sù mì kia, mọi người vui vẻ thảo luận làm căn phòng ồn ào vô cùng.

Trong những tiếng ồn ào, Velen lại nhớ đến Alroy,

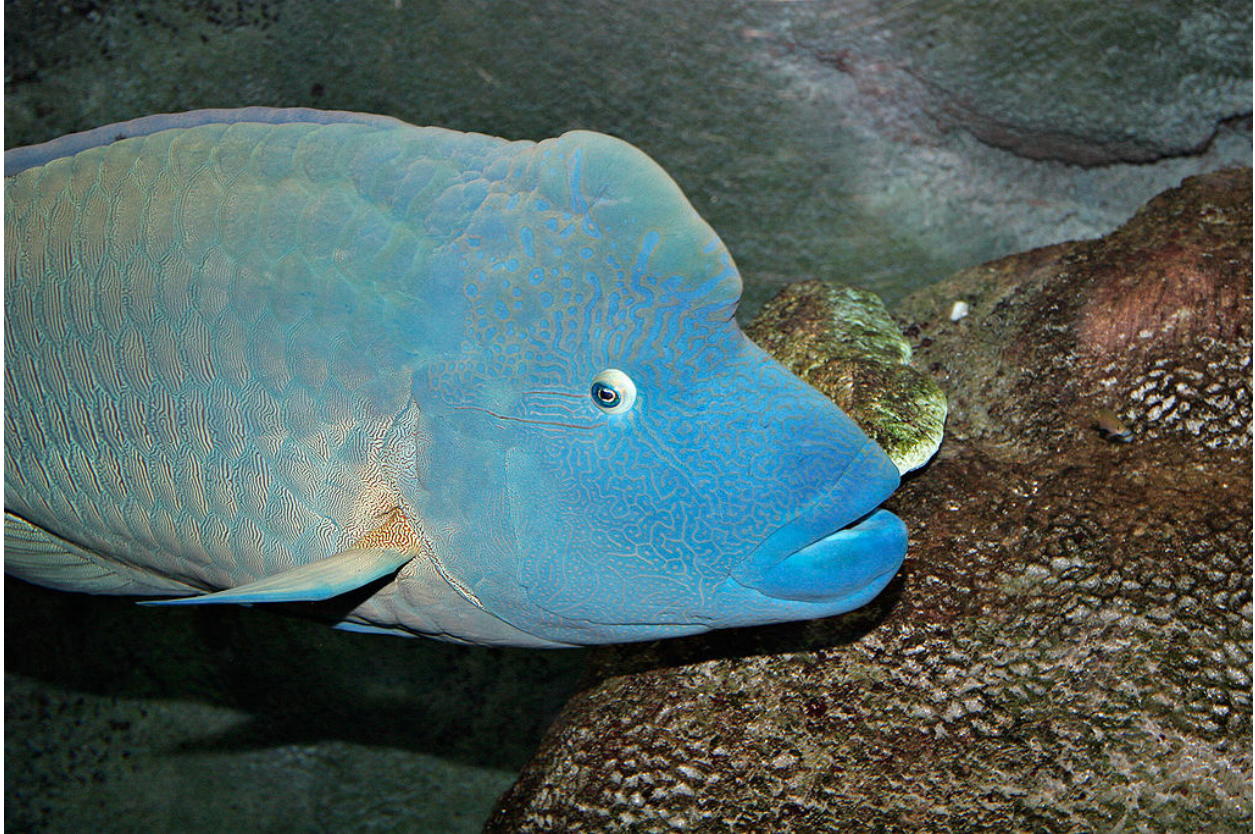
“Cách sử dụng sóng âm của Alroy, là tự hấn làm được, hay là học từ đâu đây?” Velen không nhin được đặt ra nghi vấn.

Vấn đề này làm giáo sư Nolan cau mày.

“Anh định nói ...” giáo sư hạ giọng: “Đến sát thương của sóng siêu âm sao?”

“Alroy có thể tạo nên tổn thương nặng đến cơ thể con người là quá sức tưởng tượng.” Velen nói: “Nếu có ai đó làm thí nghiệm về cách sử dụng sóng siêu âm làm vũ khí, vậy lấy năng lực học tập của người cá, muốn học cũng không hề khó.”

“Quả đúng là như thế.” giáo sư Nolan tán thành, còn bổ sung: “Nếu có chuyện như vậy xảy ra, lý do khiến Alroy muốn đuổi chúng ta đi cũng đơn giản thôi: người cá sẽ không giết hại đồng loại, nhưng con người sẽ. Nếu tôi mà là người cá, tôi cũng sẽ không muốn có một vị khách tàn bạo như vậy ở trong lãnh địa của mình.

10. Chương 10: Mình Có Thể Trở Thành Bạn Của Nhau Không?

Dù không có bằng chứng cụ thể nào, nhưng phỏng đoán ấy về Alroy được phần lớn mọi người tán thành.

Những nghiên cứu viên có tấm lòng nhiệt tình với người cá mà đóng ở trên đảo nhiều năm như chỉ qua một đêm thôi đã quên hết những hành động dã man trước kia của vị chủ nhân này, những nghiên cứu viên có trí tưởng tượng phong phú này cảm thấy đau lòng không thôi khi nghĩ đến những chuyện (tự vẽ ra) mà Alroy đã trải qua.

“Người cá có xấu tính thì vẫn là người cá, vả lại tên đó còn đẹp như thế.” Giáo sư Nolan rất khinh bỉ cái kiểu quay phắt 180° của các đồng nghiệp: “Người đẹp luôn có quyền lợi: chỉ cần có một quá khứ bi thảm thôi, thì dù cho người ta có làm gì cũng vẫn được tha thứ — nhưng chỉ vì một giải thiết thôi mà đã tha thứ tất cả những việc ác mà Alroy gây ra, thật quá là sai lầm!”

Lời nói như thế cộng thêm các đồng nghiệp được làm nền bật lên trông có vẻ rất lý tính.

Chẳng qua là ...

“Anh không thấy nếu nói mấy câu này vào lúc khác sẽ làm lập trường của anh đáng tin hơn à, giáo sư Nolan?” Velen đầu đầu nhìn ngài giáo sư đang ngồi bên bờ biển: “Ít nhất không phải là lúc anh đi dụ dỗ Dylan hỏi Alroy.”

“Lập trường của tôi? Anh nghĩ lập trường của tôi như thế nào, Velen? — hả? Velen, tôi có thể gọi anh như vậy chứ? — và, đừng dùng cái từ bết bát như “dự dõ”, việc này anh cũng tán thành đấy.” Giáo sư Nolan đưa cho nhóc người cá đang ở dưới nước món quà đã chuẩn bị từ trước, cũng không quên cười một cái hết sức thân thiện.

Nụ cười của anh ta phản tác dụng, Dylan lùi về sau một khoảng. Nhóc con do dự nhìn nghiên cứu viên của mình, thấy Velen gật đầu mới nhận thùng nước nhỏ: bên trong là ốc biển và con hàu mà nhóc thích.

“Tất nhiên anh có thể gọi tôi là Velen.” Sự chú ý của Velen đặt trên người nhóc người cá, lơ đãng nói chuyện với ngài giáo sư: “Tôi tưởng anh không thích Alroy.”

“Ồ? Sao anh lại nghĩ thế?” Giáo sư Nolan chống tay ngồi dậy. Anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười, lộ ra hàm răng tỏa sáng dưới ánh nắng: “Trái lại tôi khá là thích vị vua đó đấy.”

“Tôi nhớ anh từng đòi tên đó đến quyết đấu.” Velen bật giai điệu đã cài sẵn trên laptop cho Dylan.

Giáo sư đẩy mắt kính, phủi cát trên vạt áo — Velen nghĩ là anh ta muốn dấu đi sự lúng túng của mình, nhưng khi thấy nét mặt của đối phương, anh gạt phắt cái suy nghĩ này đi.

“Tôi đã đến thăm những người còn sống sau vụ hải nạn đó, ai cũng thế, họ cho tôi thấy được hình ảnh của một vị vua anh minh. Vì muốn tận mắt nhìn thấy hần, tôi mới xin đến biển Forever.” Về mặt của giáo sư Nolan rất nghiêm túc, anh ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Velen: “Anh có hiểu được tâm trạng này không? Một con chiên ngoan đạo hành hương đến thánh địa, kết quả đến nơi lại chỉ thấy quảng cáo của bọn cò mồi bất động sản và mấy cái công trình dang dở? — không, nó còn tồi tệ hơn thế, bọn bất động sản đến quy hoạch phá sản hết rồi, chỉ để lại một đồng công trình đổ nát thôi.”

Ánh mắt vô cùng đau đớn đó làm Velen không tự chủ được trả lời: “Tôi hiểu ...”

Giáo sư Nolan hài lòng thu tầm mắt lại, nhìn về phía nhóc người cá còn đang lắng nghe tiếng ca. Ánh mắt của anh ta trở nên dịu dàng, cũng nói chậm lại: “Tôi và bọn họ cũng chẳng khác gì nhau, chỉ là, muốn để tôi tha thứ những chuyện mà Alroy đã gây ra, chỉ một giả thiết thôi là không đủ.”

“Giáo sư...” Velen cũng không biết nên nói gì.

Đối phương cười: “Gọi tôi là Alexander thôi, đây cũng không phải nơi tôi tại chức.”

Con người đang nói chuyện với nhau, nhưng tiếng nói chuyện cũng không quấy nhiễu Dylan, nhóc nghe lời thỉnh cầu phát ra từ máy tính xong, cũng hiểu sơ sơ việc Velen và giáo sư Nolan muốn nhờ nhóc.

“Mọi người muốn biết về quá khứ của Alroy.” Nhóc người cá xác nhận lại với bọn họ. Bởi vì vị chủ nhân lạnh lùng của biển Forever không giới thiệu tên người cá của mình, Dylan cũng gọi hần là Alroy giống mọi người.

“Đúng vậy.” giáo sư Nolan trả lời lại bằng laptop của anh ta, “Việc Alroy dùng sóng siêu âm là thách thức của bọn chú, có lẽ quá khứ của hắn ta có thể giải đáp bí ẩn này.”

“Mọi người muốn tôi hỏi anh ấy, vì quan hệ của mọi người không tốt sao?” Dylan ôm lấy thùng nước của nhóc. Mấy món ăn vặt trong thùng cũng không làm nhóc vui vẻ được, vẻ mặt của nhóc con cũng khá khó chịu.

Vele chú ý tới việc này: “Sao vậy? Trông nhóc có vẻ khó chịu.”

Dylan gật đầu rồi lại lắc, khi hát cũng hơi chần chừ: “Quan giữa mọi người và anh ấy không tốt, nên mới mong tôi hỏi — nhưng quan hệ giữa tôi và anh ấy cũng không phù hợp đâu.”

“Cái gì cơ?!” Velen và giáo sư Nolan đồng thanh: “Alroy bắt nạt nhóc sao?”

“Không không, anh ấy không bắt nạt tôi. Tôi chỉ muốn nói ...” Nhóc người cá phát hiện mình bị hiểu sai: “Ừm, tôi chỉ muốn nói, tôi không biết anh ấy trông như thế nào — chúng tôi chưa từng gặp nhau, chỉ nói được hai câu ngắn ngủi với nhau, đúng rồi, anh ấy cũng không giới thiệu tên mình cho tôi.”

Đây đúng là một vấn đề.

Nhưng mà, bọn họ cũng không vội vàng muốn biết đáp án.

“Hai người là đồng loại, quan hệ giữa người cá với nhau hẳn sẽ không tệ như bọn chú với Alroy đâu.. Có lẽ, đầu tiên nhóc có thể thử việc kết bạn với hắn.” Giáo sư Nolan lại lộ nụ cười thân thiện của anh ta ra (tư thế của nhóc con lập tức trở nên đầy đề phòng) “Thật ra thì, dù mọi người có không nhờ nhóc chuyện đó, bọn nhóc cũng có thể trở thành bạn mà: cùng sống trong một vùng biển, kĩ năng sinh tồn của Alroy rất phong phú, trước khi nhóc trưởng thành, có thể học hỏi rất nhiều từ tên đó — Dylan, nhóc không ghét Alroy, đúng chứ?”

“Không ghét.” Nhóc con nhanh chóng trả lời.

“Nếu thế, tạm không cần bàn đến việc bọn chú nhờ nhóc, trước hãy thử trở thành bạn với Alroy nào.”

Lời nhờ cậy được sửa lại hiển nhiên đã khiến Dylan dễ chịu hơn, vẻ mặt của nhóc giãn ra, nhìn xuống thùng nước, cái đuôi cũng đung đưa theo sóng biển.

“Giờ tôi thấy thật tệ hại, cảm giác, cứ như đang dụ dỗ trẻ con vậy ...” Velen thâm than: “Thôi được rồi, tôi bắt đầu thấy hối hận vì đồng ý làm chuyện này đây.”

“Đừng nói thế chứ.” Giáo sư Nolan nhẹ giọng khuyên lớn anh: “Cho dù không có ai tác động, quan hệ của nhóc ấy cũng sẽ tiến triển. Như bây giờ — cả một tuần lễ, sống trong một vùng biển mà không tiếp xúc

với nhau — ai mà biết chắc là một lúc nào đó trong tương lai Alroy vẫn giữ nhóc ở lại hay không. Thành bạn bè là hợp lý, về việc sau khi thành bạn rồi hiểu thêm về quá khứ của đối phương, đây cũng chỉ là gia vị của tình bạn thôi.”

Velen không nói gì.

Giáo sư Nolan vỗ vai anh: “Thôi, đừng làm vẻ mặt như thế, nhóc Dylan cũng không ghét Alroy mà.”

Nghe thấy tên mình nhóc người cá tò mò nhìn về phía này, Velen cười với nhóc, Dylan cũng cười lại.

“Thôi được rồi.” Velen hạ giọng: “Kết thúc việc kết bạn, chúng ta tham gia đến đây thôi. Về sau dù phát triển có thuận lợi hay không, chúng ta cũng đừng nhúng tay vào.”

Giáo sư thoải mái đồng ý.

Đêm hôm đó, nghiên cứu viên trên đảo phát hiện tiếng hát trong trẻo của nhóc người cá.

Trong tiếng hát ấy, Dylan hỏi: “Mình có thể trở thành bạn của nhau không?”

HẾT CHƯƠNG 10.

11. Chương 11: Nhóc Dylan Hỏi “ta Làm Bạn Được Không”, Alroy Trả Lời “được” — Từ Đó Về Sau Chẳng Còn Ai Nhìn Thấy Họ Nói

Câu hỏi dễ thương làm nội tâm của mấy nghiên cứu viên thi nhau reo hò “Nói “Được.” đi.”, nhưng chủ nhân biển Forever lại (lại!) không trả lời Dylan.

Hắn không trả lời — thậm chí, lần này cả cá heo cũng không bơi tới chỗ Dylan nữa.

“Anh ấy ghét tôi.” Nhóc người cá buồn bực than thở với Velen: “Vì tôi xông vào biển của anh ấy sao? Nhưng vùng biển này rộng lắm mà, thức ăn cũng nhiều nữa — nếu không muốn tôi ở lại đây, anh ấy có thể nói rõ với tôi mà.”

Đó là hoàng hôn ngày thứ hai.

Sự im lặng của Alroy giáng một đòn mạnh vào người muốn kết bạn là Dylan. Camera dưới nước quay lại cảnh nhóc con vào bãi đá ngầm lúc sáng sớm: nhóc đợi ở đó một lúc lâu nhưng không đi sẵn. Cái chuyện từ trước tới nay chẳng bao giờ xảy ra trên người Dylan này làm Velen thấy vô cùng lo lắng, sau khi bàn với

mọi người, Velen quyết định lái canô vào khu đá ngầm.

Nghiên cứu viên của mình đến thăm làm tâm trạng Dylan tốt hơn xít, nhóc bơi quanh canô, đuôi cá vờn quanh thân thuyền.

Velen tắt động cơ, ngồi xuống mép thuyền.

“Này, nhóc, có chuyện gì phải buồn phiền sao?”

Lời thăm hỏi đơn giản dễ dàng gợi ra nỗi lòng của Dylan.

Tiếng ca của nhóc người cá chẳng còn chút vui tươi nào, nhiều chỗ nghe cũng không rõ làm laptop bị rè, nhưng Velen cũng hiểu được đại khái: thái độ lạnh nhạt của Alroy làm Dylan thấy tổn thương.

Là người khuyến khích Dylan kết bạn với Alroy, lại một lần Velen cảm thấy hối hận: đây là lỗi của anh, là anh không hiểu rõ tính cách của Alroy mới có chuyện này xảy ra.

Anh muốn an ủi Dylan, trước khi đi anh còn nhờ đồng nghiệp đi tìm một đàn cá ngừ Cali; nghe tiếng ca buồn bã của nhóc con, anh cũng không muốn dùng cách đỡ đỡ dễ dàng đối phương.

“Giả như..” cuối cùng, anh mở lời: “Giả như sống ở đây làm nhóc không vui, chúng ta đến vùng biển khác được không — tìm một nơi chưa có người cá nào đến nhưng vẫn có thật nhiều cá ngừ Cali.”

“Ừm ...” Dylan vẫn chưa đưa ra câu trả lời, nhóc chỉ dài giọng, giai điệu không có ý nghĩa đã lộ ra sự do dự của nhóc.

Tiếng thở dài của người cá được gió biển dịu dàng mang đến phương xa.

Velen nhìn nhóc Dylan còn đang do dự, trong đầu đã thầm lướt qua những vùng biển hợp với nhóc ấy.

Đúng lúc này, một âm tiết trầm thấp truyền đến — nghĩa giống như câu “chào anh”, chỉ là được rút gọn lại nhiều.

Dylan và nghiên cứu viên của nhóc ngạc nhiên nhìn về hướng thanh âm truyền tới: vùng biển không thuộc sự giám sát của các nghiên cứu viên, người cá trưởng thành đang thăm quan sát họ.

Khoảng cách giữa họ rất xa, trong tình huống không có ống nhòm Velen khó mà nhìn thấy dáng vẻ của đối phương. Như đang nhìn một bức hình nhạt nhòa, Velen chỉ miễn cưỡng biết được màu của mái tóc dài và đuôi cá ấy.

“Trên thuyền chắc là phải có ống nhòm thôi.” Anh nghĩ như thế, nhưng cũng không đi tìm.

— bản năng của anh đang cảnh báo anh không nên lộn xộn.

Velen rất khó có thể miêu tả được cảm thụ của bản thân bây giờ: anh không nhìn thấy rõ đối phương, nhưng lại có cảm giác như đang bị thú dữ quan sát.

Tim của anh đập liên hồi, hô hấp dồn dập, hai tay tê cứng, mồ hôi túa ra. Cảm giác áp bách khổng lồ làm ánh mắt của anh trở nên nhật nhòa, Velen thở hồng hộc, miễn cưỡng đè lại sự sợ hãi trong đầu mình.

“Dylan!” Anh cố chuyển tầm mắt của mình về nhóc người cá bên cạnh.

Dylan cũng bị đối phương dọa rồi, nhóc dính sát vào thân thuyền, cả người đều sắp chìm hết xuống dưới nước.

Chủ nhân của biển Forever im lặng nhìn họ.

Ánh mặt trời còn đang tỏa sáng, nhưng Velen chỉ cảm thấy lưng đầy mồ hôi lạnh.

“Dylan, chạy đi!” anh hạ giọng giục Dylan.

Nhưng nhóc con lại kiên quyết lắc đầu. Sau khi làm thế, Dylan nổi lên một chút, hát ra giai điệu ngắn gọn như Alroy.

“Chào anh.”

Tiếng của Dylan run rẩy, như sắp khóc đến nơi.

Hình như Alroy nhận ra vị khách nhỏ bé đang sợ hãi, hần nghiêng đầu, hát ra một giai điệu du dương.

“Anh đồng ý.”

“Cái gì?” Dylan không hiểu.

Nhưng vị chủ nhân cao ngạo đã xoay người bơi đi.

“Anh ta đang nói cái gì vậy?” sự hoang mang làm nhóc người cá tạm quên đi sợ hãi.

Mà Velen lại thấy vô cùng bất lực khi hiểu được ý của Alroy.

“Chú nghĩ, ý của tên đó là, hẳn đồng ý trở thành bạn của nhóc.”

Velen không biết Alroy có nhận thức thế nào về việc “trở thành bạn”, nhưng rõ là khái niệm đó hoàn toàn khác với anh, Dylan và cả những người trên đảo nhân tạo: sau khi dọa Dylan, bỏ lại lời đồng ý như ban thường xong thì Alroy lại biệt tăm. Tên đó chẳng có chút ý thức gì về việc trở thành bạn của nhau cả, mà Dylan vì lần gặp mặt đầu tiên đây bắt này cũng không chủ động giao hảo với Alroy nữa.

“Nhóc Dylan hỏi “Ta làm bạn được không”, Alroy trả lời “Được” — từ đó về sau chẳng còn ai nhìn thấy họ nói chuyện với nhau nữa.” giáo sư Nolan vẫn đang hăng say diễn kịch.

Động tác của anh ta rất lố, nhưng Velen chẳng thấy có tí hài hước nào cả: “Anh đã đồng ý không nhúng tay vào chuyện này nữa rồi đấy.”

Giáo sư gơ tay đầu hàng, khuôn mặt đầy sự vô tội: “Tôi nào đã làm cái gì đâu.”

Velen thở dài: “Thôi đi, Alexander, từ lúc tôi cho anh biết Alroy đã đồng ý xong, anh vẫn trưng ra cái bộ dạng phởn hết mức này — cần tôi nhắc lại không? Dylan rất sợ tên đó, tôi tuyệt đối không cho phép anh đi dụ dỗ Dylan nữa đâu.”

“Trong mắt anh tôi là người không đáng tin thế sao?” giáo sư Nolan kháng nghị.

Velen chẳng thừa hơi nghe anh ta thanh minh thanh nga.

Anh muốn đi xem tình hình của nhóc người cá.

Chuyện gặp mặt Alroy cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt ở biển Forever của Dylan, nhóc người cá vẫn săn cá quanh trú đảo; ở chỗ ngủ mà Alroy đã tặng. Nhưng Alroy biết, bây giờ Dylan rất bài xích chuyện tiếp xúc với Alroy.

Sự bài xích này không chỉ vì sợ.

“Giờ tôi rất ghét anh ta.” Nhóc người cá giận dỗi hát như thế: “Ghét thái độ đầy của anh ta, ghét anh ta nhìn tôi kiểu đấy, ghét cả màu mắt của anh ta nữa.”

“Nhóc nhìn thấy màu mắt của tên đó?” Velen gơ ra một chủ đề không quá nhạy cảm trong lời của nhóc: “Nó màu gì?”

“Màu xám.” Dylan nói cho anh biết.

“Nhóc ghét mắt màu xám sao? Wendy ở trên đảo — là cô gái tóc quần dài ấy, mắt cô ấy cũng màu xám, nhóc ghét cô ấy hả?”

“Không.” Nhóc con trả lời rất kiên quyết: “Tôi ghét anh ta.”

Sự khác biệt về giới tính trong lời của nhóc con rất rõ ràng, lúc trả lời Dylan cố tình thêm từ “anh ta” để tỏ sự tức giận của mình.

Tiếng hát giận dữ làm Velen không nhận được trêu nhóc: “Nếu Alroy xin lỗi nhóc vì việc đó, nhóc còn ghét tên đó không?”

“Xin lỗi ư?” nhóc con chớp mắt, cười ranh mãnh nhìn Velen: “Như việc chú đã từng làm ấy sao?”

Velen ngẩn ngơ một lúc, mới nhớ ra nhóc đang nhắc đến chuyện gì: “Cá ngừ Cali?”

Dylan vừa gật đầu vừa cười ngặt nghẽo.

Velen cũng bật cười: “Con cá ngừ Cali đó tốn không ít tiền của chú đấy — nhưng nếu Alroy tặng cho nhóc một con cá ngừ Cali, nhóc có tha thứ cho hắn không?”

“Hừm ...” nhóc người cá lộ vẻ suy tư, đuôi cá chậm chậm đập xuống mặt biển: “Nếu đó là một con cá to, thật to ...”

Đây chỉ là câu chuyện giỡn chơi với nhau, Velen và nhóc con cũng không để tâm gì nhiều,

Nhưng mà, chiều hôm sau, lúc bày cá heo vui vẻ mang một con cá ngừ Cali trưởng thành tới chỗ săn cá của Dylan, Velen mới như nhận ra điều gì đó.

HẾT CHƯƠNG 11.

12. Chương 12: Dylan Đã Phối Hợp Trả Lời Là “không”, Nếu Alroy Thật Sự Muốn Cải Thiện Mọi Quan Hệ Như Họ Nghĩ, Vậy, Sau Co

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Alroy nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi.” Velen cong ngón trỏ, gõ gõ vào màn hình camera ở phòng điều khiển, “Ngoài trường hợp này ra chắc chẳng còn trường hợp nào khác cả.”

Trong màn ảnh bị pause lại, vết thương của con cá ngừ Cali được hiện ra rất rõ ràng: “Vây lưng và vây hậu

môn đều bị chặt hết, gốc đuôi cũng có rất nhiều vết thương. Những vết thương mảnh kia có vẻ rất sâu, tơ máu tràn hết ra ngoài từ mấy chỗ đó.”

“Để ý mấy cái vết thương này đi —” Velen phóng to, thịt cá bị toác ra hiện lên trước mắt mọi người, “Đây là vết cào của người cá.”

Không có ai phản đối. Các nghiên cứu viên tham gia buổi họp khẩn chiều nay có thể dễ dàng nhận ra những vết tích đó.

Velen ấn xem tiếp, cá nưừ Cali trên màn hình bắt đầu di chuyển. Nó bơi rất khó khăn, tốc độ chậm chạp, vô cùng gian nan, cơ thể gần 3m chao đảo. Velen nghi ngờ khớp đuôi nó có vấn đề, bởi vì màn hình quay lại cảnh nó đổi hướng ba lần, lần nào cũng phải nhờ đến đàn cá heo đùn đẩy.

Trong đàn cá heo còn ngắn hơn nó nửa mét, con cá to mất hoàn toàn ưu thế về tốc độ di chuyển một vụng về làm mọi người cũng không nỡ nhìn.

“Cá nưừ Cali đã trưởng thành cả tốc độ, độ bền hay hình thể đều vượt qua người cá, bọn nó rõ là không nằm trong phạm vi săn mồi của người cá bình thường — tôi nghĩ, mấy người ngồi đây hẳn không ai nghĩ rằng Alroy làm con cá nưừ Cali này bị thương, rồi để nó bơi tới phạm vi săn của Dylan cho đỡ buồn chứ?” Velen lại pause màn hình lại.

Trong hình, nhóm cá heo đã xua con cá nưừ Cali bị thương đến trước mặt Dylan. Nhóc người cá mới cao 160cm hiển nhiên là bị con vật dài gấp đôi mình dọa, màn hình bị pause lại làm mấy nghiên cứu viên nhận thấy được sự trốn tránh của nhóc.

Tiếp theo, đoạn băng được camera ghi lại trước khi hội nghị này mở ra được phát tiếp, mọi người quan sát kĩ: dưới sự gợi ý của cá heo Dylan đã phát hiện ra vết thương của cá nưừ Cali, sau đó, nhóc con phấn khởi xông lên. Vì là một con mồi khổng lồ nên việc săn bắt khá nhiều thời gian, nhưng mà vì thái độ rất cẩn thận nên Dylan đã tránh được mấy lần giây chết của con cá nưừ Cali này.

Đợt đi săn đầy kích thích làm mấy người trên đảo mê mẩn theo dõi.

Vì không để hội nghị bị gián đoạn bởi những tiếng cảm thán, Velen không thèm quan tâm đến ánh mắt nóng bỏng của các đồng nghiệp hô hào muốn xem tiếp, kéo sự chú ý của mọi người quay lại vấn đề chính: “Con cá nưừ Cali này là do Alroy cố ý chuẩn bị sau khi nghe thấy chúng tôi nói chuyện với nhau, tôi cho là vậy.”

“Tôi đồng ý.” Giáo sư Nolan lập tức tán thành, “Bảo đàn cá heo lừa cá đến, mà con cá nưừ Cali kia còn thỏa mãn yêu cầu “phải to” của Dylan — đức vua của chúng ta thật là tận tâm tận lực.”

“Tôi và Dylan nói chuyện ngay cạnh đảo nhân tạo, Alroy lúc ấy hẳn phải ở gần chúng tôi. Khi ấy giọng Dylan cũng không lớn, nhưng Alroy lại vẫn nghe thấy được... Nếu suy luận của tôi chính xác thì thực tế thính lực của Alroy có phạm vi rộng hơn ghi chép của chúng ta rất nhiều.” Velen vừa suy nghĩ, vừa kết luận.

“Anh ...” Giọng nói của giáo sư Nolan vừa khiếp sợ vừa bất đắc dĩ.

Velen khó hiểu nhìn anh ta: “Sao thế? Tôi có nói gì sai à?”

Giáo sư Nolan đỏ khốc đỏ cười: “Anh đề nghị muốn mở hội nghị vì lý do này sao?”

“Làm sao ...”

“Heilman.” Giáo sư Nolan nghiêm túc, đặt tay lên vai Velen, “Anh không thấy thái độ của Alroy với nhóc Dylan còn quan trọng hơn cái vấn đề về thính lực của tên đó sao? Con cá nưừ Cali đó là lời xin lỗi của hắn đó!”

“Lời xin lỗi..” sau giây phút ngẩn ngơ ngẩn ngui, cuối cùng anh cũng hiểu ra vấn đề giáo sư đang nhắc đến, “Ý anh là, thật ra Alroy rất quan tâm đến cái nhìn của Dylan về hắn?”

Giáo sư Nolan nhìn màn hình: “Con cá nưừ Cali cỡ này, tôi thấy, dù có là Alroy cũng mà khó dễ dàng chế ngự nó. Không để nó chết, còn làm nó mất đi cơ hội phản kháng để Dylan có thể giết chết nó — sự chân thành này, trừ lý do Alroy muốn xây dựng lại ấn tượng của tên đó trong lòng Dylan, tôi không thể nghĩ ra lý do nào khác nữa.”

Lời của giáo sư Nolan gợi lên sự thảo luận của mọi người, trong những lời bàn luận đầy sôi sảng, có người giờ tay đề nghị: “Có lẽ, ta có thể làm một phép thử.”

Hội nghị trên đảo nhân tạo biển Forever kéo dài đến tận khuya, khi ánh mặt trời lại chiếu sáng vùng biển này, Velen và giáo sư Nolan tìm thấy nhóc người cá đang chuẩn bị ăn sáng trong bãi đá ngầm.

“Sáng tốt lành.” Giáo sư chào hỏi trước.

“Hôm nay mọi người đến sớm thế” Dylan bắt được một con cá mú* nhỏ, còn chưa kịp ăn xong đã nghe thấy tiếng gọi của Velen.

*Cá mú hay còn gọi là cá song là tên gọi chỉ chung về các loài cá của bất kỳ một số các chi cá của phân họ Epinephelinae thuộc Họ Cá mú (Serranidae), trong Bộ Cá vược (Perciformes).

“Con cá ngữ Cali hôm qua ...” Velen ngập ngừng, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Nhóc biết con cá đó là Alroy tặng không?”

Dylan gật đầu: “Đàn cá heo bảo tôi rồi.”

“Vậy thì, Dylan nhỏ bé, nhóc có định tha thứ cho hấn không?” Giáo sư Nolan hào hứng bẻ laptop hỏi, “Tên đó đã tặng một con cá ngữ Cali rất to đến rồi, nhóc có định tha thứ cho hấn không?”

Xem ra Dylan cũng nhớ yêu cầu của mình lúc trước. Nhóc rũ mắt, nghịch con cá mú trong tay.

Một lát sau, nhóc con hình như đã suy nghĩ kỹ, nhóc ngẩng đầu, trông rất nghiêm túc, nhưng trước khi nhóc trả lời thì nghe thấy Velen hạ giọng dùng ngôn ngữ của con người bảo nhóc: “Bảo “không” đi.”

“Hử.” Dylan ngạc nhiên há.

Velen không nói lại, chỉ bảo rằng: “Sau này chú sẽ giải thích cho nhóc.”

Nhóc người cá hoang mang khịt mũi, sau đó trả lời theo yêu cầu của nghiên cứu viên: “Không.”

“Ồ, Nhóc chưa muốn tha thứ cho tên đó sao.” Giáo sư Nolan cố ý tăng âm lượng của laptop, vừa làm vừa cười hô hố.

Tiếng cười thành linh bật lên làm Dylan giật mình bóp con cá mú trong tay, gần như bóp nát cả bữa ăn sáng.

Velen đẩy đẩy giáo sư, thấy anh ta chẳng có vẻ gì muốn ngừng lại cả thì đành bảo Dylan bơi sang mé khác của thuyền. “Wendy có chuẩn bị đồ ăn cho nhóc đây.” Velen đưa xô nước nhỏ cho Dylan.

Dylan theo thói quen nhận xô nước, ngó vào trong: đồ ăn đợt này cá con và tôm.

“Cái gì đây?” Dylan nhặt một thứ lấp lánh trong xô nước lên, giơ lên cho Velen thấy

“Hử?” Velen nhận ra cái đấy “Là nhẫn của Wendy — chắc là bị rơi vào xô.”

Dylan cầm cái nhẫn, tò mò đưa về phía mặt trời: “Nó phát sáng này.”

“Trên mặt nhẫn còn có viên kim cương đấy.” Velen chỉ cho nhóc.

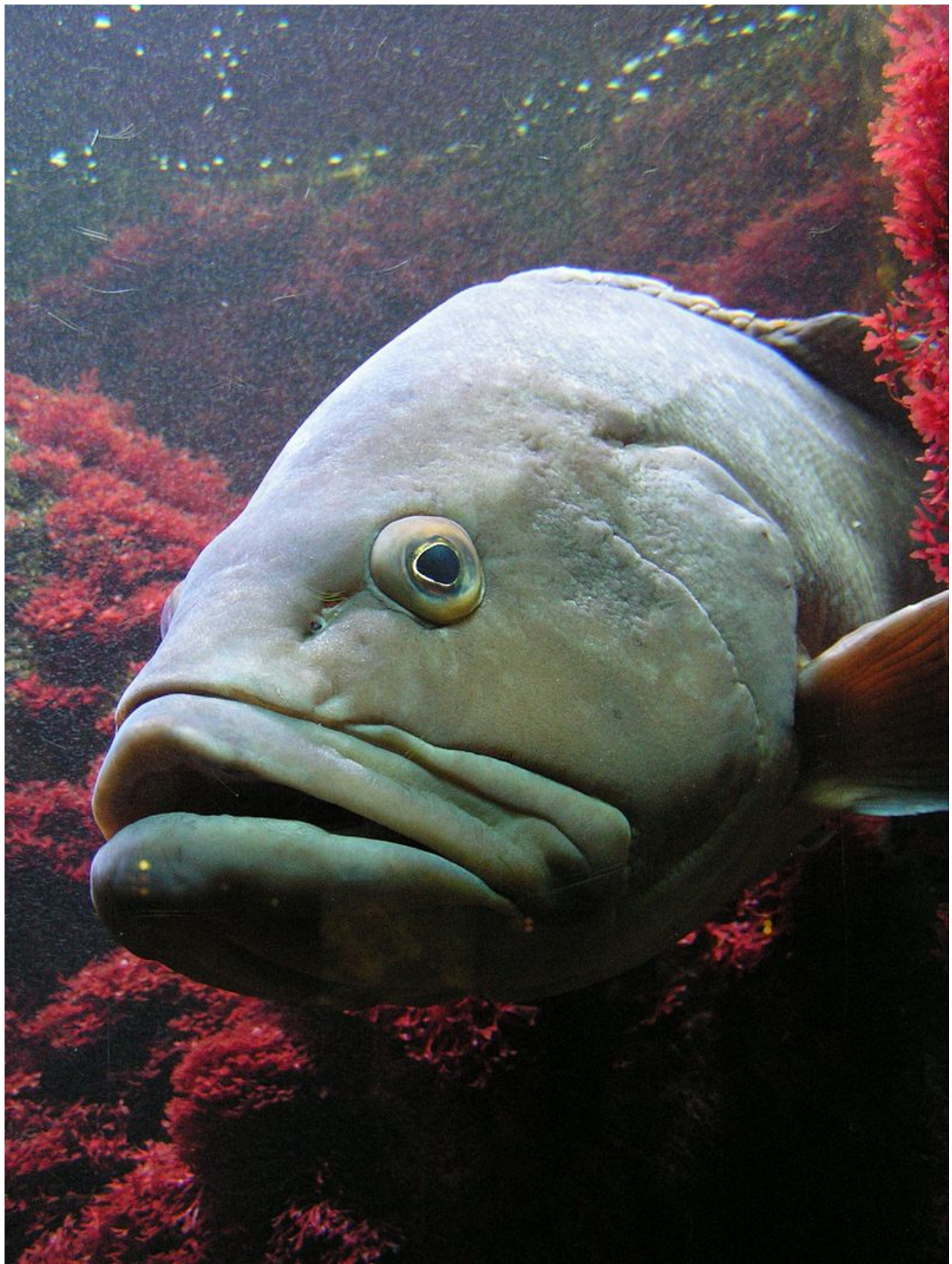
“Đẹp quá đi!” nhóc người cá ca ngợi, đưa nhẫn cho Velen.

Velen cười nhận lại: “Chú sẽ bảo Wendy là nhóc thích nhẫn của cô ấy lắm, cô ấy sẽ vui lắm cho coi.”

Màn chào buổi sáng đến đây là kết thúc, Dylan bắt đầu yên lặng ăn sáng, còn đảo nhân tạo ơ biển Forever thì lại háo hức chờ mong.

Dylan đã phối hợp trả lời là “không”, nếu Alroy thật sự muốn cải thiện mối quan hệ này như họ nghĩ, vậy, sau con cá ngữ Cali thất bại, tên đó sẽ làm gì tiếp đây?

HẾT CHƯƠNG 12.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Velen gần như có thể chắc chắn, 70% lý do mà nghiên cứu viên ở đảo biển Forever mong ngóng phép thử này là do oán hận chồng chất với Alroy — nhận ra điều này, là do bọn họ vô cùng trắng trợn, cứ cười khăng khặc kinh dị vô cùng.

Cảm giác chuyên nghiệp ở cuộc họp trước đã bay sạch sau lời phủ định của Dylan sáng nay, mấy nghiên cứu viên có trình độ học vấn rõ cao như mấy con quỷ phá phách trước lễ vạn thánh, mấy người không phải trực trong phòng máy cũng cố tìm lý do để chui vào, sau đó nhìn màn hình cười hô hố.

“Không không không, đây là bọn tôi mừng thay cho đức vua đó chứ.” Giáo sư Nolan còn cố tô son trát phấn cho bọn họ: “Trở thành bạn với nhóc Dylan đáng yêu, thật là một chuyện tốt!”

“Anh nghĩ tôi tin chắc? Lúc mấy người bàn tán là “Cuối cùng Alroy cũng có ngày này?” Velen lại thấy đau đầu. Anh nhắm mắt lại, day day thái dương: “Càng ngày tôi càng thấy để nhóc Dylan ở lại đây không phải ý hay.”

“Đừng nói vậy mà, Velen yêu quý ơi,” giáo sư Nolan lắc lắc vai anh: “Nhóc Dylan thích biển Forever như thế, chủ nhân ở đây còn rất chào đón nhóc ấy — sẽ không còn vùng biển nào hợp với nhóc ấy hơn đây đâu!”

Trước kết luận của giáo sư Nolan, Velen hết đường phản bác.

Trong phòng điều khiển ồn ào, như chỉ có anh và mấy đồng nghiệp từ biển Singe đến là nghiêm túc ghi chép.

Đã sắp tới trưa, Alroy còn chưa phản ứng lại.

Velen lo là Alroy đã bỏ lỡ cuộc trò chuyện lúc sáng của bọn họ với nhóc Dylan, khi anh nói sẽ sự lo lắng này ra, mấy nghiên cứu viên bên biển Forever đều tỏ vẻ dừng lo: “Chúng ta có thể kéo dài phép thử này, đảm bảo tên đó nghe thấy thì thôi.”

Cái đám làm người ta chẳng tin nổi này làm Velen ghen cái câu hỏi “Nếu chọc giận Alroy thì tính sao đây?” lại, cũng thầm quyết định phối hợp cái trò đùa của mọi người.

Bữa trưa, vì không ai muốn rời khỏi phòng điều khiển (nhân viên đến phiên nấu cơm quyết không chịu đi), tất cả mọi người dõi mắt nhìn nhóc con trong màn hình đang đuổi theo một con cá hồng* rất to.

*Cá hồng (danh pháp hai phần: *Lutjanus sanguineus*) là loài cá xương sống ở biển thuộc họ Cá hồng (Lutianidae) phân bố ở vùng biển Ấn Độ (Ấn Độ Dương) và phía Tây Thái Bình Dương. Đây là loài cá có giá trị kinh tế, ở Việt Nam, loài cá này chiếm 10 – 12% sản lượng cá đáy ở vịnh Bắc Bộ.

Dylan bắt nó rất dễ dàng, xử lý gọn xương và da cá, thịt cá đã được xử lý được nhóc cắt ra. Dylan đã từng hỏi tác dụng của camera dưới nước, Velen cũng từng giải thích cho nhóc. Hiện tại, nhóc người cá đã ăn đồ ăn vật trước đó cũng không đói lắm, nhóc lắc lắc miếng thịt cá ngon lành khoe với camera, sau đó chậm rãi cắt nhỏ miếng thịt ấy cho vào miệng.

Bỗng chốc, tiếng bụng réo và tiếng nuốt nước bọt tràn ngập phòng điều khiển.

“Cục cưng bé nhỏ học hư rồi!” nửa phòng kêu rên.

“Alroy đang làm cái quái gì vậy? Sao còn chưa phản ứng gì cả?” nửa khác thì giận cá chém thớt.

Đang lúc mọi người đã chịu thua định ra ngoài tìm đồ ăn, đàn cá heo xuất hiện.

Lần này bọn nó cũng không mang con mồi tới, mà bọn nó lại truyền tin cho Alroy.

Một con cá heo thân mật vờn quanh Dylan, sau đó bơi sang một đầu khác, ý bảo Dylan bơi theo.

Nhóc người cá cũng không chần chừ, đi theo.

Bọn họ cũng không bơi đi xa, mục tiêu chỉ ở trong khu đá ngầm.

Có sự hỗ trợ của rất nhiều camera làm mấy nghiên cứu viên đang háo hức nhìn thấy món quà của Alroy.

Đây hẳn là một cái dây chuyền, được đặt trên một mỏm san hô. Bởi vì mực nước đã sâu tầm 30m, không đủ ánh sáng khiến mọi người rất khó phân biệt nó với những vật xung quanh. Lúc đầu Dylan cũng không nhìn thấy nó, là do cá heo bơi đến đó kêu nhóc con đến chỗ để món quà.

Dylan nhìn mỏm đá ngầm, trông có vẻ hoang mang. Nhóc nghiêng đầu sang bên cạnh, sau đó linh hoạt vung đuôi cá, bơi đến trước camera. Màn hình bắt đầu lắc lư, nghiên cứu viên hết cả hồn, nhưng màn hình càng ngày càng gần mỏm đá ngầm làm mọi người nhận ra: Dylan ôm camera chiếu sáng dưới nước đến chỗ đá ngầm.

Đèn pin trên camera chiếu sáng món quà, ánh sáng chói lòa trong màn hình làm mọi người phải nhắm mắt lại.

“Là dây chuyền đá quý?” có người đoán thế, “Với mức phản quang này, hẳn là đá quý đã qua tinh luyện. Rất nhiều thuyền bè đã đắm trên biển Forever, hẳn là Alroy đã tìm được một món quà “lấp lánh” trên mấy con thuyền đó.”

Cái nhẫn rơi vào xô nước lúc sáng của Wendy, lúc đi tìm nhóc người cá Velen đã phát hiện ra rồi. Nhưng vì giáo sư Nolan cứ năn nỉ, Velen đành thả cái nhẫn vào lại trong xô, để nó thành một phần của thí nghiệm buổi sáng.

Giờ, suy đoán của Velen và giáo sư Nolan đều được sáng tỏ: Alroy đúng là nghe trộm cuộc trò chuyện của bọn họ, hơn nữa hẳn còn đang cố vãn hồi ấn tượng tồi tệ của mình trong lòng Dylan.

“Vì muốn cải thiện quan hệ với nhóc Dylan, đức vua còn tự đi nghe trộm!” “Alroy hiền hòa với đồng loại quá đi!” “Chắc chắn là tên đó chưa từng có bạn!” “Làm sao đây? Giờ tôi lại thấy tên Alroy đó đáng yêu quá đi!”

Không khí thảo luận từng bừng đã công bố cuộc thí nghiệm này thành công, “Đức vua nghe trộm” và hình ảnh Alroy cực khổ tìm quà ở những con thuyền đắm đầy đầu lâu xương xẩu (trong tưởng tượng) khiến cho mấy nghiên cứu viên bị hành hạ đủ đường cảm thấy vừa hả hê vừa thỏa mãn.

Xế chiều, mọi người không được ăn trưa hô hào muốn mở tiệc, đến lúc Velen không nhin nổi nữa muốn đi tìm nhóc con thì nửa phòng đã nghiêng nghiêng ngả ngả.

Velen và một đồng nghiệp cũ lái canô tới chỗ đá ngầm.

Dylan nổi trên mặt nước, đang nghịch đồ trong tay, canô mới ở đằng xa nhóc đã nhận ra.

“Tôi được một cái dây chuyền lấp lánh nè.” Dylan giơ món quà ra khoe với mọi người, ánh mặt trời rực rỡ ở biển Forever chiếu sáng bàn tay và cẳng tay của nhóc.

Velen tắt máy, để canô trôi đến trước mặt nhóc.

“Để cho chú xem thử được không?” Velen vươn tay đến chỗ nhóc.

Nhóc người cá vừa gạt đầu vừa đặt dây chuyền lên tay anh.

“Ồ!” đồng nghiệp bên cạnh huýt sáo, ngạc nhiên chỉ vào dây chuyền: “Là kim cương hả? Lần đầu tiên tôi thấy viên kim cương lớn như này đây.”

Velen ước lượng dây chuyền trong tay, lại chiếu mặt đá vàng nâu trước mặt trời, lúc sau, anh xác nhận với đồng nghiệp: “Là kim cương — Nếu cậu để ý tin tức mấy năm trước thì có thể nhận ra nó.”

“Golden Eyes.” Mặt kim cương hình ôliu 420 carat với 76 viên kim cương có hình dạng khác nhau, giá trị cả cái dây chuyền này phải gần 3000\$.

“Năm năm trước, khi thuyền “Công chúa Isabella” chìm, dây chuyền này đã mất tích. Rất nhiều người tin nó đã chìm xuống biển sâu cùng với con thuyền.” Velen nhìn đồng nghiệp khiếp sợ, bổ sung: “Giờ, giá nó chắc phải hơn 3600\$.”

Khi nói mấy câu này Velen cũng không dùng laptop dịch lại, anh trả dây chuyền cho nhóc con: “Có cần chú đeo lên hộ không?”

Dylan lắc đầu, ngón tay nghịch nghịch nó, lầu bầu: “Vướng lắm, sẽ mắc vào tóc với tảo biển.”

Thấy nhóc có vẻ không vui lắm, Velen hứng thú hỏi nhóc: “Cháu không thích nó hả?”

Dylan hé miệng, vừa định trả lời thì lại do dự: “Có phải Alroy nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta không?”

Món quà mà chủ nhân biển Forever tặng quá phù hợp, dù Velen không nói gì với nhóc người cá, Dylan cũng nghĩ đến vấn đề cuộc trò chuyện bị nghe thấy.

Velen không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

“Được rồi.” nhóc người cá thở dài, sau đó dùng vẻ mặt “không thích” trả lời: “Tôi thích cái dây chuyền này.”

14. Chương 14: Đứng Trước Tình Yêu, Mấy Kẻ Ngủ Ngơ Toàn Chạy Té Khỏi Thôi

Rất rõ ràng, thiện ý của Dylan đã được truyền tới cho Alroy.

Người nghe lén xuất quỷ nhập thần này không làm ra mấy chuyện gây shock nữa, song, sau đó, không khí ở biển Forever lại có vẻ hài hòa trước đây chưa từng có.

Đối với chuyện này, cảm nhận rõ ràng nhất không ai ngoài mấy người trên đảo nhân tạo.

Dù Dylan tha thứ cho Alroy làm nhiều người thấy rất tiếc, nhưng hệ quả của nó lại làm mọi người vô cùng vui mừng: hình như chủ nhân xấu tính của biển Forever bỏ ý định đuổi bọn họ đi rồi.

“Không có bầy chim, không có kiểu hành hạ mới — tròn một tháng!” nghiên cứu viên trên đảo nhân tạo sắp mừng đến phát khóc: “Thật không thể tin nổi! Chúng ta lại sống trong yên bình một tháng!”

Sự vui mừng như thế, Velen không sống trong quãng thời gian đen tối đó khó mà cảm động lây — huống hồ, anh cũng không tin Alroy lại dễ dàng cho con người sống ở vùng biển này lắm.

Velen tin là Alroy chỉ gặp chuyện mình cảm thấy hứng thú hơn mới tạm thời bỏ qua đối thủ cũ của mình thôi, mà người làm hấn sinh ra hứng thú như thế, chỉ có thể là Dylan.

“Tôi không thích thể này.” Dylan hát rất nhỏ, hàng mi cau lại làm cho nhóc có vẻ rầu rĩ, “Ca hát như này rất khó chịu.”

Đây là thời gian trò chuyện hàng ngày, địa điểm vẫn là chỗ đá ngầm mà Dylan thích.

Velen ngồi ở mép thuyền, laptop trong tay phát ra giai điệu an ủi: “Xin lỗi, bọn heú vẫn chưa xác định được phạm vi thính lực của Alroy, nếu không muốn bị hấn nghe thấy thì chỉ còn cách này thôi.”

“Ừm ...” nhóc người cá bám vào thân thuyền, lơ đễnh đập đập đuôi xuống mặt nước.

Tiếng nước phụt lên làm Velen khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì xảy ra sao? Hôm nay cháu có vẻ không vui lắm.”

Dylan dừng việc đập nước lại, oán trách với nghiên cứu viên của mình: “Tôi vừa gặp anh ấy.”

“Alroy? Ở gần đảo nhân tạo sao?” Velen hơi ngạc nhiên: camera được lắp xung quanh đảo cũng không quay được Alroy.

“Anh ấy ở cùng với bầy cá heo.” Về mặt nhóc con hơi hoang mang: “Chỗ đó chẳng có gì cả, thoát nhìn anh ấy cũng không định đi bắt cá. Tôi vốn muốn chào anh ấy, nhưng anh ấy vừa nhìn thấy tôi thì xoay người đi luôn — tôi cũng không rõ cuối cùng là anh ấy muốn làm gì nữa.”

Sự hoang mang cũng bủa vây Velen.

Tình huống như vậy cũng phải không xảy ra lần đầu.

Alroy rất để ý người bạn của mình, điều này đã được chứng minh ở thí nghiệm trước. Sau khi Dylan đồng ý giải hòa, Velen và đồng nghiệp cứ nghĩ rằng Alroy sẽ trở thành một người bạn đáng tin cậy, nhưng chủ

nhân của biển Forever có vẻ còn đặc biệt hơn.

Không giao lưu, cũng không có truyền thụ những kĩ năng sinh tồn, thái độ của Alroy vẫn lạnh lùng như trước, cho dù Dylan chủ động chào hỏi, tên đó cũng chưa bao giờ đáp lại.

“Có lẽ tình tình tên đó quái gở như thế chẳng?” những suy đoán như này được truyền ra.

Mà lúc mọi người đã sắp đồng ý cái kết luận này, nhóc người cá lại oán trách hành vi thỉnh thoảng lại xuất hiện quanh chỗ nhóc của Alroy.

Đúng vậy, chỉ là “xuất hiện”, không nói năng gì, thậm chí nhìn nhau cũng không thèm nhìn.

Nhiều lần, lúc Dylan nhìn thấy hấn, hấn đã bơi đi rất xa.

“Rốt cuộc anh ấy muốn làm cái gì?” Dylan lại đập mặt nước, tâm tình của nhóc rất xấu, giai điệu hát ra cũng trở nên dồn dập hơn: “Tại sao anh ấy lại không muốn nói chuyện với tôi?”

Âm lượng cố ý tăng cao, nếu như cái người thích nghe lén kia ở gần đấy, chắc chắn hấn sẽ nghe thấy lời chất vấn của nhóc người cá.

Sự phiền não ấy đã theo Dylan mấy ngày, Velen để ý là sức ăn của nhóc người cá cũng lớn hơn rồi, số lần đi săn cũng nhiều lên, cách ăn cũng dần thô bạo hơn, bắt được cá cũng không lột da nữa mà ăn luôn.

“Thấy buồn vì hành động của Alroy sao?” Velen nhìn nhóc người cá liên tục đập đập cái đuôi, cảm thấy, lý do cũng không chỉ có mỗi thế.

“Heilman, anh có nghĩ tới việc do thời kì trưởng thành ảnh hưởng không?” ở hội nghị thường kì hôm đó, có một đồng nghiệp đã nói thế với Velen: “Theo sự phát triển của nhóc Dylan, hấn là nhóc ấy đang trong thời kì rối loạn và tâm sinh lý nhất, tính tình thất thường cũng là bình thường thôi. Tháng trước, nhóc đã thích ứng được với hoàn cảnh ở biển Forever, mà Alroy cũng đồng ý trở thành bạn của nhóc, giờ, nhóc đã không cần vì sự an toàn của bản thân mà nín nhịn rồi, không đúng sao?”

Rất nhiều người ủng hộ cái quan điểm này, Velen cũng thấy khá hợp lý.

Tính tình thất thường của nhóc người cá đã có sự giải đáp, mà những hành động quái lạ của một người cá khác vẫn làm mọi người cảm thấy mờ mịt.

Đهن tốt cùng là Alroy muốn làm gì? Mấy cái hành động kì lạ của tên đó có ý nghĩa như thế nào?

Vô số suy đoán được đưa ra, lại nhận được rất nhiều phủ định.

“Thử nghĩ xem!” giáo sư Nolan nghĩ đến một thứ rất quan trọng, anh ta bật dậy, như đang giảng bài trên giảng đường, “Cấu tạo não của người cá và con người rất giống nhau, nếu Alroy là con người, mấy hành động này của tên đó biểu thị cho cái gì?”

“Ặc, một stalker?” có người thuận miệng nói ra đáp án.

Cả phòng cười ầm.

Cười đùa làm không khí buổi họp càng thêm thoải mái.

Mấy nữ nghiên cứu viên ngồi cùng một nhóm cũng bàn tán: “Nếu Alroy là con người, tôi thấy hẳn là hẳn đang yêu đấy — hơn nữa, còn là cái thành phần vô cùng ngu ngơ ỹ.”

“Kiểu như ông gặp một cô gái rất xinh ở trong trường, ông biết tên cô ấy, biết lớp của cô nữa, có thể còn biết cô là đội trưởng đội cổ động viên chẳng hạn. Nhưng ông chẳng biết gu của cô là người cơ bắp như mấy thành viên đội bóng bầu dục, hay là học sinh giỏi luôn đạt A+ như ông. Ông cố trò chuyện với cô, cho nên ông luôn cố tạo ra những lần gặp mặt thật tình cờ. Đôi lúc ông sẽ thành công đấy, nhưng khi đôi mắt xinh đẹp của cô ấy nhìn ông — há há! Cái não A+ của ông sẽ tắt máy ngay tức thì!” cô gái đang nói như vậy như nhớ lại chuyện gì đó rất hay ho, nụ cười của cô trở nên ngọt ngào: “Đứng trước tình yêu, mấy kẻ ngu ngơ toàn chạy té khói thôi.”

“Thú vị đấy.” giáo sư Nolan nghiêm túc như đang chấm điểm cho học sinh của mình.

Nhưng đối với Velen, ngài giáo sư lại đang lấy cái mác “học sinh” để làm bàn đạp, bởi vì anh ta nhanh chóng tiếp nối cái suy nghĩ này: “Nếu như — chỉ là nếu như thôi nhé — vì Alroy thích nhóc con nên mới hay xuất hiện quanh nhóc ấy, vậy, tên đó không hát trả lời nhóc ấy, có phải vì ngại ngừng hay không?”

“Alroy ngưng ngừng”, cái giả thiết này làm cả phòng tràn ngập tiếng “Ái chà chà” quái dị.

Velen tưởng tượng cảnh người cá lạnh lùng trong tấm hình ấy đang xấu hổ, không thể nhìn được mà rùng cả mình.

“Tôi thấy cái giả thiết này tệ hại quá đấy.” anh kháng nghị với chỗ giáo sư Nolan.

Đối phương thoải mái nhún vai: “Dù sao chúng ta cũng chỉ đặt giả thiết thôi mà — cái suy nghĩ của tên đó là gì thì có Alroy mới biết thôi.”

HẾT CHƯƠNG 14.

15. Chương 15: Có Lẽ Là Do Tên Đó Thích Nhóc Đó

Mấy cuộc họp không hề nghiêm túc này tối này cũng được mở, mấy cái tưởng tượng không hề có căn cứ này không hề có căn cứ đã nhiều đến nỗi cả ghi chép lại cũng không có nữa.

Cuộc họp thường kì bao giờ cũng rất sôi nổi, người nào tham gia cũng vô cùng tích cực, nhưng trong không khí náo nhiệt ấy, mấy công việc của nghiên cứu viên bên biển Forever như mất hút.

— không có bầy chim, không có những kiểu hành hạ ùn ùn kéo tới, mấy cái thu hoạch không có mấy giá trị như trước: sóng siêu âm, hình ảnh, dấu vết đi sẵn, chẳng có gì cả. Trừ mấy tin tức có được ở chỗ Dylan, Alroy gần như biến mất.

Có một khoảng thời gian đảo nhân tạo không hề có lấy một tin tức gì về Alroy. Để tiếp tục công việc nghiên cứu người cá, cũng tránh chuyện trống vắng quá lại thấy nhớ mấy cơn mưa phân chim, đảo nhân tạo đang đem trọng tâm công việc chuyển đến chỗ Dylan. Mấy đồng nghiệp đến từ biển Single của Velen cũng làm đơn xin điều đi, đợt đổi phiên sang chỗ mới cũng đã tiến hành xong rồi.

Sự phối hợp của Dylan làm công việc trên đảo nhân tạo biển Forever tiến triển rất thuận lợi, nhưng mà, sau khi một ngày làm việc kết thúc, lúc mọi người cùng ngồi một chỗ trao đổi về công việc, dù cho chủ đề có là gì thì cuối cùng cũng chuyển sang nói về Alroy.

Như bây giờ vậy.

Velen cầm cái cốc sứ của mình, yên lặng đến chỗ góc tường, bên kia, đồng nghiệp cũ của anh cũng đang dùng vẻ mặt bất đắc dĩ (tự anh thấy thế) nhìn cái đám đang thấy phấn khích về chuyện tình cảm của Alroy.

“Tôi coi như đã hiểu rồi.” đồng nghiệp cười nhìn Velen: “Họ rất yêu đức vua của mình.”

Velen gật đầu tán thành.

Nhận xét đơn giản về mấy nghiên cứu viên biển Forever cứ nghĩ một đằng làm một nẻo xong, nhóm người từ biển Single chuyển chủ đề về nhóc người cá của bọn họ.

“Gần đây Dylan ăn rất nhiều, nhưng từ camera quay lại, nhóc còn gầy hơn cả dịp trước.” “Tôi cũng thấy thế.” “Là do tâm tình thất thường sao?” “Có thể là do nhóc ấy đang cao lên.”

Cuộc thảo luận tách biệt hẳn với xung quanh diễn ra vô cùng hài hòa.

“Đây mới là chủ đề mà nghiên cứu viên của người cá nên bàn.” Velen vừa nghĩ thế, vừa nhìn đám người đang phấn khích kia.

Rất tình cờ, khi anh vừa nhìn sang, giáo sư Nolan lại đang nhìn về phía góc tường. Tầm mắt vô tình chạm nhau làm giáo sư nở nụ cười, đi về phía mấy người Velen.

“Mọi người đang bàn chuyện gì vậy? Trông có vẻ nghiêm túc thế.” Giáo sư Nolan hỏi.

“Đang nói về chuyện của Dylan.” Velen trả lời anh: “Đạo này trông nhóc con hơi gầy.”

“Tôi nhớ ngày mai có đợt kiểm tra toàn diện cho nhóc Dylan đúng không?”

“Đúng vậy.”

Về mặt giáo sư trở nên tiếc nuối: “Muốn đi cùng mọi người quá, nhưng mà mai tôi lại phải tới mấy đảo xung quanh lấy mẫu sinh vật rồi — mong là nhóc Dylan không có vấn đề gì.”

Hôm sau, vào giờ đã hẹn Velen và các đồng nghiệp đến chỗ của nhóc người cá.

Máy phát thanh vẫn phát ra giai điệu gọi, nhưng hôm nay Dylan lại mãi chưa xuất hiện.

“Sẽ không phải xảy ra việc gì đấy chứ?” sự lo lắng không từng tăng lên theo thời gian trôi đi, mà người trên thuyền lại chỉ có thể chờ đợi.

May là, mấy sự lo lắng trong đầu mọi người không có cái nào trở thành sự thật, nửa tiếng sau, Dylan bơi đến chỗ thuyền.

“Mọi người đợi lâu chưa?” về mặt nhóc người cá đầy ảo não, hát giai điệu xin lỗi: “Tôi ngủ không ngon lắm ... vừa này ngủ quên mất.”

“Không ngủ ngon? Sao vậy?” mọi người bắt được trọng điểm.

Dylan tâm trạng rất kém năm một hơi dài, sau đó nằm ngang ra, để cái đuôi nổi lên mặt nước: “Đuôi của tôi đau lắm.” nhóc cau mày, không đập đuôi như hôm qua nữa: “Đau ơ là đau.”

Velen và các đồng nghiệp đỡ mặc sẵn đồ lặn lặn xuống nước, sau khi bọn họ kiểm tra đơn giản thì đã xác định được nguyên nhân Dylan không thoải mái: Đau xương trong thời kì trưởng thành.

“Nhóc đang lớn lên, hôm qua đập đuôi nhiều quá nên tối qua bị đau ấy mà.” Velen giải thích nguyên nhân cho nhóc.

Dylan oán trách một câu. Âm tiết của nhóc quá vụn vặt, hát cũng nhanh, trong tình huống không có

laptop giúp đỡ, Velen chỉ nghe thấy một từ — là từ duy nhất là ngôn ngữ của con người: Alroy.

“Nhóc đang giận Alroy, đúng không?” Velen cười: “Nhóc đang giận cá chém thớt đấy.”

Nhóc người cá khó chịu đựng đưa đuôi cá, giọng điệu mềm mại than thở như đang làm nũng.

Trời cũng không còn sớm, Velen và các đồng nghiệp bắt đầu tập trung vào công việc hôm nay. Bọn họ định dùng thước cuộn đo chiều cao của Dylan, vì để cho nhóc người cá không thấy chán, người trên thuyền dùng laptop nói chuyện phiếm với nhóc.

“Giáo sư Nolan phát hiện ra một loại chim sắp tuyệt diệt ở đảo bên cạnh đấy.”

“Alroy %#@ ...”

“Wendy bảo khi nào ghi chép xong xuôi cô ấy sẽ đến thăm nhóc đó.”

“Alroy %#@ ...”

Đồng nghiệp ngồi trên thuyền bắt lức: “Heilman, anh định mặc kệ đấy hả?”

Velen nhìn nhóc người cá chẳng phối hợp tám chuyện gì cả, chịu thua nói với đồng nghiệp: “Dylan không thoải mái lắm, nếu nhóc không muốn nói chuyện thì thôi.”

Đồng nghiệp ok, nhưng khi anh ta chuẩn bị cất laptop đi, Dylan lại chủ động bắt chuyện với anh.

“Mọi người biết lý do vì sao Alroy không muốn nói chuyện với tôi không?” nhóc người cá cứ canh cánh vấn đề này.

Đồng nghiệp chỉ đành mở lại công cụ mô phỏng: “Vẫn chưa biết được.”

“Vậy sao anh ấy lại cứ xuất hiện gần chỗ tôi?”

Đồng nghiệp gõ ra mấy chữ — Velen nghe tiếng thì biết đó lại là câu “Không biết” như vừa nãy, nhưng đồng nghiệp lại đổi ý. Anh ta cười khúc khích, bật ra giả thiết hôm qua của mấy nghiên cứu viên biển Forever: “Có lẽ là do tên đó thích nhóc đó.”

“Hả?” nhóc người cá ngạc nhiên tròn mắt.

Trong tiếng của người cá “thích” này và “thích” kia là hai giai điệu khác nhau, khúc điệu mà laptop phát ra, là cái “thích” yêu.

Nó là sự bày tỏ quá đặc biệt, nó làm cho Dylan từ kinh ngạc chuyển sang đỏ bừng cả hai má. Dylan có vẻ bối rối, lát sau, nhóc mím môi, chìm xuống dưới nước.

Sự xấu hổ của nhóc người cá làm đợt kiểm tra mới được một nửa của Velen lại phải làm lại lần nữa, sau khi Velen dùng ánh mắt “Về rồi xử lí anh sau” nhìn đồng nghiệp, thì cầm lấy laptop đồng nghiệp đang giữ.

“Dylan.” Anh gõ ra giai điệu mới trên laptop: “Vừa nãy chỉ nói đùa thôi, nhóc đừng để ý.”

Lát sau, nhóc người cá lại trôi lên mặt nước: “Nói đùa?” nhóc xác nhận lại với Velen.

Velen gật đầu: “Chỉ là đùa thôi.”

Về mặt Dylan đã bình tĩnh lại: “Không phải là thật thì tốt rồi.” nhóc nhẹ nhàng ngâm nga, nét đỏ ửng trên mặt vẫn còn chưa tan hết.

Ngón tay Velen lướt trên bàn phím, chuẩn bị an ủi thêm vài câu nữa.

Một giai điệu bình thản lại đột ngột xen vào.

“Tại sao?” thanh âm trầm thấp đó hỏi: “Tại sao không phải thật thì lại tốt?”

16. Chương 16: Em Đang Xấu Hổ Sao? Cô Bé?

Câu hỏi đó đã làm bại lộ hành vi chủ nhân của nó, nhưng hắn có vẻ chẳng quan tâm đến điều này.

Sự bất ngờ này làm một khoảng biển nhỏ rơi vào im lặng: nhóc Dylan hẳn là bị kinh ngạc khi Alroy bỗng nhiên lên tiếng, mà mấy con người cũng sắp phát điên rồi.

“Ý của tên đó là gì?” nghiên cứu viên thấy được sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Giai điệu bình thản đến kì lạ làm mọi người không thể hiểu người thích nghe lén của biển Forever này là chỉ thuận miệng hỏi thôi, hay là muốn có được câu trả lời, nếu như là về sau ... Velen đỡ mạn thuyền để cơ thể đỡ bị mất thăng bằng.

“Tại sao không phải thật thì lại tốt?”, cái câu hỏi này chứa quá nhiều thông tin. Lúc Velen nghe thấy nó gần như nháy mắt lại nhớ đến cuộc họp tối qua.

“Không phải là bị bọn họ đoán trúng ấy chứ ...” tiếng Alroy ở rất gần, nhưng những suy nghĩ phức tạp làm Velen không thể đoán được hướng âm thanh truyền tới. Anh nhìn nhóc người cá, mong nhận được sự gợi ý.

Dylan quả thật đã tìm được hướng của âm thanh, còn quay sang hướng đó.

Velen trông theo tầm mắt của nhóc: cách đó không xa, sóng biển đang rì rào một cách mãnh liệt.

Có một bóng đen ở đó.

Động tác của hắn thật tĩnh lặng, dễ dàng bị bỏ qua: nhưng khi hắn lao lên mặt nước, ánh mặt trời và nước biển đều tạc ra đường cong hoàn hảo cho hắn.

Alroy, vị chủ nhân của biển Forever này như ánh dương, dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Hình ảnh của hắn rõ ràng đến như thế, thậm chí toàn bộ đảo nhân tạo của biển Forever cũng chưa bao giờ tiếp xúc với hắn trong khoảng cách gần thế này, nhưng mấy nghiên cứu viên ở đây lại không thể quan sát rõ ràng hình dáng của hắn.

Alroy đang theo dõi bọn họ — cặp mắt màu xám mà nhóc Dylan từng nhắc tới ấy đang nhìn những kẻ không được chào đón ở vùng biển này.

Ánh mắt như hóa thành thực thể. Không ai dám lên tiếng, cảm giác áp bách vô cùng làm mọi người im lặng theo bản năng.

“Bùm!”

Trong sự yên tĩnh ấy, Dylan đột nhiên đập đuôi.

Nhóc như mới kịp phản ứng lại, gương mặt vốn đã hơi ửng lên giờ đã đỏ bừng: “Anh lại đi nghe trộm!”

Tiếng trách móc của nhóc con rung lên vì xấu hổ, nhưng người bị mắng lại không có dấu hiệu gì của hối lỗi. Con người của Alroy chuyển động, dừng lại trên người Dylan.

Nhóc người cá co người xuống nước, nhưng không có ý trốn ánh nhìn của Alroy.

“Em muốn rời đi sao?” chủ nhân của biển Forever lại ngâm nga, giai điệu của hắn vẫn bình thản như cũ,

vấn đề được hỏi lại đầy khó hiểu.

Dylan hoài nghi nhìn hấn, một lát sau mới nhướn mày hỏi lại: “Anh đang đuổi em đi sao?”

“Không ...” Alroy phủ định, nhưng cũng không hát nốt giai điệu ấy. Người cá trưởng thành tuần tú ấy như đang cảm thấy do dự điều gì đó, thái độ đầy vi diệu ấy làm không khí thả lỏng hơn rất nhiều.

“Anh muốn nói cái gì?”

Dylan bắt đầu thấy bức mình, nhóc đập mạnh cái đuôi, nhưng bởi vì cơ thể khó chịu, hành động trút giận này cũng không kéo dài.

Alroy rõ là cảm nhận được sự thúc giục và bức mình của nhóc người cá, rất nhanh, hấn hát ra câu hỏi mới: “Em đến biển của ta, lại không muốn có tình yêu của ta ư?”

“Hả?” Vẻ mặt của nhóc người cá đầy hoang mang.

Tầm mắt của Alroy dời đi, không nhìn Dylan nữa: “Em muốn trở thành bạn đời của ta, lại không muốn có tình yêu của ta ...” trong tiếng ca lẫn cả sự thở than: “Em muốn mang con đi sao?”

“ ... ”

Dylan chớp chớp mắt, ngẩn ngơ nhìn nghiên cứu viên của mình.

“Chú có hiểu anh ta đang nói gì không?” nhóc con hỏi con người như thế.

Velen quả quyết lắc đầu.

Laptop đã phiên dịch lại tiếng ca của Alroy, nhưng mà, kết quả nhận được nhìn thế nào cũng không hề ổn. Sự hoài ngờ và rối loạn làm mấy nghiên cứu viên tạm quên đi áp lực từ Alroy, sau khi xác nhận được công cụ vẫn bình thường, bọn họ bắt đầu phân tích ý của Alroy.

“Nhóc Dylan muốn trở thành bạn đời của tên đó bao giờ?” “Tới bây giờ không phải tên đó cứ bám theo nhóc con sao?” “Alroy đang nghĩ cái quái gì vậy?” “Hấn nhắc tới “con”? Quái, con ở đâu ra thế?”

Cuộc thảo luận không đầu không đuôi làm mọi người chẳng có chút đầu mối nào.

Dylan cũng thấy thật mông lung.

Phản ứng của nhóc người cá đầy bất ngờ làm Alroy nhú mi.

“Em mong chúng ta trở thành bạn đời.” tiết tấu của Alroy chậm lại, điều này làm tiếng ca của hắn càng thêm trầm thấp: “Và ta đã đồng ý rồi.”

“Tôi không có!” Dylan lập tức phản bác, giai điệu vì kích động mà cao vút lên: “Tôi chỉ hỏi ta có thể trở thành bạn hay không thôi!”

“Cái đó và cái này có khác nhau sao?” Alroy cười khê — đó cũng không phải cười nhạo, mà trái lại, nó chưa sự bất đắc dĩ và bao dung. Tâm tình của Alroy có vẻ rất tốt, tiếng ca cũng nhẹ nhàng hơn: “Em đang xấu hổ sao? Cô bé?”

“Cái gì ... Hả?!” mấy nghiên cứu viên hét lên.

Mà trong tiếng kêu sợ hãi đó, Dylan rất, rất tức giận đập đuôi.

“Tôi không phải cô bé!” nhóc nhìn người cá trưởng thành đối diện, cái đuôi đập xuống tạo thành cột nước khổng lồ.

Không cần phải nghi vấn nữa, Velen và các đồng nghiệp đã nhận ra vấn đề: “Alroy hiểu nhầm giới tính của Dylan, mà vấn đề có vẻ đã rất lớn.

“Tôi thấy, chúng ta cần phải giải thích với Alroy, gỡ bỏ hiểu lầm ...”

Đồng nghiệp còn chưa kịp nói xong, chủ nhân trầm lặng của biển Forever bắt đầu chuyển động.

Tốc độ của hắn quá nhanh, trước khi mọi người kịp phản ứng, hắn đã vọt tới bên cạnh Dylan. Nhóc người cá theo bản năng chìm xuống dưới nước nhưng lại bị đối phương cầm lấy cánh tay kéo vào ngực.

“Dylan!” Velen cố bơi tới chỗ nhóc người cá đang bị giữ lấy.

Alroy không quan tâm hành động của con người, hắn dễ dàng giữ chặt đồng loại của mình, một tay sờ xuống phần dưới của nhóc người cá.

Bên dưới cầu người cá có khe sinh sản giống cá voi. Khe hở nhỏ bé này được vảy mềm bao bọc, bảo vệ bộ phận sinh dục trong đó.

Nón tay của Alroy nhanh chóng mò tới phần vảy cá khác biệt ấy. Dylan liều mạng vùng đuôi, cố tránh thoát, nhưng đuôi của Alroy quấn chặt lấy nhóc, sự giãy dụa của nhóc con trước đồng loại trưởng thành không có mấy tác dụng.

Sóng siêu âm của người cá không thể tấn công đồng loại, nhóc người cá sau khi không thể công kích bằng tất cả các sóng siêu âm, cuối cùng hoảng sợ thét lên.

Ý đồ của Alroy rất rõ ràng, hắn muốn xác nhận giới tính của Dylan, thậm chí ngón tay của hắn đã mò vào cái khe hở đó.

— nhưng mà, hắn dừng lại.

Dylan còn đang thét lên, giọng nói chưa bị vỡ giọng dần dần nức nở.

Alroy rút tay về, bỏ sự kiểm chế với nhóc người cá.

“Ta không muốn làm em khóc.” Hắn nhẹ nhàng hát ra một khúc ca dỗ dành: “Xin lỗi. Đừng khóc mà.”

HẾT CHƯƠNG 16.

17. Chương 17

Lời xin lỗi của Alroy phản tác dụng, vốn nhóc người cá chỉ đỏ hoe mắt vừa trừng mắt nhìn hắn, vừa không nhận được mà òa khóc.

Velen bơi tới gần nhóc người cá, khẽ gọi: “Dylan ...”

Nhóc người cá không trả lời, hô hấp của nhóc dồn dập vừa hỗn loạn, ánh mắt màu lam đầy nước mắt — trông nhóc có vẻ rất tủ thân, nhưng vẫn cố giùng dăng với Alroy.

“Dylan ... Nào, nhóc con, nhìn chú này, được không?” Velen cảm thấy rất đau lòng. Anh không quan tâm một người cá khác còn ngay bên cạnh, chỉ tập trung gọi nhóc con.

Tầm mắt của Dylan chuyển sang nghiên cứu viên của mình, lông mi ướt sũng rung rung, kèm theo đó là càng nhiều nước mắt tràn ra. Dylan đưa tay lên, chùi mạnh nước mắt đi — vì thế dấu tay hắn trên cổ tay hiện ra trước mắt mọi người.

“Xin lỗi nhiều.” Alroy lặp lại lời xin lỗi. Thanh âm của hắn rất thấp, đầy ảo não.

Chủ nhân của biển Forever khó có được một lần bộc lộ cảm xúc cũng không làm cho mấy nghiên cứu viên ở đó hứng thú, mấy nghiên cứu viên đến từ biển Single bây giờ chẳng qua chỉ là những người bình thường lo lắng cho con của mình thôi.

Trước lời xin lỗi của Alroy, người duy nhất phản ứng lại là Dylan. Nhóc người cá tức giận kêu, đuôi cá đập mạnh xuống mặt nước.

Sự chống cự của Dylan quá rõ ràng, Alroy dừng hát. Đối mặt với cục diện bây giờ, người cá trưởng thành này cũng không hề có kinh nghiệm. Hắn đứng đó, không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Dylan.

Velen nghi ngờ rằng Alroy vốn không biết ánh nhìn của mình sẽ làm người đối diện thấy áp bách thế nào — lúc hắn nhìn Dylan như thế, động tác của nhóc con rõ cứng nhắc và bối rối.

Vì không để tình hình tồi tệ thêm, Velen bảo đồng nghiệp lấy máy tính phiên dịch lại lời của anh.

“Alroy.” Anh gọi tên này: “Tôi biết, anh hiểu đây là tên mà chúng tôi gọi anh.”

Đối phương không nói gì.

Velen cũng không cần đối phương phải đáp lại ngay: “Anh có thể đi trước không? Việc anh ở đây sẽ càng làm mọi chuyện tệ hơn thôi.”

Tầm mắt Alroy chuyển đến đây.

Góc mặt chính diện này làm Velen không nhận được ngừng hô hấp, lát sau, anh mới nói tiếp: “Anh cũng không muốn dọa Dylan nữa, phải không?”

Tiếng ca trong laptop rất rõ ràng, câu hỏi không hề có ý đồ nào khác.

Alroy không tiếp tục nhìn con người, cũng không nhìn Dylan nữa, ánh mắt của hắn lạc đến phương xa nơi biển khơi, sau đó, hắn đột nhiên mở miệng, hát một giai điệu laptop không dịch được.

“Tên của ta.” Hắn thầm hát, rồi tung mình lặn xuống biển sâu.

Tựa như lúc xuất hiện, chủ nhân biển Forever trong thời gian cực ngắn biến mất ở giữa địa dương.

Sóng biển giấu đi tung tích của người cá, nhưng không thể nào che đi rạn nứt sau lần gặp gỡ này.

Việc kiểm tra bị đổ bể, Velen và các đồng nghiệp cố gắng kiểm tra xem nhóc người cá có bị thương gì hay không, nhưng Dylan từ chối.

“Tôi muốn ở một mình một lát.” Thanh âm của nhóc ghen ngào, trong mắt vẫn còn vệt nước.

Mấy nghiên cứu viên cũng không ép buộc. Sau khi tạm biệt, bọn họ trông nhóc người cá bơi đi.

“Có lẽ chúng ta nên xem xét mấy vùng biển khác.”

Trở lại đảo nhân tạo, Velen kể chuyện này với mấy đồng nghiệp.

Nghiên cứu viên ở biển Forever nhanh chóng đoán được lý do dẫn đến sự hiểu lầm này: Alroy nghĩ Dylan có đặc điểm giới tính không rõ ràng là người cá nữ đến đây để giao phối.

Người cá nữ thường sống ở vùng duyên hải, dù cho con người càng ngày càng phát triển ở vùng cận duyên hải đi chăng nữa, việc khiến cho người cá nữ vào sâu giữa đại dương chỉ có một: là nhu cầu sinh sản.

Mong ước được làm mẹ khiến người cá nữ mất khá nhiều thời gian đến những vùng biển xa lạ, đến khi gặp được khác giới mình thấy thích. Nàng sẽ ở tạm vùng biển đó, cũng sẽ có khoảng thời gian yêu đương nồng nàn, nếu như đối phương thẳng được trái tim nàng thì nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân của vùng biển đó; nếu không, cô nàng đã tắt lửa tình này sẽ mang con của mình tạm biệt vùng biển ấy, và cả anh chàng đã độc thân ở đây, trở lại lãnh địa của mình.

Thỉnh thoảng cũng có chuyện người cá nam từ giữa biển khơi ra những vùng ven biển, nhưng trong số đó rất hiếm ai mang được bạn đời về.

“Dùng một lần” là vận mệnh của phần lớn người cá nam, điều này làm họ cảm thấy đầy mâu thuẫn khi đối mặt với bạn khác giới.

“Lần này Alroy thật là ...” mấy nghiên cứu viên ở biển Forever thi nhau thở dài.

Mấy vẻ mặt rất bi thống làm cho Velen tưởng rằng sẽ nghe được mấy tiếng cười hả hê thấy rất bất ngờ.

“Nói thật ra, tôi thấy hơi đồng tình với đức vua.” Giáo sư Nolan thở dài, “Từ chuyện anh kể lại, Alroy đã rất mong trở thành bạn đời của Dylan — với tình hình bây giờ, tôi thật sự không thể coi đây là một chuyện cười đơn giản thể được.”

Lời của anh ta được mọi người đồng loạt tán thành.

Velen hiểu tâm tình của bọn họ: dù luôn bị Alroy hành hạ, nhưng những nghiên cứu viên đầy tình yêu với người cá này sẽ không tìm niềm vui trong sự đau khổ của tên đó.

Màn hình trong phòng điều khiển không quay được nhóc người cá, Dylan tránh mấy cái camera.

Giáo sư Nolan nhìn màn hình như thế, tiếc nuối hỏi Velen: “Nhóc ấy quyết định muốn rời khỏi đây sao?”

Velen lắc đầu: “Nhóc ấy vẫn chưa quyết định, vốn với tính cách của Dylan, nhóc không nên ở trong cùng một vùng biển với Alroy.”

Hiều lắm có thể hóa giải, người cá nam sống cùng một vùng biển không phải là không có.

— nhưng hành động quá đáng của Alroy không dễ mà tha thứ cho được.

Hình ảnh nhóc con khóc sụt sùi vẫn in đậm trong đầu mấy nghiên cứu viên, dù mọi người đã làm rõ mọi chuyện, hiểu được hành động ấy của Alroy là do quá khiếp sợ, nhưng họ không thể tha thứ cho được.

Trước bữa tối, Velen đã soạn xong đơn điều phiên, sau đó, Velen tới bãi đá ngầm một mình.

Anh không mang theo đồ ăn Wendy đã chuẩn bị, cũng không có ý định gọi Dylan.

Mặt trời rực rỡ của biển Forever đã chìm xuống đáy biển, trong màn đêm dần phủ xuống, ánh trăng sáng lộ ra vẻ đẹp trong trẻo đầy lạnh lùng của mình.

Sóng biển vuốt ve thân thuyền, làn nước dịu dàng ấy làm Velen thở dài.

“Velen?” là một giai điệu, nhưng đó lại là ngôn ngữ của con người.

Velen bật cười, nhìn về cạnh thuyền: “Hình như đây là lần đầu tiên nhóc gọi tên chú đấy.”

Nhóc người cá nổi lên mặt nước bơi gần tới mạn thuyền. Mắt của nhóc vẫn còn hơi sưng, tiếng hát cũng bé hơn ngày thường nhiều: “Chú ở đây làm gì?” Dylan hỏi anh.

Velen nhìn nhóc: “Không có gì, chú chỉ muốn ngồi một mình ở đây một lát thôi.”

Câu trả lời quen thuộc làm Dylan ngượng ngùng cười.

“Hôm nay tôi thật mất mặt.” nhóc nhỏ giọng lầm bầm, tay xoa xoa hai mắt mình: “Mẹ đã nói, lớn rồi không được khóc nữa.”

“Đây không phải lỗi của nhóc.” Velen bảo nhóc con.

Nhóc người cá đứng đưa đuôi cá, vẫy cá phát sáng dưới ánh trăng.

Velen hỏi nhóc: “Nhóc có muốn rời khỏi đây không?”

Tay Dylan gõ nhẹ vào thân thuyền. Nhóc hồi lâu không nói gì, lâu đến mức Velen nghĩ nhóc không muốn trả lời nữa. Cuối cùng, nhóc nói: “Chúng ta đi đâu?”

HẾT CHƯƠNG 17.

18. Chương 18: Tinh Linh Dưới Đại Dương Luôn Yêu Biển Cả, Mà Vùng Biển Ấm Ấp Trước Mặt Này Lại Đẹp Đẽ Đến Thế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đơn xin đổi phiên sang biển khác nhanh chóng được gửi đi, thư trả lời cũng không tốt đẹp lắm: tất cả thuyền đều đang trong nhiệm vụ, phải chờ nhiệm vụ kết thúc, ít nhất là phải một tháng nữa.

Velen từng nghĩ đến chuyện bỏ tiền túi ra tự thuê thuyền, nhưng anh còn chưa kịp làm thế thì Dylan lại gặp phải một vấn đề nho nhỏ.

Sau cuộc gặp gỡ không vui vẻ với Alroy, mấy ngày sau Dylan chỉ ca hát rất bé. Mới đầu, Velen và các đồng nghiệp cũng chỉ nghĩ là nhóc không muốn Alroy nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng ít lâu sau, hành động xoa xoa cổ của nhóc người cá làm họ chú ý đến.

“Chỗ đó thấy khó chịu sao?” hôm đó, khi thấy nhóc lại xoa cổ họng Velen hỏi.

Dylan gật đầu, khẽ đáp: “Khó chịu.”

Câu trả lời này làm mấy nghiên cứu viên như gặp nạn. Bọn họ kiểm tra kỹ càng bộ phận làm Dylan thấy khó chịu, kết quả kiểm tra rất đơn giản: dây thanh bị ứ máu, hơi viêm. Kết hợp với cảnh hét to mấy hôm trước của Dylan, hiện tượng này xuất hiện cũng không ngạc nhiên lắm.

Velen nói nguyên nhân ấy cho nhóc người cá, còn dặn mấy điều cần phải chú ý.

Sau, anh còn an ủi Dylan: “Chờ nhóc khỏe lại, chúng ta sẽ tới vùng biển mới.”

Dylan cũng chỉ ừm nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.

Đó cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ cần chăm sóc tốt là khỏe lại. Mọi người đều nghĩ là nhóc người rất nhanh sẽ hết khó chịu, nhưng nó lại kéo dài vượt qua cả dự đoán, thậm chí khi Dylan lại bị lạc giọng.

“Đây là nhóc con đến thời kỳ vỡ giọng sao?” bây giờ mấy nghiên cứu viên mới kịp nhận ra.

Kỳ vỡ giọng của người cá kéo dài bao lâu, mấy tư liệu sẵn có cũng không ghi chép chi tiết: trước khi Dylan rời biển Single, mấy chị gái của nhóc đã bắt đầu vỡ giọng, mà bây giờ, cũng mới chỉ mới có một bé đã qua kỳ vỡ giọng.

Người cá trong thời kỳ vỡ giọng phải để ý cái gì, mọi người cũng không biết. Sau khi tham khảo tình hình thực tế của con người thì đúc kết ra được là cần đảm bảo ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, và tránh làm việc quá sức.

“Nếu vậy, mọi người đừng vội đi ngay — việc di chuyển trên biển rất phí sức.” giáo sư Nolan đại diện cho nghiên cứu viên biển Forever đề nghị như vậy.

Trong việc này dù nhiều hay ít cũng có người muốn tranh thủ cơ hội thay Alroy xin lỗi, nhưng cuối cùng Velen vẫn đồng ý: Dù sao, sự khỏe mạnh của nhóc Dylan vẫn là trên hết.

Dylan cũng không phản đối chuyện ở lại biển Forever thêm một thời gian ngắn nữa.

Nhóc đã dọn ra khỏi “phòng ngủ” mà Alroy tặng cho nhóc hồi trước, cái dây chuyền giá cao ngất ngưỡng kia cũng không thấy nhóc nghịch nữa. Chỗ ngủ hiện nay của nhóc con vẫn ở bãi đá ngầm, camera của đảo nhân tạo được lắp cũng đảm bảo Alroy sẽ không xuất hiện quanh đó nữa.

Alroy chưa từng xuất hiện ở trước màn hình, trước kia không, giờ cũng không.

Thực tế là, chủ nhân biển Forever vẫn luôn im lặng sau lời từ biệt.

Velen tin chắc rằng, Alroy đã nghe được chuyện Dylan muốn rời biển Forever (giáo sư Nolan cố ý vắn to volume để công bố tin tức này), nhưng hẳn chẳng làm chuyện gì cả: không xuất hiện gần Dylan, không có lời xin lỗi mới, cũng không có món quà thay lời xin lỗi nào nữa.

Phản ứng như thế khiến cho đại đa số mọi người đoán rằng Alroy cũng muốn Dylan đi.

Nhưng mà, vào một hoàng hôn khi nắng chiều nhuộm đỏ mặt biển, Alroy im lặng mấy hôm nay bỗng nhiên ca hát.

Đó là một việc rất bất ngờ, một bài ca về cá sư tử*.

*Cá sư tử là một trong nhiều loài cá biển có nọc độc thuộc chi Pterois, Parapterois, Brachypterois, Ebosia hay Dendrochirus của họ Cá mù lùn(Scorpaenidae). Cá sư tử cũng có tên Cá Thổ Nhĩ Kỳ, Cá rồng hay Cá bò cạp. Chúng có các tua dài, thân có nhiều sọc màu đỏ, vàng, da cam, nâu, đen hoặc trắng.

Trong lời ca trầm lắng, đàn cá sư tử sắc sỡ bình tĩnh sau giấc ngủ dài vào ban ngày, nó đứng đưa vây ngực khổng lồ của mình, xua đi mấy con cá nhỏ. Con mồi đáng thương bị dồn vào trong bụi san hô, hết đường trốn chạy. Cá sư tử há mồm, kết thúc mọi đường chạy thoát của nó. Con mồi đã bị nuốt trọn, kẻ săn mồi lại tiếp tục tìm mục tiêu tiếp theo, lặp đi lặp lại. Đôi khi, kẻ săn mồi hung hãn này cũng lười nhác, nó lẳng lặng bơi, đợi chờ những con mồi xui xẻo đứng phải mình. Ở trong bụi san hô này, những con cá sư tử không có thiên địch, độc tố của nó làm mọi loài đều sợ hãi. Nó đã ăn rất nhiều con mồi, sinh sản rất nhiều con non. Rồi, một ngày nào đó, kẻ hung hãn này lại lẳng lẽ trôi đi, có lẽ miệng của nó vẫn mở ra, nhưng nó không thể ăn được gì nữa — nó đã chết rồi, để lại một cơ thể sắc sỡ, với rất nhiều chất độc, trở thành miếng mồi của kẻ khác.

Đây là bài ca dài duy nhất mà đảo nhân tạo ghi lại được của Alroy. Sau khi laptop phiên dịch lại nó xong, mọi người đều rơi vào mộng lung.

Bài hát này dài một tiếng, cho dù tiếng nói của người cá là giọng hát của họ, nhưng thế này thật sự là quá dài. Một bài hát dài như thế này, rốt cuộc Alroy muốn nói lên cái gì?

Không ai biết.

Cho dù cũng là người cá như Dylan, cũng lộ vẻ hoang mang trước các nghiên cứu viên.

Những lần ca hát, những bài hát không biết phải gọi thế nào luôn vang lên vào mỗi buổi chiều tà.

Có đôi khi là về những rạn san hô, những kẻ yếu đuối ấy là bên cạnh cứng cáp nhất dưới đáy biển, che chở rất nhiều cư dân; có đôi khi lại là về bầy cá, những đàn cá đủ để che đi ánh mặt trời thỏa thích bơi lội, nó bị những người đánh cá chọc thủng, nhưng vẫn kiên cường đàn lại, rất nhiều con cá đã chết đi, những con còn lại may mắn sống sót để lại hàng ngàn hàng vạn trứng cá trong làn nước biển ấm áp.

Nó lại là về một con cá nhà táng* mang thai, cá nhà táng bị con người săn bắt rồi đau khổ chết đi, bài ca buồn về cá kinh vang vọng mãi trên biển; nó lại là về một rãnh biển sâu, rất nhiều thuyền đã đắm ở đó, ở nơi đó có rất nhiều vật vụn nên rực rỡ dưới ánh mặt trời, giờ đây lại im lặng ngủ yên trong bóng tối.

*Cá nhà táng (Physeter macrocephalus, tiếng Anh: sperm whale), là một loài động vật có vú sống trong môi trường nước ở biển, thuộc bộ Cá voi, phân bộ Cá voi có răng và là thành viên duy nhất của chi cùng tên. Cá nhà táng đã từng có tên khoa học là Physeter catodon. Nó là một trong ba loài còn tồn tại của siêu họ Cá nhà táng cùng với cá nhà táng nhỏ (Kogia breviceps) và cá nhà táng lùn (Kogia sima).

Tiếng ca liên tục được ghi lại, cuối cùng, mọi người mới nhận ra — đây là bài ca về biển Forever.

Mỗi một con cá, mỗi một rạn san hô, mỗi một mỏm đá ngầm, mỗi một rãnh biển, cũng đều là một bài ca. Nó là bọt sóng trên biển khơi, kể lại một câu chuyện tươi sáng, rồi cùng tan ra với đại dương rộng lớn.

Alroy không nói lời xin lỗi, cũng không làm gì để giữ chân nhóc lại, hắn chỉ ngày ngày ngồi kể về vùng biển của hắn.

Hắn nhớ tiếng khóc đòi ăn của một con sư tử biển, hát lên ánh rực rỡ của một con sứa sắp chết — mỗi buổi hoàng hôn, không một lời báo trước, chủ nhân của biển Forever hát về sự rộng lớn và sinh sôi, sự đấu tranh và tận diệt ở nơi đây.

Việc đổi phiên vẫn chưa thành công. Một hôm nào đó, dưới ánh nắng chiều của biển Forever, trong lời ca xa xăm của Alroy, Dylan đột ngột ngân lên.

“Tôi muốn ở lại đây.” Nhóc dùng lời ca nói cho nghiên cứu viên của mình.

Velen cười đồng ý.

Anh cũng không hỏi nguyên nhân.

Thậm chí, anh đã sớm biết kết quả sẽ như vậy.

Có gì cần phải nghi ngờ sao?

Tinh linh dưới đại dương luôn yêu biển cả, mà vùng biển ấm áp trước mặt này lại đẹp đến thế.

HẾT CHƯƠNG 18.

19. Chương 19: Tôi Muốn Biển Nơi Đây Thành Biển Của Tôi

Dylan quyết định ở lại làm nghiên cứu viên trên đảo nhân tạo ở biển Forever vô cùng vui mừng, họ cũng chuẩn bị đồ ăn nhẹ và những món quà khác cho nhóc người cá.

Trái với sự nhiệt tình của nghiên cứu viên, cái người luôn đơn cá trên biển kia không tỏ vẻ gì cả.

Quan hệ giữa người cá với nhau bây giờ trở nên rất vi diệu: họ sống trong cùng một vùng biển, lại rất tách biệt, Dylan ở quanh đảo, còn Alroy thì lại ở rất xa. Họ không tiếp xúc, hàng ngày cũng không chạm mặt nhau — chỉ có mỗi hoàng hôn, tiếng ca của Alroy luôn cất lên đúng giờ.

“Rốt cuộc là Alroy muốn làm gì?” vấn đề này làm cho không ít nghiên cứu viên mất ngủ.

Velen đã rút đơn chuyển đi lại cũng rất tò mò.

Hiện giờ anh cũng không còn chê trách Alroy nhiều như thế nữa.

Vị chủ nhân luôn làm cho người khác cảm thấy quá áp bách này, trong mỗi tiếng ca lúc chiều tà dần thay đổi ấn tượng của hắn trong mỗi người: tiếng ca của hắn không lộ ra quá nhiều tình tự, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự hiểu biết và yêu thương của hắn đối với vùng biển này; mà lý do hắn cất tiếng ca, cũng rất rõ ràng.

Alroy hi vọng Dylan ở lại, sự hi vọng này thật tha thiết và chân thành.

“Dù chưa xuất hiện trường hợp bạn đời đồng tính nào về người cá trong mấy ghi chép, nhưng mà, tôi nghĩ,” giáo sư Nolan suy đoán ý của Alroy: “Đức vua của chúng ta rất thích nhóc Dylan.”

Trước suy luận của anh, Velen không hề ủng hộ: “Có lẽ Alroy đang cần một người bạn thôi.”

“Không không,” giáo sư cười: “Velen thân mến ơi, anh còn chưa đủ hiểu Alroy đâu — tên đó chẳng phải là kiểu người sợ cô đơn.”

Velen rất ghét cái đề tài này, khi anh muốn kết thúc câu chuyện, giáo sư Nolan còn khoa trương vỗ vỗ vai anh: “Về mặt của anh bây giờ như vừa nghe được tin con gái mới học cấp 3 đã có bạn trai ấy!”

“Tuổi của Dylan bây giờ mới có cấp 2 thôi!” Velen không chút nghĩ ngợi phản bác lại, sau đó mới nhận ra mình đã vô thức đồng ý cái giả thuyết của đối phương.

Velen ảo não không quan tâm ngài giáo sư đang cười phở lớ nữa, nhưng cách nhìn của giáo sư Nolan lại làm anh phải suy nghĩ.

Nếu như Alroy không cần bạn bè, vậy tại sao hán lại muốn giữ Dylan lại? Hơn nữa còn là sau sự hiểu lầm đầy lúng túng ấy?

Dylan không phải người cá nữ, nhóc không thể sinh con cho Alroy được, tuổi của Dylan, kinh nghiệm và sức lực ấy khiến nhóc không thể trở thành một trợ thủ đắc lực được — đấy là nếu như Alroy còn cần trợ thủ ở chính biển của mình.

Velen vắt óc suy nghĩ về giả thuyết của giáo sư Nolan, anh thử dùng những góc độ khác để nhìn nhận, kết quả nó lại luôn mâu thuẫn với nhau: giữ Dylan lại, hình như chẳng có ích gì với Alroy cả.

Cứ suy nghĩ như thế làm Velen vô cùng mệt mỏi.

Vì không để bản thân rơi vào suy nghĩ của giáo sư Nolan, Velen quyết định đi gặp nhóc người cá.

Mấy ngày nay Dylan đang bận trang trí phòng ngủ của mình. Trong mấy món quà từ đảo nhân tạo có rất nhiều vật có thể làm đồ trang trí cố định, Dylan gửi ở chỗ Velen, mỗi ngày sẽ mang một ít xuống dưới nước.

Trang trí chỗ ngủ, điều này thể hiện người cá định định cư lâu dài, mấy nghiên cứu viên của biển Forever rất chú ý đợt này, để tỏ lòng hoan nghênh, mỗi ngày đều có người tới tặng số đồ Velen giữ lên.

Velen lựa một ít đồ nhóc người cá sẽ thích, đi tới bờ biển.

Sau khi nghe thấy anh gọi, Dylan nổi lên mặt nước.

“Mang tới cho nhóc này.” Velen đưa quà cho nhóc.

Bình pha lê trong suốt tỏa sáng dưới ánh nắng, trong bình là những vò ốc sò biển đã qua xử lý.

Nhóc người cá vui vẻ ngân nga, nhận lấy bình pha lê.

Thanh âm của nhóc làm Velen nhớ tới con mèo mà một vị đồng nghiệp cũ đã nuôi, sự liên tưởng thú vị đó làm Velen không khỏi bật cười.

“Chú cười cái gì vậy?” nhóc người cá lơ mơ hỏi anh.

Velen cười hỏi ngược lại nhóc: “Tại sao nhóc lại ca hát kiểu này?”

“Là tôi hỏi trước mà.” Dylan vẫn còn đang lăm bằm.

Velen không nói gì nữa, cũng không để laptop phát ra cái gì. Ánh nắng và gió biển làm tâm trạng của anh trở nên thoải mái, anh bám vào thành canô, trêu đùa nhìn nhóc người cá.

Dylan đứng đưa đuôi cá, không tình nguyện hừ hừ: “Tôi không thích thanh âm bây giờ của tôi.”

“Đây chỉ là tạm thời thôi.” Velen an ủi nhóc: “Sau khi vỡ giọng thanh âm nhóc sẽ ổn định hơn.”

“Sẽ hay hơn sao?” nhóc người cá hơi ngạc nhiên.

Ngón tay của Velen lướt nhanh trên laptop: “Vậy phải xem tiêu chuẩn của nhóc về “hay” là gì — nếu để cho chú đánh giá thanh âm hiện tại của nhóc, thì nó rất hay rồi.”

“Thật kì lạ.” Dylan nhú mi, “Nhiều tiếng không phát ra rõ được, rất khó nghe.”

“Con người khi vỡ giọng cũng như thế, nhưng mà thanh âm của bọn chú khó nghe hơn người cá rất nhiều.”

“Chú cũng vậy sao?”

Velen bật ra một tiếng trong trẻo: “Tất nhiên.”

Chân mày của Dylan giãn ra: “Thanh âm bây giờ của chú không khó nghe.”

“Chỉ là “không khó nghe” thôi sao?” Velen vặn to volume, tỏ vẻ kháng nghị.

Nhóc người cá thấp giọng cười.

Đợi lúc tiếng cười của nhóc ngừng lại, Velen hỏi nhóc: “Nhóc hi vọng thanh âm của nhóc sẽ như thế nào?”

Một giai điệu ngắn được ngâm lên.

Đây là một giai điệu laptop không thể dịch được, cũng bởi vì thanh âm của Dylan mà hơi rè, nhưng Velen vẫn kịp nhận ra: “Đây là ... tên của Alroy?”

Dylan như cũng thấy ngạc nhiên vì đáp án mình thốt ra, một lát sau nhóc mới ngượng ngịu lầm bầm: “Thanh âm của hấn rất hay.”

Suy đoán của giáo sư Nolan lại hiện ra, Velen thậm chí nghe thấy lời tạm biệt của tâm trạng tốt của anh. Những suy nghĩ làm anh thấy bồn chồn, chờ anh nhận ra ánh mắt lo lắng của nhóc người cá, Velen lại vội vàng hỏi một vấn đề mà đáng lẽ anh không nên hỏi bây giờ: “Nhóc đã tha thứ cho Alroy rồi sao?”

Những chuyện Alroy đã làm vào lần gặp gỡ đó làm cho Velen và các đồng nghiệp thấy rất lo, bọn họ không thể xác định được sự động chạm đó xúc phạm thể nào đến người cá, nhưng đó không phải vấn đề có thể dễ dàng cho qua: Dylan cũng không thích khóc, từ biển Single đến biển Forever, nhóc Dylan khóc đến như thế cũng là lần đầu Velen nhìn thấy.

Dù việc ở lại biển Forever là quyết định của Dylan, nhưng ở lại cũng không đồng nghĩa với tha thứ.

Hiện tại thái độ của Dylan với chủ nhân của biển Forever như thế nào, đây là vấn đề mà mỗi một nghiên cứu viên trên đảo đều muốn biết đáp án, nhưng không có ai dám hỏi.

Chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, không ai muốn nhóc người cá nhớ lại chuyện tồi tệ ấy.

Khi Velen nhận ra mình mới vừa hỏi cái gì xong, anh lập tức bổ sung: “Xin lỗi, chú không có ý muốn gợi lại chuyện này ...”

“Không tha thứ.” Dylan nói ra đáp án trước khi anh kịp sửa chữa xong.

Nhóc người cá đang trong kỳ vỡ giọng đồng dục, tuyên bố cho nghiên cứu viên của mình: “Tôi muốn biển nơi đây thành biển của tôi.”

20. Chương 20: Em Có Thể Thử Xem

Nhóc có ý hát to, tư thái nghiêm túc ngẩng đầu nhìn về phương xa chứng minh giai điệu này cũng không phải hát cho một người nghe.

Tuyên bố đầy thách thức của nhóc người cá làm Velen đang bận bổ cứu lại sững sờ, mà trong lúc suy nghĩ trong anh trống rỗng, tiếng hát trầm thấp từ phương xa đáp lại khúc chiến ca của Dylan.

“Em có thể thử xem.”

Đây là câu trả lời của chủ nhân vùng biển này đối với lời tuyên chiến của thiếu niên nhỏ tuổi, câu trả lời dịch ra có vẻ hơi tự phụ, thậm chí đầy sự khiêu khích; nhưng Velen và nghiên cứu viên biển Forever ghi chép lại giai điệu này có thể dùng lỗi tai của mình để đảm bảo, ý của tiếng ca Alroy, không phải là ý trên mặt chữ.

Đúng vậy, không phải là khiêu khích, cũng không phải dịch ý lạnh lẽo — câu trả lời của Alroy đầy dịu dàng, cả với tiếng thở đầy hòa hoãn. Hẳn không hề tức giận, thậm chí rất nhiều nghiên cứu viên thề rằng, bọn họ nghe thấy “tiếng của đầy từ tính của đức vua” trong tiếng ca.

Mấy nghiên cứu viên biển Forever kích động bàn xem nên xuyên tạc ý của Alroy thế nào, Velen cũng không có hứng thú nghe ngóng — dù sao mấy tên đó trong hội nghị thường kỳ thế nào cũng chào hàng mấy tư tưởng của mình — điều anh để ý hơn cả là thái độ của Dylan.

Trừ việc đơn ca mỗi hoàng hôn, đây là cuộc nói chuyện đầu tiên giữa Alroy và Dylan sau lần gặp gỡ không vui vẻ ấy, mà chủ đề lại còn nhạy cảm như thế.

Vấn đề lãnh địa, đây vẫn luôn là vấn đề “chết người” của tất cả các giống loài. Dù đã có điều tra chứng minh rằng người cá cũng không giống “các loài khác” ở vấn đề lãnh địa, nhưng Alroy có ý thức về lãnh địa mạnh hơn những người cá bình thường, tin tức này lúc đang trong hành trình đến biển Forever, Dylan đã biết.

Bằng tuổi và sức mạnh của Dylan, bây giờ đã muốn khiêu chiến quyền uy của Alroy là cực kì ngu muội, việc này, nhóc người cá đã được nếm thử sức mạnh của Alroy không thể nào không rõ, nhưng nhóc vẫn làm như thế. Việc làm đó có thể nói là khá liều lĩnh, nhưng sau sự bất ngờ Velen nhanh chóng đoán được tâm trạng của nhóc người cá: Dylan yêu biển Forever, nhưng lại có khúc mắc với chủ nhân của vùng biển này. Lời khiêu khích đó thay vì bảo là mục tiêu của nhóc con non nớt, chẳng thà nói đó là lời từ chối của nhóc với Alroy.

— là lời từ chối, nhưng cũng chính là phép thử ngầm.

Nếu như Alroy tức giận vì lời tuyên bố của nhóc, thì dù cho có con người trợ giúp, Dylan cũng không phải

đổi thủ của Alroy, rời khỏi biển Forever là lẽ dĩ nhiên; nhưng nếu như sau khi nhóc đã khiêu chiến với chủ nhân biển Forever mà Alroy vẫn hi vọng nhóc ở lại biển của mình, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên khác đi rất nhiều.

Velen hiểu rất rõ nhóc người cá từng ngày trưởng thành trước mắt mình này. Anh dám chắc, trước khi Dylan mở miệng, nhóc đã vứt cái suy nghĩ muốn chung sống hòa bình với Alroy đi rồi.

Mà phản ứng của Alroy, chính là “con cá” mà nhóc con vẫn còn giận dữ cần, một “con cá” rất, rất, rất to.

“Chiếu theo giả thiết của anh.” Sau khi nghe phân tích của Velen, giáo sư Nolan vô cùng hứng thú: “Thật ra nhóc ấy đã có ý muốn tha thứ cho Alroy rồi sao?”

“Đây chỉ là giả thuyết của tôi thôi.” Velen cũng không phủ nhận, “Sự giận dữ của Dylan luôn hình thành trên việc tha thứ.”

Giáo sư Nolan gật đầu tán thành: “Tính nhóc ấy rất lành, cũng rất thông minh. Nói thật ra, tôi cũng không nghĩ trong trường hợp sức mạnh còn chưa có đủ mạo hiểm khiêu chiến một người cá trưởng thành là việc nhóc sẽ làm.” Anh dừng lại một chút, ánh mắt lấp lánh nhìn Velen: “Anh còn chưa nói cho tôi biết, nhóc Dylan có thấy hài lòng với câu trả lời của đức vua không đấy?”

Tuyên bố của nhóc người cá và câu trả lời của Alroy làm đảo nhân tạo sóng trào tới tận khuya. Trong khi đó, rất nhiều người cố tra được cảm xúc của Dylan đối với lần trò chuyện này ở chỗ Velen, tuy nhiên lại bị cánh cửa lạnh lẽo cản đường. Câu trả lời “cần thời gian suy nghĩ” của Velen làm dịu được kha khá người, chỉ có những phần tử vô cùng gần gũi sau thời gian đập cửa không hồi kết thì nhảy luôn vào cửa sổ phòng tầng năm của Velen.

Kể đột nhập khoác cái mã giáo sư không hề cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình, thậm chí, lúc 1/3 cơ thể của anh ta vẫn còn ở ngoài phòng đã phải vội vã yêu cầu chủ nhân của gian phòng này kể lại tường tận chuyện đã xảy ra ở trên biển.

Hành vi lỗ bịch của giáo sư Nolan làm Velen rất bất lực, vì để cho giáo sư rời đi, Velen buộc phải đồng ý yêu cầu của anh ta.

Hai người cùng nói chuyện rất dễ nảy sinh ra ý kiến, nhanh chóng, việc kể lại đơn giản đã biến thành cuộc thảo luận giữa hai người.

Trong lúc Velen tự giam mình trong phòng, mấy nghiên cứu viên biển Forever cũng phân tích âm tần của Alroy: giai điệu đó không có đích ý, gần như tất cả mọi người đều đồng ý với ý kiến này; nhưng nó cũng không phải một câu rõ ràng, mọi người không thể đoán được ý đồ thật sự của Alroy.

Giáo sư Nolan mang bản sao của âm tần tới, dùng laptop của Velen phát đi phát lại mấy lần. Sự tĩnh lặng của màn đêm làm cho tiếng ca càng thêm rõ ràng, khúc ca dịu dàng như này nghe lên quả thật như mang theo cả ý cười.

“Nhóc Dylan phản ứng thế nào trước giai điệu này?” giáo sư hỏi.

Velen lắc đầu, tiếc nuối trả lời: “Tôi không biết — nhóc ấy nghe câu trả lời của Alroy xong thì lặn luôn xuống dưới nước.”

“Nhóc không nói thêm gì với anh sao?” giáo sư rất bất ngờ, “Tôi cứ nghĩ là gì nhóc cũng nói cho anh biết.”

“Nhóc cũng không phải đứa con gái đang học cấp 3 của tôi.” Velen nhớ tới cái giả thuyết hồi sáng của giáo sư Nolan, cười lắc đầu.

“Rồi rồi, dù nhóc có phải, đứa trẻ đang tuổi dậy thì cũng phải có bí mật nhỏ cho riêng mình chứ.” Giáo sư đứng lên, chuẩn bị tạm biệt.

Velen tiễn anh ra ngoài cửa, sau khi cả hai chúc nhau ngủ ngon, Velen đóng cửa lại.

Ký túc xá đơn giản của người đàn ông độc thân giờ chỉ còn mình Velen. Bản sao âm tần giáo sư Nolan mang tới vẫn còn ở trên laptop đặt ở mặt bàn, Velen bật nó lên, tiếng ca dài chưa tới 10s lại vang lên.

Câu hát tao nhã như tiếng dương cầm, nó không như lời tự thuật mỗi hoàng hôn của Alroy, những tiếng ngân nga khéo léo ấy khiến nó giống như một câu thơ ngắn hơn, chở đầy những tình cảm đầy nhiệt thành.

Trong tiếng ca được phát đi phát lại, Velen nhớ lại nét mặt của Dylan khi nghe thấy nó — nó tuyệt không có sự giận dữ.

21. Chương 21: Velen Buồn Rầu Phát Hiện Tâm Trạng Của Mình Thật Ra Cũng Chẳng Khác Gì Ông Bố Đang Có Con Gái Đang Tuổi Dậy Thì Là Ba

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi mấy cái ảo tưởng tung của óc nhà của giáo sư Nolan, Velen cảm thấy đầu mình đã sản sinh ra một cái suy nghĩ rất kinh khủng.

“Dylan ... Có phải cũng thích Alroy không?”

Tiếng thầm thì hòa cùng với tiếng ca vụn vặt của người cá, chính bản thân Velen cũng không nhận ra.

Anh đang nhớ lại những ngày vừa mới đến biển Forever: lúc đó Alroy còn chưa gây ra mấy chuyện ngớ ngẩn làm hình tượng của mình vỡ vụn, nhưng mà, từ biển Single đến biển Forever, dọc đường mấy nghiên cứu viên cũng không hề đáp nặn ra hình tượng tốt đẹp cho hắn. Trước khi tiếp xúc với Alroy, ấn tượng về chủ nhân của biển Forever của nhóc con cũng chỉ là một người cá xấu tính qua miệng của mọi người — tính cách tồi tệ, ghét người lạ, còn thích tấn công người cá.

Trong cả chặng đường ấy, Dylan cũng không nghi ngờ sự miêu tả của mấy nghiên cứu viên, song, sau khi

đến biển Forever, Dylan lại bắt đầu bảo vệ Alroy.

Nhóc đã từng bảo Alroy rất tốt tính, đó cũng không phải hành động nịnh bợ đối phương, bởi sau khi chuyện đó xảy ra, Dylan cũng không ca ngợi Alroy lần nào nữa.

“Không thể nào ...” Velen lắc đầu, cố gắng xua cái suy nghĩ điên rồ này đi, nhưng anh không thể thành công, những suy nghĩ sôi sục ấy đang liên kết những chi tiết vụn vặt mà anh chưa bao giờ để ý tới.

Cái suy nghĩ ấy như một cánh cửa bị đóng chặt, Velen không muốn mở nó ra, nhưng ánh sáng sau cánh cửa ấy lại len lỏi qua những khe hở nhỏ.

Việc nghiên cứu tình cảm của người cá vẫn luôn là thứ làm cho người ta phải say mê. Những tinh linh xinh đẹp dưới biển sâu này cũng có tình cảm như con người, bọn họ có thể lãnh cảm, cũng sẽ va vào một cuộc tình không có kết quả, cũng sẽ chung sống mãi mãi với bạn đời của mình. Trước khi có những đảo nhân tạo để phục vụ cho việc nghiên cứu, rất nhiều học giả đã cho rằng người cá sẽ chọn bạn đời dựa trên sức mạnh và độ rộng của vùng biển họ sở hữu, mà sau khi các đảo nhân tạo được xây nên, cái quan điểm này nhanh chóng bị hủy bỏ: người cá yêu đương dựa trên cảm tính, họ có thể chẳng chút hứng thú nào với những đồng loại ưu tú, nhưng lại sẽ rơi vào lửa tình trong lần gặp gỡ đầu tiên chỉ vì tiếng hát của đối phương.

Lãnh địa, sức mạnh, hình thể, những thứ này không phải vật cản của một cuộc tình. Trong những lần trao đổi ngầm của mấy nghiên cứu viên, không ít người đùa rằng giới tính cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện tình cảm của người cá cả.

“Mấy người cá hay sống chung với cá heo — mà nghĩ đi, trong đàn cá heo, xu hướng đồng tính xảy ra nhiều và dài hơn so với mấy loài khác nhiều.”

Mấy câu đùa giống thế có rất nhiều, nhưng bởi vì chưa có ghi chép nào về người cá có bạn đời đồng giới, nên mấy cái này chỉ dừng ở mức đùa giỡn với nhau.

Mà bây giờ, cái chuyện đùa này có lẽ đang trở thành sự thật ngay trước mắt Velen.

“Không, tôi không hề mong đợi một chút nào cả!” Velen nghe thấy nội tâm mình kêu gào như thế.

Cái hình dung của giáo sư Nolan về quan hệ giữa anh và nhóc Dylan lại cứ quanh quẩn mãi ở trong đầu anh, Velen buồn rầu phát hiện tâm trạng của mình thật ra cũng chẳng khác gì ông bố đang có con gái đang tuổi dậy thì là bao.

Sự sầu lo đó làm Velen lại thấy mất ngủ.

Hôm sau, khi anh lảo đảo đến phòng ăn, mấy đồng nghiệp cũ của anh thấy thế cũng hết cả hồn.

“Heilman, anh thức đêm hả?” “Có cần ít cafe không?”

Velen cảm ơn mấy đồng nghiệp mang cafe đến, sau đó ngồi xuống cạnh mấy người đang ăn sáng.

“Anh sao vậy?” đồng nghiệp săn sóc hỏi han.

Velen lại không thể nói ra nỗi lòng của mình. Anh nhìn cục đường đang tan dần trong cốc, chỉ trả lời đơn giản: “Hơi bị mất ngủ mà thôi.”

Câu trả lời của hắn càng khiến mọi người lo lắng hơn: “Hôm qua sau khi từ biển về anh vẫn luôn ở trong phòng suốt — là do Dylan xảy ra chuyện gì sao?”

“Không ...” Velen xốc lại tinh thần, không để cho trạng thái của mình ảnh hưởng tới các đồng nghiệp: “Nhóc Dylan vẫn ổn, đừng lo lắng.”

“Vậy thì tốt. Hôm qua nhóc ấy đột ngột hát như thế, nếu không phải câu trả lời của Alroy vẫn ôn hòa, chỉ sợ cả đêm qua tôi cũng mất ngủ.”

Một đồng nghiệp vẫn còn hoảng sợ phát biểu được đa số tán thành.

Sau đó, một vấn đề cứ thế được đưa ra: “Heilman, Dylan có phản ứng gì với câu trả lời của Alroy thế?”

Cái vấn đề gần như dập tắt hứng ăn của mọi người, khi nó được hỏi ra, mọi âm thanh trong phòng đều tắt phụt. Mấy nghiên cứu viên dừng ăn uống lại nhìn Velen với đôi mắt nóng bỏng, mà đối mặt với sự chờ đợi

của họ, Velen chỉ có thể tiếc nuối lặp lại câu trả lời đã từng nói cho giáo sư Nolan: “Dylan không có phản ứng gì đặc biệt cả, sau khi nghe thấy câu trả lời của Alroy, nhóc lặn xuống dưới nước luôn.”

Mọi người nhanh chóng xuất hiện nét mặt thất vọng, nhưng ngay sau đó, sự hưng phấn lập tức thay thế nó. Mấy nghiên cứu viên quên cả bữa ăn sáng của mình, hào hứng cảm xúc có thể xảy ra trên người nhóc con.

“Chẳng phải là khó chịu sao? Nhóc ấy khiêu chiến nghiêm túc như thế, câu trả lời của Alroy một tí căng thẳng cũng không có.” “Hay tức giận?” “Tôi lại thấy là mắc cỡ cơ.” “...” “...”

Trong tiếng thảo luận huyên náo, Velen yên lặng uống nốt cafe của mình.

Cái suy nghĩ về tình cảm của nhóc người cá, anh không có ý muốn nói với ai — ít nhất, trước khi được chứng thực, anh cũng không muốn người khác thảo luận về vấn đề giống vậy.

Thái độ tiêu cực không chuyên nghiệp như thế lần đầu xảy ra trên người Velen. Anh thậm chí còn không muốn đi hỏi Dylan.

“Như cái lần nhóc con kết bạn với Alroy ấy, dù cho có phát triển thế nào, mình cũng không nên nhúng tay vào” Velen tự nhủ: “Phải tôn trọng lựa chọn của nhóc ấy thôi.”

Những suy nghĩ ấy của Velen, đương nhiên nhóc người cá không hề hay biết.

Lúc gặp nhau hôm nay, cảm xúc của Dylan cũng không tệ. Nhóc vẫn vui vẻ và hoạt bát như thường, lúc nhận mấy đồ trang trí mới ngâm nga mấy tiếng đầy dễ thương, và vẫn đầy quan tâm như mọi lúc, nhóc lo lắng khi thấy quãng thâm dưới mắt Velen.

“Chú mắt ngủ sao?” lời hỏi han của nhóc người cá đầy tự trách: “Là do tôi sao?”

“Không, tất nhiên là không phải.” Velen lắc đầu: “Là do chú lỡ uống nhiều cafe quá thôi.”

Dylan vẫn nhớ rõ cái từ “cafe” này, nhưng có thể nhóc đã quên mất tác dụng của nó. Lời của Velen làm nhóc lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Velen bật cười: “Chú không ngủ được không phải do nhóc đâu.”

Anh không giải thích chi tiết, nhóc người cá cũng không gắng hỏi nữa.

Họ tán gẫu với nhau dưới ánh mặt trời chói lọi. Dylan với giọng nói mơ hồ kể về một con cá mặt trăng* nhóc đã gặp, Velen im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại kể mấy mẩu chuyện nhỏ.

*Cá mặt trăng(danh pháp hai phần: *Mola mola* (Linnaeus, 1758) (danh pháp cũ là *Tetraodon mola*) là loài cá thuộc họ Cá mặt trăng (Molidae) trong bộ Cá nóc (Tetraodontiformes). Đây là loài cá biển cỡ lớn có màu sắc sặc sỡ và thân ngắn sống ngoài đại dương, thường lặn xuống dưới vùng nước sâu, nơi nhiệt độ rất thấp. Cá mặt trăng sống ở tầng mặt, tự sưởi náo và mất ấm hơn so với nhiệt độ nước biển nơi chúng sống. Theo tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Ý, tiếng Hà Lan, tiếng Nga... thì loài cá này có tên là cá mặt trăng, trong khi tên tiếng Anh là “ocean sunfish” nghĩa là cá mặt trời đại dương/cá Thái dương. Chúng được đặt tên là cá mặt trời bởi người ta tin chúng tắm nắng trên mặt biển vì thường thấy chúng bơi ì ạch sát mặt nước.

Cuộc nói chuyện kéo dài rất lâu, nhưng họ cũng không nhắc đến chuyện xảy ra hôm qua, cũng không nhắc đến Alroy.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống, tiếng ca lại vang lên.

Đó là bài ca về một con cá mặt trăng lưỡi biếng.

“Anh lại nghe trộm!” Dylan cao giọng trách móc.

Giai điệu thoáng ngừng lại, sau đó, nó lại tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

HẾT CHƯƠNG 21.

22. Chương 22: “em Không Thích.” Hãn Thở Dài

Alroy luôn nghe lén câu chuyện của nhóc người cá và mọi người, hình ảnh ấy đã ăn sâu bén rễ trong lòng Dylan và các nghiên cứu viên. Không ai là không nghĩ bài hát hoàng hôn hôm ấy là không liên quan đến câu nói của Dylan, nhưng tình hình lại hơi thay đổi sau khi Dylan nhận được một món quà.

Đó là một bọc cá mặt trắng nhỏ, lít nha lít nhít còn chưa dài đến 5cm, gai và vây đuôi vẫn chưa thoái hóa hết. Bọn nó được đựng trong cái bọc được bện từ tảo biển rồi được đàn cá heo đẩy tới. Lúc Dylan mở ra thì thấy mấy nhóc đáng thương này đã thoi thóp rồi.

Đây rõ là một món quà, nhưng ý của hãn ta là gì khi tặng mấy con cá mặt trắng này thì lại là một điều gây hoang mang.

Bởi vì bơi quá chậm nên cá mặt trắng có rất nhiều thiên địch, nhưng mà người cá lại không phải một trong số đó. Làn da dày và có quá nhiều ký sinh được cho là nguyên nhân khiến người cá không xử lý mấy con cá này, mà trong cuộc chuyện trò hôm trước, Dylan với tiếng hát vụng về của mình đã bày tỏ sự ghét bỏ của mình với cá mặt trắng.

“Người thì to đùng mà chẳng ăn được miếng nào.” Tiểu nhân ngư đã thấy cá mặt trắng đã thành niên rồi, thân chúng nó có khi phải dài tới gần 4 mét. Qua miêu tả của Dylan, Velen tính cân nặng con cá mặt trắng đó chắc phải hơn 1500kg. Cả núi thịt lè mề ngay trước mặt mà không cho được vào mồm, nhóc người cá ghét cũng là chuyện thường. Suốt cuộc trò chuyện ấy, Dylan luôn than phiền về con cá mặt trắng này, từ bộ dáng kỳ lạ cho đến mấy con ký sinh phát sáng bám trên người nó, nhóc người cá đều chê tất tần tật

— Nhưng mà, giờ đây, nhóc lại được tặng một bao đầy cá mặt trắng con.

“Alroy có ý gì đây?” nhóc người cá và các nghiên cứu viên trên đảo nhân tạo Forever đều thấy hoang mang.

Mấy con cá này rõ là không phải để ăn — chiều qua, Velen có hỏi nhóc Dylan rằng người cá con ăn cá mặt trắng con không, lúc ấy Dylan đã phủ định — Vậy thì, Alroy tặng món quà này để làm gì?

“Hay là đùa chơi?” Có người đoán thế.

“Sao đức vua lại đi đùa chơi cho vui được?” Tiếng phản đối dâng lên ngay sau đó, “Mới lại nhìn cái túi tảo biển này đi — tảo biển rất tươi, chắc chắn Alroy đã cố ý bện cái túi này để đựng cá mặt trắng.”

“Sweetheart ghét cá mặt trắng, đáng lẽ Alroy phải biết rồi chứ ...”

Sự nghi ngờ bao vây các nghiên cứu viên, trong lúc giả thiết và phản bác đang chồng chéo lên nhau, có một suy đoán mới được đưa ra: “Chẳng có lẽ Alroy không nghe thấy nhận xét của Dylan về cá mặt trắng? Nếu tên đó nghe thấy thì đáng lẽ dù thế nào cũng không nên tặng món quà đó chứ?”

“Có khi như vậy thật.” Velen đưa ra bằng chứng cho cái suy luận này, “Bởi vì vỡ giọng nên tiếng của Dylan rất mơ hồ, lúc hát cũng không hát to nữa.”

“Vậy, bài hát về con cá mặt trắng đó chỉ là trùng hợp thôi sao? Lúc Dylan đang phàn nàn thì tình cờ hẳn nghe thấy chủ đề là cá mặt trắng thôi?” hai mắt giáo sư Nolan sáng rực: “Nếu đúng là vậy thì có lẽ hẳn hiểu lầm thái độ của nhóc ấy với cá mặt trắng nên mới tặng món quà này.”

Ý kiến của giáo sư được đông đảo mọi người đồng ý, những người phản đối thì vẫn kiên quyết cho rằng Alroy sẽ không dễ bỏ việc nghe trộm đi đâu.

Các nghiên cứu viên Forever chia làm hai tốp bắt đầu tranh cãi vì cái giả thiết này, mấy cái biện luận trẻ con (có xu hướng bôi nhọ Elroy) này làm cho nhóm nhỏ từ biển Single tới bị ép cảm nhận cái “Tình yêu” vụn vụn của bọn họ đối với Alroy.

Cuối cùng, giáo sư Nolan chiếm ưu thế trong cuộc tranh cãi đã đưa ra phương án giải quyết: Bảo Dylan hỏi trực tiếp Elroy.

“Dù sao thì bản thân nhóc ấy cũng đang thấy hoang mang vì sao hẳn tặng cá mặt trắng cho mình mà?” Lý do của giáo sư rất thiết thực, về mặt đây chính trực.

Nhưng Velen lại có cảm giác bị đối phương chơi đùa.

Có điều, quả thật đúng như lời giáo sư Nolan nói, Dylan đã bị đám cá mặt trắng còn ấy làm cho bối rối đến nỗi không tập trung đi săn nổi..

“Anh ấy ghét mình ư? Vì bài hát của mình sao?” Nhóc người cá cũng không vớt mấy món quà nhóc không thích đi, cũng không cho đàn cá heo ăn mất.

Túi tảo biển bị Velen cắt một mảnh để mang về đảo nghiên cứu, còn lại vẫn để đựng mấy con cá mặt trắng con này. Mấy phạm nhân nhỏ sau khi nhận ra mình sẽ không bị ăn thì lại lười thổi xác, thậm chí bọn nó còn không thèm chạy nữa.

Lần thứ hai Velen thấy chúng nó, chúng nó đang phơi nắng ngoài khơi, mà Dylan đang thần thờ bên cạnh.

Đồ ăn Velen mang tới là bữa ăn đầu tiên của nhóc người cá ngày hôm nay.

Dylan lơ đãng cạy một con hào rồi vớt thịt hào đi, đưa cái vỏ lên mồm.

“Dylan ...” Velen lại phải nhắc nhóc.

Nhóc người cá “ó” một tiếng rồi nhanh chóng vớt cái vỏ đi. Mặt nhóc bắt đầu đỏ lên, sau khi nhận ra việc này xong, Dylan lặng lẽ lặn xuống dưới nước rồi quay quay lướt lướt quanh canô

Dylan phiền muộn vì món quà của Alroy, điều này lại gợi lên cái suy nghĩ khiến mình mất ngủ mấy hôm nay của Velen. Anh cúi đầu nhìn nhóc người cá đang bơi lội dưới nước: Dylan không bơi nhanh, đuôi cá màu trắng phát sáng lấp lánh trong vùng nước cạn, Velen có thể dễ dàng theo kịp quỹ đạo của nhóc.

Xua đi sự xấu hổ một chút, Dylan lại trôi lên trên mặt nước, nhìn qua nhóc có vẻ đã không còn gì bất thường

Thấy Velen không trêu đùa vì sự ngu ngốc của mình, Dylan như thở phào. Nhóc mỉm cười với nghiên cứu viên của mình, sau đó bắt đầu nghiêm túc cạy vỏ sò trong thùng nước.

“Dylan.” Sau khi nhóc người cá đã ăn hết một nửa thức ăn, Velen cuối cùng cũng gõ nhịp điệu đã chuẩn bị sẵn, “Nếu nhóc tò mò lý do vì sao Alroy lại tặng nhóc cá mặt trắng thì nhóc có thể hỏi hẳn mà.”

“Hả?” Dylan nghi ngờ khịt mũi, “Phải hỏi ư? Chẳng phải anh ta vẫn luôn nghe trộm đấy thôi.”

“Có lẽ tên đó không nghe thấy.” Velen giải thích.

Nhóc ngưi cá đồng ý, nhóc đẩy thùng nước ra, để nó trôi nổi ngoài khơi, sau đó giai điệu dò hỏi cất lên.

“Vì sao lại tặng cá mặt trắng cho tôi?” câu hỏi của Dylan rất trực tiếp, sự lạc giọng làm nhóc vừa hát vừa ảo não.

Đáp án của Alroy nhanh chóng cất lên — hình như hần đang ở rất xa, tiếng ca gần như bị tiếng sóng biển vùi lấp.

“Em... không vui sao?” Tiếng cá quá bé làm làm giọng hát của Alroy trở lên mơ hồ/

Dylan nhìn Velen, Velen cổ vũ cười nhìn nhóc. Nhóc người cá mím môi, sau đó trả lời cho đồng loại đang ở nơi xa của mình: “Tôi ghét cá mặt trắng.”

Câu trả lời của nhóc khiến Alroy im lặng.

Dylan nhú mày, cao giọng: “Không phải anh nghe thấy hết rồi ư? Sao còn tặng cá mặt trắng cho tôi làm gì?”

“Không.” Một tiếng phủ định vội vàng cất lên. Sau đó, Alroy mới bổ sung cho giai điệu của mình: “Ta không biết.”

“Chẳng phải anh vẫn luôn nghe trộm sao?” Dylan nghi ngờ hỏi.

Chủ nhân biển Forever lại im lặng

Mãi lâu sau — mãi đến khi Dylan đã ăn hết thức ăn trong thùng, bắt đầu trêu chọc mấy con cá mặt trắng kia — tiếng hát khê của Alroy mới vang lên lần nữa.

“Em không thích.” Hần thở dài.

23. Chương 23: Như Một Cặp Bạn Nhảy Chưa Quen Thuộc, Đang Cẩn Thận Phối Hợp Những Bước Nhảy Của Nhau

“Em không thích.” Giai điệu này như lời than thở trước món quà mà Dylan không thích, cũng như câu trả lời với việc nghe trộm — dù là thế nào, thái độ của Alroy cũng đầy ẩn ý.

“Không.” Velen nghĩ, “Không chỉ là Alroy, thái độ của Dylan cũng rất có vấn đề.”

Người cá ở biển Forever như có một sự ăn ý kì lạ, sau sự trao đổi ngắn ngủi về việc sở hữu vùng biển này, Dylan cũng không giận dữ vì chuyện bị xúc phạm, Alroy cũng không trở nên lạnh nhạt vì việc bị Dylan khiêu khích. Bọn họ giống như quay ngược lại lúc mới quen, khi sắp trở thành bạn của nhau, lúc thì xa cách, lúc lại mập mờ.

“Như một cặp bạn nhảy chưa quen thuộc, đang cẩn thận phối hợp những bước nhảy của nhau.” Đây là đánh giá của giáo sư Nolan về cách ở chung của hai người cá này.

Giáo sư cũng không dời đề tài đến góc nhìn tình cảm, Velen vừa thấy thả lỏng lại vừa cảm thấy bản thân đã bị những suy nghĩ của mình hành hạ đến mức nơi nơi thấp thỏm: Alroy thích Dylan, đây là giả thuyết mà giáo sư Nolan luôn nhấn mạnh với anh, Dylan (khả năng cao) cũng thích Alroy, đây là suy nghĩ điên khùng trong đầu Velen — bây giờ, những suy nghĩ về hai người này cứ trộn lẫn lại với nhau trong đầu Velen.

Có lẽ ở trong mắt người khác, những sự trao đổi giữa Alroy và Dylan chỉ là những cố gắng đầy thất bại mà chủ nhân biển Forever mong muốn được cải thiện mối quan hệ này, nhưng trong mắt Velen, mọi thứ đều có vẻ đáng nghi.

Alroy không hề nghe trộm và tặng quà tới nữa, so với chuyện xin lỗi, càng giống việc chỉ đơn giản muốn làm nhóc Dylan vui; mà phản ứng của Dylan với món quà mình không thích, cũng không đơn giản chỉ là chuyện thích hay ghét thôi.

“Nhóc con đang lo lắng về thái độ của Alroy đối với nhóc ấy.” Velen vẫn nhớ rõ sự nồn nóng và thần thờ lúc đó của nhóc người cá, việc nhớ lại càng làm cho ký ức ấy trở nên đậm nét hơn.

Mà những chi tiết này làm cho Velen càng khó thuyết phục bản thân khi nghĩ đến chuyện tình cảm của nhóc con.

Có lẽ người cá lúc yêu đương sẽ không để ý tới giới tính thật.

“Nhưng mà nhóc Dylan vẫn chưa trưởng thành!” Velen bị quan cố giãy dụa lần cuối.

Nhưng mà, quan hệ giữa hai người cá hiển nhiên là vẫn chưa phát triển tới mức mà anh đang nghĩ, hơn nữa, nhìn qua trong khoảng thời gian này sẽ không thể nào phát triển tới mức đó được — nếu như hảo cảm của bọn họ phát triển theo trình tự bình thường.

Món quà thất bại của Alroy cuối cùng bị thả về biển: Dylan sẽ không ăn mấy con cá mặt trắng bé kia, mà người cá cũng không có thú vui nuôi thú cưng, sau khi hiểu được Alroy không có ý muốn trêu đùa, Dylan đã mất đi hứng thú với mấy con cá mặt trắng ấy.

Mấy tù nhân nhỏ bé được thả, lúc thả bọn nó đi, nhóc người cá đột nhiên hỏi Velen: “Thật sự anh ấy không nghe trộm chúng ta nữa sao?”

Velen lắc đầu, trả lời nhóc: “Chú cũng không chắc chắn được.”

“Chúng ta có thể ... Ừm ...” nhóc người cá ngẫm nghĩ một lát, sau đó hát lên một từ của con người: “Thử nghiệm”, ừm, thử nghiệm một chút.”

Đây là lần thứ hai Dylan nói ngôn ngữ của con người, Velen có hơi ngạc nhiên. Sau khi anh xác định được nhóc con quả thật hiểu ý nghĩa của từ này, Dylan đã bắt đầu “thử nghiệm” của nhóc.

“Tôi muốn cá ngừ Cali.” Nhóc nhỏ giọng hát, không dùng cách phát âm mơ hồ nữa.

Nội dung câu hát đó làm Velen bật cười thành tiếng.

Thử nghiệm của Dylan rất thành công, mấy ngày sau đó, Alroy cũng không đưa con cá nào tới.

Cái kết quả này cũng khó xác định rốt cuộc là làm cho Dylan hài lòng hay thất vọng.

Đã sắp đến tháng mười một, mặc dù biển Forever cũng không có sự khác biệt rõ rệt giữa các mùa, nhưng bây giờ đã là cuối thu. Ở biển Single, giờ đã không còn bóng dáng của cá ngừ Cali, nhưng ở đây, cá ngừ Cali trưởng thành hoặc đang lớn vẫn còn đang nhàn nhã dạo chơi — những thức ăn ngon lành biết bơi này là động lực khiến Dylan kiên trì muốn tới biển Forever, nhưng thực tế khi đi săn, nhóc người cá chỉ mới bắt được hai con cá ngừ Cali lạc đàn, người còn chưa dài đến 50cm.

Khu vực quanh đảo nhân tạo cũng không phải phạm vi hoạt động của cá ngừ Cali, điều này làm cho Dylan rất khó gặp được con mồi mà nhóc thích nhất. Ở vùng biển mà ngay cả mùa đông và mùa thu cũng có cá ngừ Cali, lần duy nhất mà nhóc người cá ăn no nê cá ngừ Cali lại là món quà xin lỗi mà Alroy tặng hơn một tháng trước.

Con cá ngừ Cali đó rất to, Dylan tận hưởng phần thịt bụng mềm nhất xong, mấy phần còn lại thì hào phóng cho đàn cá heo. Mặc dù chưa bao giờ ca hát để thể hiện ra, nhưng Velen biết, nhóc người cá rất thích món quà đó: cũng chính vì biết điều này, lúc ấy Velen mới phải bảo nhóc nói “không”.

Thử nghiệm (đúng ra là trêu đùa) không ảnh hưởng mấy đến vấn đề đã xảy ra rất lâu rồi, mà thử nghiệm của nhóc người cá cũng kết thúc trong im lặng.

Không còn người nghe trộm, cũng không có cá ngừ Cali.

Cảm xúc của Dylan cũng không khác thường, nhưng mà, mọi người để ý sau khi phát hiện mấy con cá mặt trắng được thả ra cũng không rời khỏi khu nhóc hoạt động, Dylan cũng không đuổi bọn nó đi.

Alroy vẫn ca hát vào lúc hoàng hôn, nhưng không hiểu sao, thời gian ca hát của hắn dài hơn trước rất nhiều.

Sự thay đổi này quá rõ rệt, thành ra nguyên nhân của nó cũng làm mọi người rất tò mò.

“Tôi càng ngày càng thấy đức vua đang yêu.” Một câu cảm thán đó là từ mấy cô gái trên đảo nhân tạo. Lúc mấy cô đang cảm thán, đồng loạt lộ ra nét mặt đồng tình: “Đức vua vất vả mãi giữ nhóc Dylan lại được, còn cẩn thận chuẩn bị quà, ai ngờ lại còn làm cho Dylan ghét hơn nghiệm — tôi thấy, giờ đức vua là không biết nên làm gì mới tốt, nên mới phải cố gắng dùng tiếng ca mà Dylan sẽ không ghét để tỏ lòng.”

Mấy giả thiết của các cô rất lãng mạn, cũng rất có sức thuyết phục.

Vốn mấy nghiên cứu viên không ủng hộ cái giả thuyết này, cũng phải dần thay đổi thái độ qua mấy ngày làm việc này.

— cư xử của Alroy quả thật quá khác so với trước.

Từ cái giỏ hắc đan, đó tuyệt không phải kết quả của việc hứng thú nhất thời.

Sau khi Dylan thả cá mặt trăng, cái giỏ đó cũng được mang về đảo nhân tạo để tiến hành phân tích.

Cái giỏ tảo biển của Alroy rất chắc chắn, cũng rất tinh xảo. Tảo biển đã được cắt thành hình cẩn thận, những mắt lưới hình thoi vuông vức được điều chỉnh để cá mặt trăng không chui ra được.

Mà lúc mấy nghiên cứu viên trên đảo đang thử mô phỏng lại quá trình hắc đan giỏ, mọi người còn nhận ra một vấn đề còn quan trọng hơn: cấu tạo tay của người cá không phù hợp để làm mấy công cụ như thế này. Giữa các ngón tay của họ có màng liên kết, ngón tay còn có móng vuốt rất dài. Những móng vuốt này là vũ khí rất sắc bén để tấn công, nhưng nếu muốn làm mấy đồ thủ công tinh vi như con người, nó sẽ thành sự trở ngại.

Sau khi biết điều ấy, mấy nghiên cứu viên lại một lần nữa nhận ra sự để tâm đến món quà này của Alroy, sau đó, không còn một ai đơn thuần coi đây là tình hữu nghị trước đồng loại của Alroy nữa.

24. Chương 24: Mấy Người Không Nhận Ra Ư — Đức Vua Đang Hộ Tống Dylan Về Nhà Đó!

Alroy đang theo đuổi Dylan”, đây nhanh chóng trở thành nhận thức chung của mọi người trên đảo. Nhưng bởi vì không thể can thiệp vào những lần gặp gỡ giữa người cá với nhau, nên mọi người cả giáo sư Nolan cũng không nói gì trước mặt Dylan.

Sau khi vỡ giọng, Dylan trở mã rất nhanh. Nhìn qua nhóc gầy đi rất nhiều, nhưng cân nặng cũng không bị giảm. So sánh với lần kiểm tra trước, nhóc dài thêm 3cm, cơ thể đã hình thành cơ bắp, vảy cá ở đuôi cũng to hơn.

Nhưng thay đổi trên cơ thể này, Dylan cũng nhận ra. Nhóc rất để ý chiều dài của mình, lúc Velen và đồng nghiệp kiểm tra cho nhóc, nhóc người cá vẫn thắc mắc liên tục.

“Tôi sẽ dài cỡ nào?” lúc nhóc như thế thì cổ thẳng đuôi ra, làm cho mình dài hơn.

Velen đang làm việc dưới nước bảo đồng nghiệp trả lời, đối phương cười gồ đáp án: “Nếu vẫn giữ tốc độ phát triển bây giờ của nhóc, thì hai năm sau nhóc sẽ dài hơn 2m.”

“2m là bao nhiêu?” Dylan không có khái niệm về đơn vị đo, dù Velen đưa thước dây cho nhóc xem, nhóc vẫn cần một thứ gần gũi để so sánh.

“Aisha dài khoảng 1m9.” Tiếng ca trên laptop tiếp tục giải thích: “Hai năm sau nhóc còn dài hơn cả mẹ mình.”

“Vậy anh ấy thì sao?” Dylan thốt lên.

“ ‘Anh ấy’? Nhóc muốn nói ai?” đồng nghiệp còn chưa kịp phản ứng.

Nhóc người cá lại quanh co không muốn trả lời.

Velen đo xong trôi lên mặt nước, anh không để ý đến laptop đồng nghiệp đưa, quay sang Dylan, hỏi: “Nhóc muốn hỏi Alroy sao?”

Dylan khịt khịt mũi, tầm mắt rơi xuống mặt nước dập dờn.

Nhóc người cá cứ quanh co làm Velen lại muốn thở dài, nhưng may là anh vẫn tìm lại được: “Alroy chắc là trên 2m3.” Velen bảo nhóc: “Bọn chú không có số liệu chính xác, đây chỉ là kết quả tính toán thôi.”

“Còn dài hơn cả mẹ nữa.” có Aisha để so sánh, Dylan lập tức cảm thán.

Hình thể giữa người cá nam và nữ rất chênh lệch nhau, Aisha là một người cá nữ đã dài hơn chiều dài trung bình nhiều, nhưng so sánh với người cá nam, nàng vẫn rất nhỏ nhắn. Trong những ghi chép hiện nay, trung bình người cá nam dài trên 2m, bình quân khoảng 2m3. Dù đuôi chiếm phần lớn chiều dài, nhưng dù có không tính chiều dài đuôi đi chăng nữa, nhưng tinh linh dưới biển sâu này vẫn thon dài hơn con người trên đất liền rất nhiều, riêng bán thân đã rất gần với tỷ lệ vàng.

“Tôi có thể dài như anh ấy không?” Dylan lại hỏi một vấn đề mới.

Lần này Velen không thể cho một đáp án chính xác được: chưa có ghi chép chi tiết về vấn đề người cá trưởng thành, mà mấy bé gái ở biển Single cũng không thể làm tiêu chuẩn cho Dylan được. Hình thể của Alroy còn hơn cả giá trị trung bình, Dylan có thể được như hấn không, giờ không thể xác định được.

Cuối cùng, trước ánh mắt mong đợi đầy nóng bỏng của nhóc người cá, Velen đành trả lời như vậy: “Nếu như đảm bảo có đầy đủ dinh dưỡng, ngủ đủ giấc và vận động hợp lý.”

Cái đáp án thường dùng để đối phó với con cái của các bậc phụ huynh làm đồng nghiệp bật cười.

Dylan không biết ý nghĩa của tiếng cười sau lưng mình, sau khi nhóc xác định được Velen có nói đùa hay không thì lộ ra vẻ mặt đầy suy tư.

Biểu hiện như thế làm Velen chú ý tới, nhưng Dylan lại trở lại bình thường trước khi anh kịp mở miệng hỏi thăm. Mọi thứ nhìn chung vẫn bình thường, cho nên vấn đề còn chưa ra khỏi miệng cũng không giải quyết được gì.

Mấy nghiên cứu viên như thường lệ tạm biệt nhóc người cá, trở lại đảo nhân tạo. Những số liệu mới làm mọi người lại bắt đầu bận rộn, mà trong khi bọn họ bận bịu, Dylan lại cố ý tránh camera được lắp dưới nước: mấy ngày liên tiếp, camera không thể quay được cảnh nhóc đi săn.

Tình huống như thế hơi bất thường, Dylan bởi vì nhu cầu phát triển, lượng thức ăn cũng lớn hơn nhiều, mà bãi đá ngầm lại là khu vực nhóc đi săn, camera được lắp ở đó có thể dễ dàng quay được cảnh nhóc đi bắt cá. Tránh camera, có nghĩa là Dylan thu hẹp không gian đi săn của mình đồng nghĩa với việc ít thức ăn hơn.

Trong những lần gặp gỡ hằng ngày, Velen cũng để ý bụng của nhóc con: chỗ đó cũng không lép kẹp như mấy nghiên cứu viên nghĩ, trái lại, Dylan thường xuyên ở trong trạng thái no nê.

Bởi vì còn chưa chắc chắn nhóc người cá có chuyện riêng gì không, mấy nghiên cứu viên cũng không hỏi Dylan về hoạt động của nhóc. Bọn họ xem những camera lắp sẵn, kết quả lại phát hiện ra đầu mối ở một camera lắp ở chỗ khá vắng vẻ.

Dylan đang săn trộm.

Bởi vì do sinh hoạt của con người, vùng biển quanh đảo nhân tạo cũng không có đàn cá lớn, mà ở trong thực đơn của người cá những con cá ngon lành nhất lại là những loại cá thường kết thành đàn. Nhóc người cá trong màn hình đã không thấy thỏa mãn với khu vực đi săn quanh đảo, nhóc nhìn quanh một lúc, rồi thuần thục bơi nhanh theo một hướng. Camera không theo được tốc độ của nhóc, nhưng hình ảnh cuối cùng ống kính ghi lại đã gửi lại một tin tức rất rõ ràng: nơi đó đã vượt qua “ranh giới” ở biển Forever, đã vào đến khu vực đi săn của Alroy.

Nghiên cứu viên đang quan sát skip băng ghi hình, một tiếng sau, nhóc người cá săn trộm quay về lướt nhanh qua ống kính.

Velen pause hình lại, nhóc người cá trong màn hình rõ là đã khá no, bụng cũng hơi lồi lên.

“Phụt —” có người không nhịn được bật cười.

Tiếng cười như thế cứ nối tiếp nhau, nhanh chóng, một nửa người trong phong điều khiển đã không thẳng người được.

“Nhóc Dylan coi lời anh nói là thật sao? Bỏ sung dinh dưỡng, hả?” giáo sư Nolin vịn vai Velen, thở hồng hộc cười ngặt nghèo.

Velen bắt lực thở dài, để màn hình chiếu tiếp: nhóc người cá đã qua ranh giới thả chậm tốc độ. Nhóc lười biếng đung đưa đuôi cá, dưới độ sâu 20m, cái đuôi tỏa sáng đó rất nổi bật.

“Dylan cứ thế sẽ không sao chứ?” cũng có nghiên cứu viên thấy lo lắng với việc săn trộm của Dylan.

Nhưng sự lo lắng đó cũng không kéo dài lâu — màn hình vẫn tiếp tục ghi lại: không lâu sau khi Dylan ra khỏi ranh giới, một đuôi cá nhạt màu lướt qua một góc của màn hình.

“Alroy!” sự hoảng hốt thay thế tiếng cười.

Tất cả mọi người đều nhận ra chủ nhân của đuôi cá ấy: cho dù hình ảnh của Alroy rất hiếm, số lần gặp được cũng không nhiều, nhưng muốn nhận ra thân phận của hắn, đối với mấy nghiên cứu viên trên đảo, việc đó không hề khó khăn.

“Alroy đang làm gì vậy?” “Hắn đang... đi theo Dylan ư?”

Đuôi cá trong màn hình đổi hướng, chiếu theo mục tiêu, Alroy vẫn đi theo tên trộm săn trộm ấy, mãi đến khi nhóc vào “ranh giới” mới chịu đi.

“Nhóc Dylan lén săn ở khu vực đi săn của tên đó lại đi hắn phát hiện?” mọi người nhìn nhau.

Mà mấy nghiên cứu viên nữ đã không kìm được kích động hét: “Mấy người không nhận ra ư — đức vua đang hộ tống Dylan về nhà đó!”

25. Chương 25: Dylan Còn Chưa Trưởng Thành, Sẽ Rất Dễ Sinh Ra Hảo Cảm Với “người Lớn” Ưu Tú Như Alroy, Thậm Chí Có Thể Nói Là M

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Câu nói của mấy nữ nghiên cứu viên gây chấn động thế nào, Velen đã không còn sức để để ý nữa. Anh nhìn đuôi cá trong màn hình, rơi vào sự chết lặng khó có thể miêu tả.

Tình huống của anh không ổn lắm, giáo sư Nolan đứng cạnh anh nhanh chóng phát hiện ra.

“Velen? Anh có ổn không?”

Thanh âm của ngài giáo sư truyền vào tai Velen, anh phải mất một lúc mới phản ứng lại được: “Tôi rất muốn nói tôi ổn, Alexander ạ.” Velen thở dài, thấy khổ sở vô cùng.

“Cơ mà ở đây lại có một “Nhưng mà” nữa, đúng không?” giọng của giáo sư Nolan rất nhấn nại — nghe ra anh ta có vẻ rất hợp làm một đối tượng hết sức lí tưởng.

Mà bây giờ Velen quả thật rất cần một người có thể trút bầu tâm sự như vậy.

“Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện chút không?” Velen chỉ chỉ ra ngoài cửa: không khí nhiệt liệt trong phòng điều khiển quả thật quá lệch pha với tâm trạng của anh.

“Nhìn qua anh đúng là cần một ít không khí mới mẻ.” giáo sư Nolan gật đầu, sau đó hai người rời khỏi phòng điều khiển.

Bọn họ đi tới bờ biển, sóng biển dịu dàng vỗ vào bờ cát, bọt sóng lăn tăn bắn lên trong gió, Velen ngửi thấy mùi mặn mòi trong hơi thở, vị biển quen thuộc ấy làm anh thấy bình tĩnh lại.

“Xin lỗi, lại đột ngột kéo anh ra ngoài đây thế này.” Velen cảm thấy hơi ngại.

Giáo sư Nolan bật cười: “Xem không khí mới mẻ đúng là hiệu quả đấy.”

Lời trêu đùa của giáo sư làm Velen thả lỏng. Anh hít một hơi gió biển, sau đó hỏi đối phương: “Anh thấy Alroy và Dylan ... Quan hệ hiện tại giữa họ là gì?”

Giáo sư Nolan không chút do dự, đưa đáp án cho anh: “Alroy thích nhóc ấy, tôi bảo vệ cái quan điểm này 200% — cái này hẳn anh rõ rồi đó.”

“Đúng vậy, tôi biết.” Velen nói, “Cái tôi muốn hỏi là quan hệ “giữa” họ cơ.”

Sự nhấn mạnh lộ ra trọng điểm của vấn đề, giáo sư Nolan lập tức nhận ra Velen muốn nói điều gì: “Ý anh là, nhóc Dylan đối với Alroy là ...”

“Chỉ sợ là thế.” Velen thừa nhận suy đoán của anh ta.

Như mở ra một đập nước, những suy nghĩ và chi tiết trong lòng anh bắt đầu ào ra. Velen như cam chịu mà phân tích thái độ không bình thường của Dylan với Alroy, mà giáo sư Nolan khi nghe xong những chứng cứ xác thực của anh cũng không thấy ngạc nhiên.

“Alroy là một người cá trưởng thành, lại ưu tú ở mọi phương diện —” giáo sư Nolan cười khẽ, đính chính lại: “Trừ tình yêu ra thì mặt nào cũng ưu tú hết. Dylan còn chưa trưởng thành, sẽ rất dễ sinh ra hảo cảm với “người lớn” ưu tú như Alroy, thậm chí có thể nói là mền mọ — điều này rất bình thường.”

Phân tích đúng đắn hiếm hoi của ngài giáo sư làm tâm trạng của Velen tốt hơn, anh nhướn mày, giọng lại rất ưu sầu: “Đúng vậy, điều này rất bình thường — nhưng mà, Dylan vẫn còn nhỏ như thế, giờ không phải lúc nên hẹn hò vội ...”

“Hẹn hò?” giáo sư Nolan thắc mắc lặp lại từ đó của anh, sau đó như bưng tỉnh ra mà bật cười: “Ý anh là mấy đoạn mà camera quay được đó? Ôi, chúa ơi ... Velen, Velen thân mến của tôi ơi, anh nghĩ rằng sweetheart đang trốn anh đi hẹn hò với Alroy ư?”

Velen hoang mang nhìn anh ta: “Chẳng lẽ không phải sao ...”

“Anh không để ý sao?” giáo sư ngắt lời anh: “Lúc Dylan trở về không quay lại đằng sau — nếu như tình cảm giữa Dylan và Alroy đã tốt đến mức anh nghĩ, vậy anh sẽ thấy Dylan lại mặc kệ Alroy đi theo nhóc mà không thèm nhìn tên đó sao? Lúc tạm biệt ngay cả câu chào cũng không thèm nói?”

Velen im lặng.

“Dylan không biết Alroy ở gần nhóc, nhưng đức vua của chúng ta hiển nhiên là đã sớm biết nhóc ấy đang săn trộm.” nụ cười của giáo sư Nolan có vẻ hả hê: “Từ cái lần tặng cá mặt trắng đó xong, Alroy cũng không làm gì nữa. Sợ rằng, đức vua của chúng ta bây giờ còn không dám xuất hiện trước mặt Dylan.”

“Như vậy, là do tôi quá lo nghĩ sao?” Velen không dám khẳng định.

Giáo sư Nolan cười ha ha: “Thả lỏng nào, ba ba Velen — mọi chuyện còn chưa tệ đến mức đó đâu!”

Biệt hiệu này đổi lấy sự phản đối từ Velen, nhưng mà, lời an ủi của giáo sư vẫn có hiệu quả, ít nhất là đến đêm Velen cũng không bị mất ngủ nữa.

Việc săn trộm của Dylan vẫn kéo dài, đảo nhân tạo và chủ nhân vùng biển này đều chiều chuộng làm cho hành động của nhóc diễn ra rất thuận lợi.

Khu đi săn lớn hơn cung cấp nhiều thức ăn hơn, nhưng cũng đồng thời mang lại rất nhiều nguy hiểm. Bởi vì phạm vi quan sát bị hạn chế, mấy nghiên cứu viên không thể thu được hình ảnh đi săn của nhóc người cá ở khu vực mới, nhưng dựa vào sonar*, Dylan đã không chỉ một lần đụng phải cá mập.

*Sonar (viết tắt từ tiếng Anh: sound navigation and ranging) là một kỹ thuật sử dụng sự lan truyền âm thanh (thường là dưới nước) để tìm đường di chuyển (tức đạo hàng), liên lạc hoặc phát hiện các đối tượng khác ở trên mặt, trong lòng nước hoặc dưới đáy nước, như các cá, tàu bè, vật thể trôi nổi hoặc chìm trong bùn cát đáy, v.v.

Tình huống như vậy cũng ở trong dự liệu của mọi người.

Người cá là một món ngon trong đại dương, nhưng tinh linh có lượng cơm không lớn này thích săn con mồi 1m trở lên, nhưng lại chỉ ăn mỗi phần ngon nhất trên cơ thể chúng. Tập tính đồng đánh đó cũng không an toàn trong môi trường dưới biển, vì thế, người cá thường hợp tác với đàn cá heo để đi săn, cá heo sẽ dùng âm cao tần để ảnh hưởng những kẻ đi săn khác bị mùi máu hấp dẫn đến, cũng sẽ hỗ trợ lúc người cá không có đồ ăn.

Mà bây giờ, Dylan đã rất thân thiết với đàn cá heo ở biển Forever, nhưng kẻ săn trộm này cũng không dám gọi cá heo đến giúp khi ở khu vực đi săn của Alroy. Nhóc người cá đi săn một mình không thể nhanh chóng xử lý con mồi tốt được, thiếu cảnh báo của cá heo cũng khiến nhóc khó né tránh kịp thời khi cá mập đến.

Xác suất Dylan gặp cá mập làm người ta thấy sợ hãi, nhưng Dylan lại không có phản ứng gì đặc biệt. Nhóc còn chưa nhận ra hành vi săn trộm của mình đã sớm bị bại lộ, lúc trò chuyện với mấy nghiên cứu viên, nhóc không bao giờ thấy hoảng sợ và bối rối vì gặp cá mập.

Dylan cứ im lặng làm mấy nghiên cứu viên luôn phải mở sonar ra, mà việc mở sonar khiến họ có một phát hiện mới:

— sự bảo vệ của Alroy đối với nhóc người cá cũng không chỉ đơn giản là “hộ tống về nhà”, lúc Dylan đi săn, Alroy sẽ canh ở gần đó. Thậm chí sau một lần Dylan thoát khỏi năm con cá mập, Alroy còn ở đó “xử lý” bầy cá mập.

Phát hiện mới đó làm mọi người cũng nghiêng về phía Alroy nhiều hơn, cho dù là nhóm ở biển Single đặt nặng Dylan hơn cũng thấy cảm được trước sự bảo vệ lặng lẽ của Alroy.

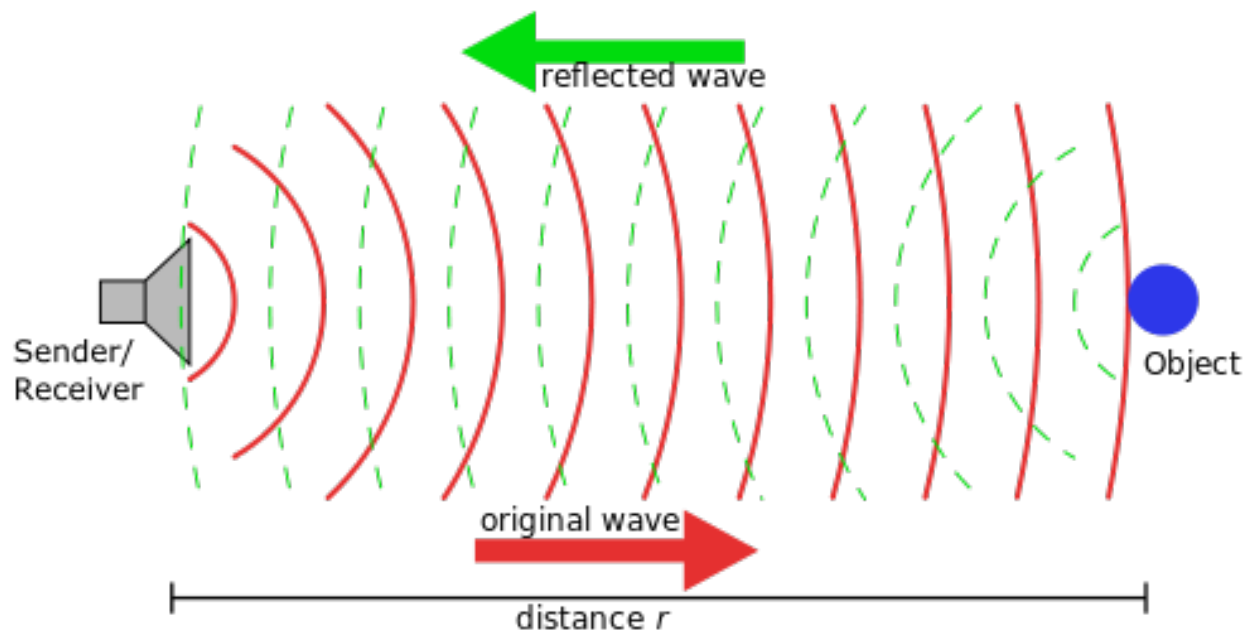
“Nếu tôi không phải một nhà khoa học có nguyên tắc thì tôi đã kể hết chuyện này với Dylan rồi.” những lời cảm thán như thế xuất hiện ở mọi góc ngách đảo nhân tạo.

Mà hai người cá ở trung tâm chú ý của mọi người vẫn như cũ, thứ duy nhất thay đổi, có lẽ chính là chuyện Dylan vẫn không ngừng dài hơn.

Trước khi hết tháng 12, Dylan đã dài 167cm, xương thịt phát triển nhanh chóng làm nhóc gầy hơn, khuôn mặt mềm mại đã có những đường nét ngậy ngò. Nhóc rất hài lòng với sự phát triển của mình, thời gian ở ngoài “ranh giới” cũng càng ngày càng lâu hơn.

Nhóc người cá có thể hòa hợp với vùng biển rộng lớn hơn, lại được Alroy bảo vệ nên mấy nghiên cứu viên trên đảo cũng ngày càng thấy yên tâm.

Nhưng mà, điều này cũng không đồng nghĩa với việc sẽ không có chuyện bất ngờ xảy ra.

26. Chương 26: Lần Sau Đi Săn Cũng Đừng Lén Đến Khu Vực Của Alroy — Hẳn Biết Nhóc Ở Đó, Và Cũng Rất Vui Khi Nhóc Đến Đó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giữa tháng 12, nghiên cứu viên đi quan trắc thủy văn phát hiện một con cá mập bò mắt trắng* cái.

*Cá mập trâu mắt trắng, *Carcharhinus leucas*, còn được gọi là cá mập Zambezi ở Phi châu và cá mập Nicaragua ở Nicaragua là một loài cá mập phổ biến rộng rãi trên thế giới sống trong những vùng nước ấm và cận dọc theo bờ biển và sông ngòi. Cá mập trâu mắt trắng được biết đến do chúng hung hăng, thích nước nông và hay có mặt ở những vùng nước lợ hay nước ngọt gồm có cửa sông và sông. Chúng có thể sống cả trong nước biển và nước ngọt và có thể sống trong sông sâu trong đất liền

Loại cá mập này cũng không phải dân thường trú ở biển Forever, chỉ khi vào mùa đông, bọn nó mới từ mấy vùng biển cạnh đó đến đây tránh rét.

Trong tất cả các loại cá mập, độ nguy hiểm của cá mập bò mắt trắng đối với người cá là lớn nhất. Những kẻ hung hãn này giỏi mai phục, hơn nữa tính tình cũng rất tệ. Bọn nó không giống những con cá mập khác, khi bị kích thích mới tấn công, mà trong rất nhiều vụ tập kích của cá mập bò mắt trắng, sự tấn công của bọn nó không hề xuất phát từ lý do nào cả.

Sự xuất hiện của cá mập bò mắt trắng làm Velen rất lo lắng — năm đó lúc cứu Aisha, Velen và trợ lý từng so sánh mẫu răng trên vết thương của Aisha, kết quả ra rất rõ ràng, hung thủ chính là một con cá mập bò mắt trắng trưởng thành.

Anh cũng khéo léo bày tỏ với Dylan rằng anh không hi vọng nhóc cách đảo nhân tạo quá xa, còn thông báo cho nhóc mọi người đã phát hiện ra một con cá mập bò mắt trắng, nhưng hiển nhiên là Dylan không nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề: nhóc đã gặp cá mập ở biển Forever rất nhiều lần, biết lúc nào là nên bỏ mồi chạy, cũng biết đề phòng những kẻ to lớn coi mình là con mồi ấy.

Dylan cũng không hủy kế hoạch đi săn của mình, mỗi ngày nhóc đều biến mất trước camera một thời gian ngắn, rồi nó sẽ quay về.

Sự yên bình đó kéo dài một tuần, trong lúc mọi người nghĩ khu vực của người cá cũng không trùng với cá mập bò mắt trắng, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Đó là khoảng thời gian nhóc người cá đi săn trộm.

Xem từ sonar, lúc đấy Dylan đang bám theo một đàn cá hồng nhỏ. Con cá mập bò mắt trắng đột ngột lao tới làm đàn cá buồm* gần đó hoảng sợ, những con cá buồm có cái mồm cứng nhọn như ngọn giáo lao thẳng tới chỗ Dylan. Nhóc người cá không kịp phản ứng bị cá buồm đâm vào đuôi, sau đó, máu tươi tràn ra đã kích thích con cá mập bò mắt trắng.

*Họ Cá buồm hay họ Cá cờ (danh pháp khoa học: Istiophoridae) là một họ cá biển theo truyền thống xếp trong bộ Cá vược (Perciformes) nhưng gần đây được cho là xếp trong bộ Cá cờ (Istiophoriformes) của nhóm Carangimorphariae (=Carangimorpha/Carangaria).

Mấy việc này là mấy nghiên cứu viên mô phỏng lại sau khi mọi việc đã kết thúc, mà lúc chuyện này xảy ra, không có công cụ quan sát họ chỉ nghe thấy được tiếng hét đầy sợ hãi của Dylan.

Tiếng hét đầy sợ hãi làm mọi người cuống cuống, Velen là người đầu tiên xông tới chỗ để canô, nhưng anh còn chưa kịp chạy mấy bước, tiếng gầm của người cá nam trưởng thành vang vọng khắp vùng biển này.

Máy cảm biến sóng âm* rung lên liên hồi, biểu đồ phổ** hiển thị Alroy đang tiến hành công kích bằng sóng âm cường độ cao. Sóng âm như thế có làm cho cơ quan nội tạng của cá mập bò mắt trắng chấn động như thế nào, con người không nhìn thấy hiện trường nên không thể phân tích được, nhưng sự tấn công của Alroy rất hiệu quả: sonar hiển thị cá mập bò mắt trắng đã bỏ chạy.

*Thiết bị hoặc thiết bị chuyển đổi dao động cơ học truyền trong khí, chất lỏng hoặc chất rắn thành tín hiệu điện được gọi là cảm biến sóng âm và tín hiệu âm thanh có thể được phát hiện bằng phương pháp tiếp xúc hoặc không tiếp xúc.

**Spectrogram — Mỗi quan hệ giữa tần số tín hiệu và năng lượng được biểu diễn bằng quang phổ.

Hai người cá bơi về phía đảo nhân tạo. Tốc độ của họ rất chậm, điều này trái tim của mấy nghiên cứu viên yên tâm được một tí lại thót lên tới cổ họng.

Velen và các đồng nghiệp chạy tới bên bờ biển. Mặt biển vẫn chưa có bóng của người cá, mấy nghiên cứu viên sốt ruột đi qua đi lại, mười phút sau, cùng với tiếng nứt nổ là nhóc người cá được người bảo vệ của mình ôm lên mặt nước.

Đây là lần đầu tiên Alroy ở gần đảo nhân tạo như thế.

Lông mày nhíu chặt đã lộ rõ tâm tình bức bối của hắn, mà cảm xúc này làm khí thế quanh hắn càng đậm hơn. Hắn không nói gì, ánh mắt không thoả mái rơi xuống người Velen.

Velen lại một lần nữa cảm thấy sự run sợ khi đứng trước thú dữ, nhưng sự lo lắng cho Dylan đã vượt qua hết thảy. Anh đến gần hai người cá, lo lắng gọi Dylan.

Nghe thấy tiếng Velen, nhóc người cá nằm trong ngực Alroy ngẩng đầu lên. Vành mắt nhóc ập nước, túi thân gọi tên nghiên cứu viên của mình: “Velen ...”

Alroy đặt Dylan xuống, nhóc người cá hơi co người lại. Alroy đưa tay ra, để trên đầu Dylan, hình như hắn định vuốt ve, nhưng lại thấy do dự, cuối cùng, hắn chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào tóc Dylan.

“Đuôi của em ấy bị thương.” Alroy thấp giọng hát, đưa nhóc con về phía con người.

Velen và đồng nghiệp lập tức đón lấy.

Cái đuôi của Dylan hình như đã không nhấc nổi lên được nữa, nhóc ngả lên bờ, đáng thương cúi thấp đầu. Trong nước biển trong suốt, vết thương trên đuôi hiện ra rất rõ ràng: chỗ đó bị mất ba bốn cái vây, những chỗ vây không bị rơi ra vẫn bị thương, da dưới vây cá rách toạc khiến máu ào ra làm mấy nghiên cứu viên đau lòng không thôi.

Phòng giải phẫu nhanh chóng sẵn sàng, Velen vừa an ủi nhóc người cá bị thương, vừa đưa nhóc lên băng ca cùng các đồng nghiệp khác, ga trên đó dần dần ướt đầm.

Khi họ làm thế, Alroy vẫn im lặng nhìn mọi thứ.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, mấy nghiên cứu viên vội vã ở bờ biển cũng quên mang máy tính để trao đổi theo. Dù biết Alroy không hiểu tiếng của con người, nhưng Velen vẫn chân thành cảm ơn hẳn: “Cảm ơn vì đã cứu Dylan.”

Alroy không ngoài dự đoán vẫn im lặng.

Vết thương trên đuôi của Dylan khá sâu, máu tươi nhanh chóng thấm đầm ga. Mọi người vội vàng chuyển nhóc đến phòng phẫu thuật, nhưng nhóc Dylan lại bắt đầu dẫy dụa.

“Sao vậy? Nhóc? Nhóc muốn làm gì sao?” Velen vỗ về hỏi.

Dylan rên khẽ, cố ngồi dậy nhìn về phía Alroy.

“Cảm ơn.” Nhóc hát như vậy, âm điệu vì đau đớn mà hơi rung lên.

Alroy vẫn im lặng, lông mày của hắn càng nhíu chặt lại, đôi mắt màu xám càng sâu thẳm hơn dưới bóng mắt dày.

Cần phải chữa trị rất gấp nên không kịp đợi Alroy trả lời nhóc người cá đã bị mang vào trong, mà sau khi nhóc được chuyển vào, chủ nhân của biển Forever cũng lặng lẽ lặn xuống dưới nước.

Bỏ lỡ cơ hội trao đổi như thế về sau thể nào mấy nghiên cứu viên cũng tiếc hùi hụi, nhưng mà giờ đây, cả đảo đều chỉ thấy lo lắng vì nhóc người cá bị thương.

Vết thương của Dylan sau khi rửa sạch hoàn toàn lộ ra, mồm cá buồm cũng không đâm sâu lắm nhưng lại trúng phải một mạch máu nên mấy nghiên cứu viên phải giải phẫu. Quá trình giải phẫu rất khó khăn, người cá miễn dịch với thuốc gây mê làm Wendy chịu trách nhiệm khâu lại suýt khóc.

Vì chuyển sự chú ý của Dylan đi, Velen vẫn luôn nói chuyện với nhóc.

Khuôn mặt nhóc người cá tái nhợt vì đau đớn và mất máu, tinh thần cũng không ổn định lắm. Nhóc khàn giọng hát: “Xin lỗi nhiều.”

“Sao vậy?” Velen đau lòng nhìn nhóc.

Dylan chớp mắt, nét mặt rất ân hận: “Tôi làm mọi người lo lắng ...”

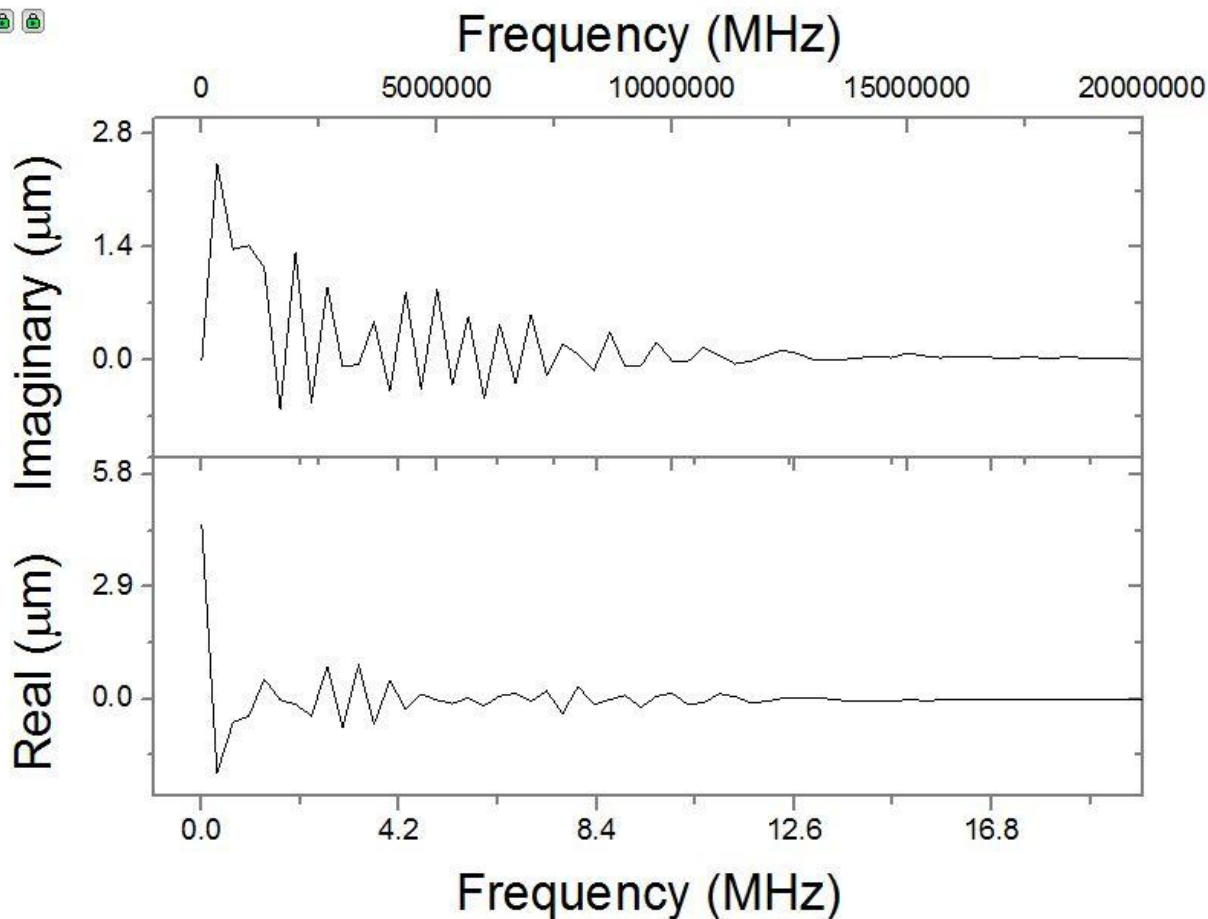
“Đúng vậy, nhóc làm mọi người ai cũng lo ...” Velen cười, anh chỉnh âm lượng laptop xuống, giai điệu được phát ra rất nhẹ nhàng: “Để mọi người không lo nữa, nhóc phải nhanh khỏe lại đây.”

Dylan ngậm khẽ một tiếng.

Velen còn đánh chữ tiếp: “Lần sau đi săn cũng đừng lén đến khu vực của Alroy — hắn biết nhóc ở đó, và cũng rất vui khi nhóc đến đó.”

27. Chương 27

Giống như Aisha năm ấy, sau khi phẫu thuật Dylan muốn được về lại biển.

Sức chịu đựng và khả năng tự phục hồi của người cá rất mạnh, xương của Dylan không bị gãy, sau khi máu ngừng chảy thì tinh thần của nhóc đã tốt lên nhiều. Vốn mấy nghiên cứu viên định để nhóc nghỉ ngơi trên đảo nhân tạo một thời gian ngắn, nhưng môi trường trên đất liền làm Dylan thấy bất an. Nhóc liên tục ca hát nói lên mong muốn của mình, đôi khi không nhận được sẽ vung vẩy đuôi cá. Sự nôn nóng của Dylan quá rõ ràng, các nghiên cứu viên dùng thuốc khử trùng xử lý vết thương đã được khâu lại rồi họ đưa nhóc con về với biển.

Vết thương của Dylan ngay dưới xương chậu, các nghiên cứu viên lo rằng vết thương này sẽ ảnh hưởng đến việc nhóc bơi lội, mà lúc Dylan bơi thử ở chỗ nước cạn đã chứng minh rằng vết thương đã ảnh hưởng đến tốc độ bơi của nhóc.

Bơi chậm đồng nghĩa với việc sẽ không thể đi săn, lúc gặp phải chuyện gì cũng không tự vệ được.

Chuyện này khiến Velen nhớ đến Aisha, mà lúc anh định làm như hồi Aisha là cung cấp thức ăn cho Dylan

thì Alroy u ám lại xuất hiện.

Hắn không quan tâm con người đang sửng sốt vì sự xuất hiện của mình mà trực tiếp bơi tới cạnh nhóc người cá. Nhìn qua tâm trạng của Alroy rất tệ, nhưng Dylan cũng không có vẻ sợ hãi. Nhóc chỉ thấy hơi bất ngờ, nhóc người cá rì rầm như chào hỏi.

Alroy dừng lại trước mặt nhóc, còn đưa tay về phía nhóc con.

“Tên đó đang làm gì vậy?” mấy nghiên cứu viên thầm thì với nhau.

Vẻ mặt của Dylan cũng hơi mông lung.

“Đưa tay cho ta.” Giai điệu dịu dàng lay động mặt biển, theo tiếng ngâm nga trầm thấp, vẻ mặt của Alroy trở nên mềm mại: “Ta đưa em về.”

Khí thế khiến người khác thấy bị áp bách không còn, tiếng ca trầm thấp của người cá trưởng thành như phép mê hoặc, làm cho những người nghe thấy bình tĩnh lại.

Dylan hơi do dự, nhưng nhóc vẫn đặt tay vào trong bàn tay Alroy.

Chủ nhân biển Forever như bật một tiếng cười khẽ, tiếng cười ấy trong chốc lát đã hòa tan trong gió biển, ngẩn ngủ như là mơ.

“Dylan —” không khí vi diệu giữa hai người cá làm Velen buột miệng gọi.

Nhưng trước khi nhóc người cá kịp đáp lại anh, Alroy đã ôm Dylan nhỏ hơn hẳn rất nhiều lặn xuống dưới biển sâu.

“Dylan!”

Hành động đột ngột của Alroy làm mấy nghiên cứu viên bối rối kêu.

“Alroy muốn dẫn nhóc ấy đi đâu?” “Vết thương của nhóc con!” “Mau theo họ!”

Sự hốt hoảng làm bờ biển ảm ỉ, mà lúc mọi người đang cuống cuống, phòng điều khiển đã truyền đến tin tức làm mọi người yên tâm: camera dưới nước đã quay được hai người cá, dựa theo lối của Alroy, hẳn đúng như lời mình đã nói là đưa Dylan trở về “phòng ngủ” của nhóc.”

Velen và các đồng nghiệp chạy đến phòng điều khiển, trên màn hình khổng lồ, Alroy không tránh né như

trước nữa mà chậm chậm bơi qua những màn hình được lắp.

Nhóc người cá bị hấn ôm vào lòng như thấy gương, nhóc cứ khẽ cựa quậy, cái đuôi bị làn nước dập dềnh quần vào đuôi Alroy.

“Đức vua có vẻ đã biết chỗ ở của nhóc con rồi.” giáo sư Nolan ngồi trước bàn điều khiển, chống tay lên mặt. Anh liếc Velen vẫn im lặng từ nãy tới giờ, như an ủi mà bảo anh: “Nghĩ thoáng ra nào, bạn của tôi ơi.”

Velen không trả lời — thực ra thì anh còn không quan tâm giáo sư nói gì.

Màn hình đã chiếu đến trong bãi đá ngầm, Alroy ngừng lại. Quán tính làm họ di chuyển một đoạn nữa, đến gần một khối đá ngầm, Alroy xoay đuôi, dễ dàng dừng lại.

Sau đó, hấn buông Dylan ra.

Trở về vùng biển quen thuộc làm nhóc người cá bình tĩnh hơn — ít ra, mặt của nhóc cũng không đỏ lựng lên nữa — nhóc ngẩng mặt lên định nói gì đó nhưng lại nhanh chóng ngậm miệng lại, biểu cảm xoắn xuýt đó làm Alroy vẫn luôn nhìn nhóc thấy nghi vấn. Dylan mím môi, cổ uốn đuôi nhưng sự đau đớn làm đồng tác của nhóc hơi biến dạng, may là mục đích của nó cũng không thất bại: nhóc hơi lùi lại rồi bơi lên một tí — bây giờ, nhóc đã “đối mặt” với Alroy.

Không còn phải ngẩng đầu nhìn Alroy làm nhóc thấy hài lòng, Dylan nhìn người cá trưởng thành đối diện, một lần nữa hát bài ca cảm ơn: “Cảm ơn anh đã cứu em, cũng cảm ơn anh đã đưa em về.”

Tiếng ca rất chân thành, nhưng người được nghe lại nhú mi.

Vẻ mặt của Alroy trở nên u ám. Sự im lặng của hấn làm Dylan cảm thấy lo lắng.

“Rất xin lỗi ...” nhóc người cá nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, bờ mi sụp xuống: “Em không nên lén bơi vào chỗ của anh để bắt cá ...”

“Không.” Alroy phản đối.

“Hic.” Hiển nhiên là Dylan đã coi đây là việc đối phương không chấp nhận lời xin lỗi này, thanh âm của nhóc trở nên ủ rũ: “Rất rất xin lỗi ...”

“Không.” Alroy lại lặp lại một lần nữa. Lòng mảy hấn càng cau lại, giai điệu cũng trở nên nặng nề hơn: “Người nên nói xin lỗi là ta mới phải.”

“Cái gì?” Dylan ngạc nhiên nhìn hấn.

Alroy lại né tránh ánh nhìn của cậu.

“Em bị thương ngay trước mắt ta.” Chủ nhân của biển Forever thở dài thườn thượt, ánh mắt rơi xuống vết thương trên đuôi của nhóc người cá, “Đáng lẽ ta nên để ý đến con cá mập đó sớm hơn — người nên nói xin lỗi phải là ta.”

Lời tự trách tan trong nước biển nhưng lại quanh quẩn mãi trong phòng điều khiển. Sự hối lỗi của Alroy hiện hữu trong từng lời ca, không một ai hiểu nhầm tâm trạng của hắn: lông mày hắn nhíu lại, nét mặt buồn bực, không phải do người khác, mà là vì chính bản thân mình.

“Đức vua ... thì ra thăng thần đến vậy sao?” có người ngạc nhiên thốt lên.

Phòng điều khiển chật ních người nhưng không một ai trả lời lại.

Hai người cá vẫn còn đang nói chuyện với nhau.

Lời xin lỗi của Alroy làm mặt nhóc Dylan lại đỏ bừng, nhóc vội đáp lời, nhưng những âm tiết được phát ra lại lạc hẳn đi: “Không, ôi, ý của em là, anh không sai gì hết, là do em đến biển của anh ...”

“ ‘Biển của anh’ ” câu hát không mạch lạc bị cắt đứt, Alroy lặp lại một lời hát. Hắn dường như nhớ lại một chuyện gì đó rất vui vẻ, lông mày đang nhíu lại cũng giãn ra, giọng hát nặng nề cũng bình tĩnh lại.

“ ‘Biển của anh’ ” Hắn lại lặp lại câu hát này, rồi bổ sung vào giai điệu ấy: “Cũng là biển của em.”

Dylan ngẩn ngơ.

Nghiên cứu viên trong phòng điều khiển sau khi nhận ra ý nghĩa của câu hát này xong cũng hú lên.

“Em muốn vùng biển này của ta, mà ta cũng không từ chối, không phải sao?” Phản ứng của Dylan dường như khiến Alroy thấy hứng thú, hắn đứng đưa đuôi cá, nhẹ nhàng xoay quanh Dylan.

Mặt Dylan càng đỏ hơn, nhóc cúi đầu khẽ khàng hát cái gì đó, sau đó, Alroy trong màn hình nở nụ cười.

Đường cong cứng rắn trở nên mềm mại, con người máu xám đầy dịu dàng:

“Sao ta lại phải tức giận?” hắn hát như thế: “Lúc đó ta chỉ thấy rất vui, bởi vì nó đồng nghĩa với việc em sẽ không đi mất.”

“Em không muốn đi — kể cả khi ta đã phạm phải một lỗi lầm như thế, em vẫn muốn ở lại.” Alroy dừng lại

trước mặt Dylan, hắn cố ý lặn xuống để nhóc người cá đang cúi đầu nhìn thấy mình: “Là ta đã khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ như thế — chúng ta vốn nên sống với nhau vui vẻ hơn, như thế em cũng sẽ không bị thương ...” hắn thở dài, đôi mắt màu xám ấy nhìn Dylan: “Nếu như em muốn, vậy chúng ta quen nhau lại từ đầu nhé, được không?”

Âm lượng trầm bổng làm câu hỏi của hắn đầy sự chờ đợi.

Mà ở trên đảo nhân tạo, mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời của nhóc con.

Dylan ở trong màn hình đầy bối rối. Ánh mắt của nhóc lưỡng lự, lời đồng ý đã đến ngay miệng của nhóc, nhưng khi nhóc trả lời, nhóc lại hát ra một giai điệu khác.

“Anh hiểu lầm giới tính của em, còn —” tiếng ca im bật, Dylan ảo não cúi đầu.

“Em còn đang giận vì chuyện ấy sao?” Lời hát của Alroy đầy ân hận: “Xin lỗi.”

“Không ... Ý em không phải vậy ...” Mặt Dylan đã đỏ lựng, thanh âm lí nhí.

Alroy rất nghiêm túc nhìn nhóc, nhẹ giọng hát: “Nếu em không thể tha lỗi cho ta, em có thể sờ lại ta.”

HẾT CHƯƠNG 27.

28. Chương 28: “tôi Đã Hỏi Về Quá Khứ Của Anh Ấy.” Nhóc Hát Như Thế

Giai điệu ngắn cũng không phức tạp, các nghiên cứu viên không cần laptop phiên dịch cũng hiểu được nó, nhưng đáp án lại khiến mọi người tự nghi ngờ năng lực đọc hiểu của mình.

“Ý của Alroy ... là như tôi nghĩ sao?” giáo sư Nolan dờ dẫm hỏi Velen.

Còn người đằng sau đã sắp nổi bão.

“Tên đó đang nói cái gì vậyyy!!!” tiếng ca của người cá dậy lên tiếng hét trong đầu Velen. Anh suýt nữa cướp laptop của giáo sư Nolan để bật cái âm lượng “khiêu chiến” kia.

— nhưng Alroy trên màn hình lại vừa chân thành vừa nghiêm túc: sự ngay thẳng đó đã khiến mọi người bùng cháy.

“Đức vua biết mình đang nói gì không đấy?” “Có phải tên đó hát nhầm không?” “Giai điệu này còn có ý nào khác hả?”

Những câu hỏi như thế làm cho phòng điều khiển muốn nổ tung, mà ở trong khu đá ngầm, hai người cá lại rất im lặng.

Sau khi Alroy nói phương án của mình xong thì kiên nhẫn chờ phản ứng của Dylan.

Mặt Dylan đã không thể đỏ hơn được nữa — nhóc vốn đã xấu hổ, giờ còn thêm cả sự lúng túng.

“Ở đây có camera.” Nhóc người cá hát một câu cụt lủn.

“Hả?” Alroy nghi hoặc.

Sự xấu hổ làm cho Dylan như sắp khóc đến nơi, nhóc quay đầu liếc nhanh qua ống kính, tiếng ca khó khăn bật ra khỏi miệng: “Bọn họ sẽ nhìn thấy.”

“Camera.” Alroy lặp lại cái phát âm kỳ lạ này, hẳn như cũng biết cái từ ngữ ấy: “Nó sẽ làm cho người trên đảo nhìn thấy chúng ta.”

“Còn nghe được nữa ...” tiếng Dylan đáng thương run run.

Alroy rút cuộc cũng nhận ra vấn đề mà nhóc người cá muốn nói. Hắn quay qua sản phẩm của nền văn minh con người rồi khuôn mặt lạnh lùng bắt đầu phóng đại trên màn hình — Alroy như điện xẹt lao đến trước camera, sau đó vươn tay.

“Rắc!” tiếng vỡ vụn vang lên.

Sau đó, màn hình trong phòng điều khiển chỉ còn những đường rè rè.

Alroy làm hỏng camera.

Camera ở nơi khác chưa kịp lắp đặt, nghiên cứu viên mất tung tích của người cá.

“Làm gì bây giờ?” mọi người quay qua nhìn nhau

“Mở sonar?” có người đề nghị.

Nhưng vị trí của người cá giờ cũng không quan trọng, quan trọng là ... “Dylan ... chắc sẽ không đồng ý ý kiến của Alroy chứ?”

Không ai có thể chắc chắn. Bọn họ cũng không biết hành động mà Alroy đã làm có ý nghĩa như nào đối với người cá, quan hệ đã dần dịu đi cộng thêm lần được cứu đó càng làm tình hình trở nên mờ mờ hơn.

Mấy nghiên cứu viên với thái độ chuyên nghiệp bắt đầu phân tích những tin tức đang có.

Trong những lời thảo luận đầy nghiêm túc, giáo sư Nolan ngồi xuống cái ghế cạnh Velen.

“Anh ổn không?” giáo sư thông cảm đưa một cốc nước cho anh.

Velen cầm lấy rồi ngửa đầu uống hết, sau đó mới trả lời câu hỏi của đối phương: “Tệ hại.”

“Dù tôi nghĩ là trong văn hóa của người cá, hành động “đó” cũng không tồi tệ như chúng ta nghĩ, nhưng đây chỉ là ý kiến chủ quan của tôi thôi.” Lời của giáo sư Nolan cũng không thể coi là an ủi, nhưng vấn đề anh nghĩ tới cũng rất khả thi.

“Chúng ta đến bãi đá ngầm tìm nhóc Dylan nhé.” Giáo sư nói: “Nếu muốn biết suy nghĩ của nhóc ấy, hỏi trực tiếp sẽ tốt hơn là việc ở đây đoán già đoán non nhiều.”

Velen không hề do dự đồng ý cái ý kiến này. Anh và giáo sư Nolan mang theo đồ lặn ngồi lên canô, không bao lâu sau họ đã tới chỗ đá ngầm.

Cái đuôi bị thương của Dylan không hợp để vận động mạnh, Velen không gọi nhóc người cá đến bờ biển như trước. Dưới sự giúp đỡ của giáo sư anh mặc bộ đồ lặn cơ giới nặng nề vào, điều chỉnh lại bộ đồ và chức năng truyền tin xong thì Velen nhảy xuống biển.

Giáo sư Nolan vẫn ở trên cầm microphone vươn người ra khỏi thành canô.

“Good luck.” Tiếng của giáo sư vang lên trong tai nghe.

Velen cười với anh ta qua mũ bảo hộ, sau đó bắt đầu lặn xuống.

Cánh quạt được lắp trên bộ đồ đảm bảo hiệu suất lặn của anh. Càng xuống sâu ánh sáng càng yếu đi. Velen mở đèn lên, vừa xem xét khu đá ngầm vừa cẩn thận để sợi cáp đằng sau không bị mắc vào đâu.

Người cá có thể đi săn ở độ sâu 2000m, nhưng bình thường họ chỉ hoạt động trong khoảng độ sâu 300m. Velen cũng không biết Alroy mang Dylan đi đâu sau khi phá hỏng camera, nhưng nghĩ đến vết thương của Dylan thì có lẽ bọn họ sẽ không cách đây quá xa nên cũng không cần lặn xuống sâu lắm.

Bãi đá ngầm phía tây của đảo nhân tạo trên thực tế là một rặng đá ở dưới nước, độ sâu không quá 100m. Đồ lặn của Velen có thể giúp anh lặn xuống độ sâu 330m nên với khoảng cách này vẫn thừa sức.

Sự ghi chép tận tường của camera mấy tháng nay khiến Velen dễ dàng tìm thấy chỗ hai người cá dừng lại vừa nãy. Alroy và Dylan không còn ở quanh đấy nữa, sóng đập vào mũ lặn đã che đi tiếng nói chuyện của hai người cá mà ánh đèn cũng chỉ chiếu sáng trong bán kính 3m.

“Tôi không nhìn thấy họ.” Velen nói với giáo sư Nolan: “Mở sonar ra đi.”

Giáo sư Nolan làm theo, lát sau, anh ta cười: “OK, tôi đã nhìn thấy họ. Họ cũng cách anh không xa đâu.”

Có sự chỉ đường trên mặt biển, Velen đã đi đúng hướng. Sau khi vòng qua một rặng san hô, Velen nhìn thấy hai người cá.

Alroy và Dylan cũng không nói chuyện với nhau nữa, bọn họ im lặng nhìn về phía Velen, rõ là đã sớm nhận ra anh đến.

Bộ đồ lặn cơ giới to lớn làm Velen trông rất cồng kềnh. Alroy bơi về phía trước, che chở cho nhóc con.

Hai người cá có vẻ rất đề phòng. Velen mở mic dưới nước, chứng minh bản thân mình: “Hi, nhóc, là chú đây.”

Tiếng nói quen thuộc gạt đi sự khấn trương của nhóc người cá. Vẻ mặt nhóc trở nên tò mò — có vẻ nhóc muốn bơi đến chỗ Velen, nhưng Alroy lại đang che chở đằng trước.

“Velen không phải người xấu đâu.” Dylan giải thích.

Alroy không nói gì, nhưng hấn lui ra.

Nhóc người cá chậm chậm bơi tới trước Velen, tò mò chạm vào đồ lặn làm bằng hợp kim: “Đây là gì vậy?” nhóc hỏi Velen.

“Giáo sư?” Velen không mang laptop xuống dưới biển được, bây giờ chỉ có thể bảo giáo sư Nolan ở trên biển trả lời.

“Tôi cứ tưởng anh phải vội hỏi chuyện giữa nhóc con và Alroy lắm cơ.” Trong tai nghe, giọng giáo sư Nolan đầy sự trêu chọc.

Velen hơi bất đắc dĩ: “Tôi còn chưa biết phải mở miệng thế nào.”

“Rồi rồi.” ngài giáo sư thở dài: “Chúng ta vẫn nên bắt đầu từ cái chủ đề đồ lặn này đi.”

Giáo sư Nolan là người trả lời vấn đề của Dylan, trong lúc họ trò chuyện thì Velen quan sát Alroy.

Không khí giữa hắn và Dylan vừa bình thường lại vừa bất thường.

Dylan không hề thấy xấu hổ nữa, vẻ mặt của Alroy cũng rất bình tĩnh. Sự chú ý của hắn không hề chia cho con người đang mặc đồ kim loại đầy kì lạ mà chỉ dồn hết lên người Dylan.

Cảnh tượng tồi tệ như trong tưởng tượng của Velen không xuất hiện, nhưng tình huống trước mắt cũng làm anh thấy mông lung vô cùng.

Rốt cuộc, trước khi Dylan kịp đưa một thắc mắc mới, Velen đã hỏi vấn đề mà mọi nghiên cứu viên đang lo lắng: “Nhóc và Alroy ... Nhóc có đồng ý yêu cầu của hắn không?”

Giáo sư Nolan tận tâm dịch câu hỏi của anh ra — thậm chí gồm cả sự do dự trong câu nói ấy nữa.

Dylan hơi ngại ngần quay đầu lại nhìn Alroy, sau đó thầm hát: “Không đâu ... Tôi yêu cầu một việc khác, anh ấy đồng ý.”

“Việc gì?” Velen hỏi theo.

Nhóc người cá hơi đung đưa đuôi mình, đuôi cá phản xạ nhưng mảng màu ẩm dưới ánh đèn.

“Tôi đã hỏi về quá khứ của anh ấy.” nhóc hát như thế.

HẾT CHƯƠNG 28.

29. Chương 29: Dylan Trưởng Thành Rồi

Đáp án của nhóc người cá làm Velen hơi ngẩn ra: đây là lý do giáo sư Nolan đã đưa ra để Dylan chủ động kết bạn với Alroy.

“Nhóc hỏi về quá khứ của hắn.” Velen thầm thì lặp lại câu trả lời của Dylan. Nó bé đến nỗi làm giáo sư Nolan phai hỏi lại, nhưng Velen cũng không giải thích với giáo sư, chỉ hỏi tiếp: “Nhóc vẫn còn nhớ việc này sao?”

“Đương nhiên.” Dylan nhanh chóng khẳng định.

Velen cười: “Vậy thì hẳn là quan hệ giữa hai người giờ rất tốt.”

Sau khi tiếng phiên dịch lại được phát ra, Dylan không phủ nhận, Alroy cũng nhìn về phía Velen — có vẻ hẳn rất hài lòng với câu nói này của Velen nên ánh nhìn này cũng không khiến Velen nổi cả da gà nữa.

Có vẻ hai người cá đã trò chuyện được kha khá trước khi Velen đến, mong muốn muốn kể lại quá khứ Alroy của Dylan rất rõ ràng, mà sau khi ánh mắt của Alroy và con người tiếp xúc với nhau thì hẳn bơi tới cạnh Dylan.

Hắn không quan tâm sự có mặt của Velen, đuôi quần lấy đuôi Dylan rồi hát ra một câu ngắn: “Chờ ta ở đây.”

Dylan nhẹ nhàng gật đầu.

Tương tác giữa hai người cá làm Velen hơi mờ mịt. Anh muốn hỏi, nhưng trước khi kịp nói gì, Alroy đã quay người nhanh chóng bơi ra khỏi tầm mắt của anh.

Làn nước lưu động, Dylan vén chỗ tóc che tầm mắt ra, nhỏ giọng hát mục đích của Alroy: “Anh ấy muốn bắt cá giúp tôi.” Lát sau, nhóc còn bổ sung: “Đến khi vết thương của tôi khỏi hẳn.”

“Ý nhóc là, trước khi nhóc bình phục, Alroy sẽ đi săn cho nhóc?” Velen làm rõ ý của nhóc.

Nhóc người cá ngượng ngịu khụt khịt. Mặt của nhóc hình như lại đỏ lên, nhưng có thể đó chỉ là lỗi giác của Velen thôi.

“Được rồi.” Velen nghĩ: “Xem ra là không cần mình cung cấp thức ăn nữa.”

Khi nghĩ như thế, Velen rất bình tĩnh — sự nồn nóng thôi thúc anh từ phòng điều khiển đến đây chẳng biết đã tan biết từ lúc nào. Nước biển mịt mờ bao quanh anh, nhóc người trước mặt lại ở trung tâm của ánh đèn: đuôi của nhóc hơi cong lên, ánh mắt lúng liếng, đôi môi mím lại thỉnh thoảng sẽ lại nhoẻn lên — dù Dylan có muốn che dấu, nhưng dáng vẻ của nhóc đã lộ ra sự ngượng ngùng và vui mừng của mình.

“Dylan ...” Velen nhẹ giọng hỏi nhóc: “Nhóc thích Alroy sao?”

Trong tai vang lại tiếng cười của giáo sư Nolan, sau đó một âm lượng điện tử vang lên.

“Không phải.” Sau khi nghe lời phiên dịch của giáo sư. Velen chỉ ra lỗi sai của nó: “Không phải cái “thích” đó.”

“Tôi cứ nghĩ anh muốn hỏi một cách khéo léo hơn.” Giáo sư Nolan vừa giải thích và điều chỉnh lại giai điệu đó.

Một giai điệu mới được bật lên.

Bây giờ, Dylan thật sự đỏ mặt rồi.

“Sự tự dừng lại hỏi thế?” nhóc người cá oán trách, tiếng ca mềm mại nghe hơi chột dạ.

“Nhóc con là đang oán trách hay đang thừa nhận đây?” giáo sư Nolan đang bàng thính thích thú hỏi dò.

Velen lại không muốn trả lời.

Kính bảo hộ trên mũ lặn làm tầm nhìn của anh hơi biến dạng, điều đó làm nhóc người cá trước mắt anh không giống như trước nữa, sự khác lạ này có lẽ không thể bỏ qua, nhưng trong cảm nhận vì điều này, một suy nghĩ tự nhiên nảy ra khỏi đầu anh —

Dylan trưởng thành rồi.

Không chỉ là sự thay đổi trên cơ thể, mà là thằng nhóc tám năm trước liều lĩnh lao tới chỗ Aisha, giờ đã thích một người rồi. Nhóc sẽ xấu hổ, sẽ đỏ mặt vì chuyện nào đó, cũng sẽ như nhưng con trai ở dưới biển giấu kĩ kho báu ở trong lòng.

Đúng là đã trưởng thành thật rồi.

Velen im lặng nhìn nhóc người cá của anh: Dylan vẫn còn rậm rì như đang làm nũng, cái đuôi cứ duỗi ra rồi lại cong lên.

“Cẩn thận vết thương đấy.” cái đuôi của nhóc con làm Velen phải nhắc nhở.

Dylan nhẹ nhàng ngân nga: “Đã không đau như trước nữa rồi.”

Nhóc cố ý xoay vết thương ra trước ánh đèn, chỗ da bị mất vảy đã bắt đầu kết vảy.

“Vẫn cần phải cẩn thận hơn, nếu lại bị rách ra ...” Velen nghe thấy mình dặn dò như thế. Suy nghĩ của anh vẫn lạc trong dòng cảm xúc vừa nãy, chỉ có thói quen bao nhiêu năm nay tự động bật lên.

“Chúng ta không phải là đang nói về quá khứ của Alroy sao?” Dylan giả bộ như không nghe thấy gì, trước khi bên trên kịp phiên dịch đã cắt đứt mấy hát của Velen.

Velen dừng lại như đúng mong muốn của nhóc, giờ nhóc con lại hơi do dự. Nhóc nhìn Velen qua mũ bảo hộ, lát sau mới nhẹ nhàng hát: “Tôi sẽ để ý vết thương.”

Giai điệu dịu dàng bập bênh theo làn nước.

Velen mỉm cười: “Đúng vậy, chúng ta định nói về quá khứ của Alroy.”

Dylan hoạt bát trở lại, nhóc như không chờ được mà hát về quá khứ của Alroy.

Đây không phải một câu chuyện vui vẻ, cho dù Dylan đã cố kiểm soát giọng nói của mình, cho dù lời kể chậm rãi ôn hòa, nó vẫn không phải một câu chuyện hạnh phúc.

Câu chuyện bắt đầu trước khi Alroy đến biển Forever, trẻ tuổi — hoặc có thể nói là một người cá còn rất nhỏ đã lưu lạc ở rất nhiều vùng biển khác nhau. Hắn đã gặp phải thuyền săn cá voi, những quả thuốc nổ được ném xuống biển rơi xuống cạnh hắn; hắn cũng từng dạo chơi trên một vùng biển tĩnh lặng, trên mặt biển là những chất lỏng màu đen sền sệt; thậm chí hắn đã từng chọn một vùng biển, mong ước đó là ngôi nhà tương lai của mình, nhưng mà những vị khách xa lạ trên đất liền lại thường trú ở đó — đến cùng họ là những sóng âm kì lạ, nó mang theo rất nhiều sự chết chóc: cá, tôm, hải âu, thậm chí là chính bản thân con người. Cuối cùng, người cá không thể chịu đựng được nữa bỏ lại lãnh địa của chính mình, lang thang khắp chốn một lần nữa, mãi đến khi vùng biển ấm áp này ôm hắn vào lòng.

Câu chuyện không hề dài, có nhiều chi tiết chỉ được kể lại qua loa, nhưng đối với những người nghe nó, bài hát này đã đủ để mọi người đoán được thời niên thiếu của Alroy, từ thuyền bắt cá voi đến chuyện hắn được con người.

“Suy đoán của ta quả thật không hề sai.” Giáo sư Nolan thở dài: “Phải có lý do nào đó mới khiến Alroy không chào đón con người.”

“Nhưng hắn chưa từng công kích trí mạng lần nào.” Tiếng than thở trong tai nghe làm Velen hơi xúc động.

“Đức vua của chúng ta không phải là một vị vua tồi tệ mà.” Ngài giáo sư cười, tiếng cười tràn ngập sự hài lòng và tự hào.

“Cứ theo anh là được.” Velen thuận miệng phụ họa. Cảm xúc của giáo sư Nolan đã bắt đầu vào trạng thái cuồng nhiệt, trò chuyện với tên này giờ cũng không có ý nghĩa gì cả.

Kết quả của lần tò mò này rất lớn, chuyện mà Velen lo đến cũng không xảy ra, mà giáo sư Nolan cũng có thứ anh ta cần, sự giải thích từ Alroy.

Alroy đi săn vẫn chưa về, Velen cũng muốn để nhóc người cá nghỉ ngơi nên anh bảo giáo sư mình muốn về.

“Về bây giờ ư?” nghe chừng giáo sư Nolan còn chưa thoát khỏi sự cuồng nhiệt kia, tiếng anh ta hơi to: “Không phải còn một vấn đề ta vẫn chưa hỏi sao?”

“Gi cơ?” Velen không kịp phản ứng lại.

Trả lời anh không phải tiếng của giáo sư mà là cái loa phóng thanh được bật lên, một giai điệu không hề uyển chuyển chút nào.

“Trong văn hóa của người cá, bị chạm vào cơ quan sinh dục có ý nghĩa đặc biệt nào không?”

“Alexander • Nolan! Anh không thể làm thế!” Velen lớn tiếng kháng nghị, cũng cấp thiết yêu cầu anh bảo Dylan rằng vấn đề này không cần phải trả lời.

“Xin lỗi, tôi đã làm thế.” Giọng của giáo sư Nolan không hề có chút hối hận nào, hơn nữa anh ta còn chẳng giải thích như yêu cầu của Velen.

Vấn đề trắng trợn làm nhóc người cá hơi mất tự nhiên, nhưng có vẻ nhóc cũng không ngại việc đưa ra đáp án.

“Nếu tự nguyện ...” giọng của Dylan hơi mơ hồ: “Thì có nghĩa là ‘Cho phép giao phối.’”

30. Chương 30: Bài Ca Như Thế, Làm Cho Hoàng Hôn Trên Biển Forever Càng Thêm Dị Dàng

“Như vậy, ý của Alroy là —” Velen chẳng thèm quan tâm đến hành vi của giáo sư nữa.

Câu hỏi của anh rất vội vàng, những từ ngữ đơn giản làm Dylan không cần sự phiên dịch cũng hiểu.

“Không.” Dylan nhanh chóng phủ định: “Anh ấy không muốn thế ...” nhóc người cá ngừng lại một chút, sau đó khẽ khàng hát tiếp: “Ít nhất là không phải bây giờ.”

“Nghĩa là sao?” câu hỏi với những hình thức khác nhau cùng vang lên.

Tiếng của Velen hòa chung với tiếng của điện tử, có vẻ Dylan không nghe rõ — hoặc giả như không nghe thấy, tâm mất nhóc dời đi, làm bộ như nhìn đàn cá thù lù bơi ngang qua.

“Dylan?” Velen gọi nhóc.

Nhóc người cá xoay xoay đuôi cá của mình, nhưng tầm mắt cũng không trở lại.

Đây là dáng vẻ lảng tránh, Velen hít sâu, cố làm mình bình tĩnh hơn, sau đó dùng một câu khá đơn giản bảo nhóc: “Nếu không muốn trả lời, cũng không sao.”

“Ừm ...” Dylan không dứt khoát.

Đàn thù lù sọc đen trắng đó đi bơi đi mất rồi, Dylan nhìn nơi bọn nó biến mất, bỗng nhiên hát: “Anh ấy chỉ muốn xin lỗi vì chuyện đó thôi, không phải là muốn xin giao phối ngay bây giờ ...”

Âm cuối của nhóc còn hơi rung lên vì thẹn thùng, Velen nghĩ là nhóc thấy xấu hổ khi bàn về vấn đề này với loài người, nhưng câu hát tiếp theo của nhóc người cá lại chệch khỏi suy nghĩ của Velen.

“Tôi vẫn chưa thể ... Chưa thể ...” Sự thẹn thùng của Dylan còn xen cả ỉu rĩ và cả sự không cam lòng.

Dù cho chủng tộc có khác nhau, dù tiếng ca của người cá có không hoàn chỉnh đi chăng nữa, nhưng hai người đàn ông trưởng thành đang nghe nháy mắt đã hiểu ra.

Phản ứng của giáo sư Nolan là gì, Velen hoàn toàn không biết, anh chỉ biết mình lúng túng đến nỗi không thốt ra được lời nào.

“Nói chuyện với nhóc ấy về chủ đề này có ổn không đây?” cái vấn đề này làm não của Velen rối tung lên.

Mà trong sự im lặng của con người, nhóc người cá lại dần bình tĩnh lại. Nhìn qua có vẻ nhóc cũng không ngại cái chủ đề tình dục và giao phối này, mà trong lời giải thích tiếp theo, giai điệu giống vậy xuất hiện rất nhiều, nhưng khi vấn đề liên quan sự phát triển của cơ thể thì tâm trạng nhóc mới kích động hơn.

“Xem ra, người cá còn thoáng hơn chúng ta nghĩ rất nhiều.” trong tai nghe, giáo sư Nolan bình luận như thế.

Velen trả lời bừa cho qua — anh vẫn chưa thể đưa bản thân về trạng thái bình thường được, đại não cứ tự động phiên dịch tiếng ca của Dylan càng làm tình trạng của anh trở nên tồi tệ hơn.

Người cá rất thoáng, bọn họ sẽ không giấu đi ham muốn của mình, nhưng đồng thời họ cũng rất ngây thơ, ngây thơ đến nỗi chỉ coi cái ám chỉ (hoặc công khai) cho phép giao phối chỉ như một lời xin lỗi.

Alroy không muốn làm gì Dylan bây giờ — lý do trở nên rất đơn giản sau lời giải thích.

Dylan còn chưa trưởng thành, thậm chí còn chưa dậy thì xong. Mà trong văn hóa của người cá, không được phép giao phối với người cá chưa trưởng thành: người cá trưởng thành, nhất là phái nam có hình thể và sức

mạnh có thể tạo thành thương tổn không thể hồi phục được cho người cá nhỏ, thương tổn ấy là không thể nào chấp nhận nổi với chủng tộc có sự sinh sản không phát triển.

“Vậy nên, ý Alroy là chỉ muốn xin lỗi thôi?” giáo sư Nolan khi nghe Dylan hát xong thì hỏi lại để xác nhận.

Dylan dùng mấy lời hát khẳng định việc đó.

“Nhìn xem, Velen thân mến ơi.” Giáo sư nói với Velen: “Đức vua của chúng ta rất có chừng mực — đừng lo lắng như vậy nữa.”

“Nhưng mà, hẳn ta còn làm Dylan khóc ...” Velen vẫn còn đang giãy dụa.

Giáo sư Nolan với một giọng điệu có thể coi là đứng đắn biện hộ cho Alroy: “Căn cứ vào tin tức Dylan vừa cung cấp cho tôi, tôi nghĩ, lúc ấy hành động của Alroy làm cho nhóc ấy nghĩ hẳn đang muốn làm trái với chuẩn mực đạo đức của người cá nên mới phản kháng kịch liệt như thế, nhưng sau đó nhóc Dylan lại nhận ra Alroy cũng không định làm thế ...”

“Đây chỉ là suy nghĩ của anh thôi.” Velen không nể tình ngắt lời anh ta.

Giáo sư cười: “Đúng vậy, đây chỉ là suy nghĩ của tôi thôi — nếu anh muốn biết suy nghĩ của nhóc ấy, anh có thể hỏi trực tiếp mà, chẳng phải bây giờ nhóc đang ở trước mặt anh sao?”

“...” Velen im lặng.

Tiếng cười của giáo sư càng thêm khoái trá: “Thật ra thì chỉ có mỗi anh nghĩ thế thôi, đúng không, anh bạn của tôi ơi? Nhóc Dylan thích Alroy, người nhận ra điều này đầu tiên là anh — anh rất hiểu Dylan, nếu nhóc ấy giận chuyện Alroy làm thật, giờ nhóc ấy còn ở lại biển Forever sao?”

“...” Velen khẽ thở dài: “Alexander, đôi khi anh thật đáng ghét đấy.”

“Khá nhiều người cũng nghĩ thế về tôi.” Giọng điệu của giáo sư Nolan rất lấy làm tự hào.

Điều này làm Velen dâng lên một cảm giác thật thất bại.

Dylan đã hát xong vài luật lệ sinh tồn của người cá, giờ nhóc cũng giống rất nhiều cậu trai mới lớn đầy sự tò mò và sự thẹn thùng đầy khó chịu về sự phát triển của những bộ phận trên cơ thể mình.

“Velen ...” nhóc cố ý để cho giọng mình trở nên mơ hồ, câu hỏi cũng theo thế mà không rõ ràng: “Tôi khi lớn lên sẽ như thế nào?”

Velen chưa trả lời lại: anh không thể xác định được sự “lớn lên” trong câu hỏi của nhóc con có bao hàm ý nghĩa nào khác không.

Hơn nữa, sự lúng túng cũng khiến anh không thể xác định được ý của Dylan.

Cuối cùng, Velen đành lấy cớ là hết oxi, vội vàng bơi lên mặt biển.

Sự chạy trốn đó làm giáo sư Nolan cứ cười nhạo mãi, may là, giáo sư cũng không cho ai chuyện này.

Biển Forever thoát nhìn vẫn như mọi lần, thậm chí quan hệ của hai người cá có vẻ cũng không có tiến triển rõ rệt gì.

— có vẻ.

Những hình ảnh camera quay lại vẫn rất bình thường: nhóc Dylan đang bị thương ngoạn ngoạn nghỉ ngơi ở trong bãi đá ngầm, có đôi khi sẽ đi phơ nắn với mấy con cá mặt trăng non.

Mà ở ngoài phạm vi của camera, mỗi ngày Alroy đều mang con mồi vào bãi đá ngầm.

Mấy nghiên cứu không thể hiểu được tại sao Alroy lại phát hiện mấy cái camera ấy: họ đã thử tất cả các cách để ngụy trang, còn thay đổi vị trí liên tục, nhưng cho đến hiện tại, vẫn chưa có thước phim mới nào từ Alroy.

Sự né tránh của Alroy đối với camera làm các nghiên cứu viên thấy bất lực, mà sau khi họ cố hỏi tung tích của Alroy qua Dylan thì nhóc người cá luôn luôn phối hợp với camera cũng bắt đầu chơi trò ú tim với mọi người

“Sweetheart học hư rồi!”

Tiếng kêu than đó ngày nào cũng vang lên trong phòng điều khiển.

Nhưng khác với việc ghi hình không hề có đột phá, những lần ghi âm vào hoàng hôn lại có những nội dung mới.

Những câu chuyện về biển Forever của Alroy không còn là tự thuật nữa, đôi khi hắn sẽ thêm thắt những câu hỏi như “Em có muốn xem không?” vào, lại có đôi lần hắn sẽ thêm vào những câu chuyện ấy một hình bóng của người cá khác.

Bài ca như thế, làm cho hoàng hôn trên biển Forever càng thêm dịu dàng.

HẾT CHƯƠNG 30.

31. Chương 31: “trẻ Con Rồi Sẽ Khôn Lớn. Có Thể Góp Mình Vào Sự Trưởng Thành Của Bọn Trẻ, Là Một Điều May Mắn Cho Chúng Ta.”

Bởi vì được cung cấp thức ăn đầy đủ cộng thêm sự chăm sóc tận tình của các nghiên cứu viên mà vết thương của Dylan lành rất nhanh. Sau khi khỏi hẳn nhóc người cá từ chối sự cung cấp thức ăn từ Alroy, nhưng với lời mời đi săn của Alroy, nhóc lại không từ chối.

Nằm im nửa tháng hiển nhiên đã khiến Dylan thấy bức bối vô cùng, sau khi chắc chắn cái đuôi đã không còn khó chịu nữa, nhóc người cá vốn đã hoạt bát giờ càng thêm hiếu động hơn. Thời gian nhóc ở bãi đá ngầm giảm hẳn đi, mà cảnh hai người cá ở cạnh nhau phải từ sáu tiếng trở lên.

Dylan không cần phải đi săn trộm nữa, những lúc nhóc ở ngoài ống kính đều là ở chung với Alroy.

Các nghiên cứu viên thử lắp camera lại một lần nữa với mong ước là có thể quay lại được cảnh hai người cá đi săn, nhưng mà — không hề bất ngờ — bọn họ chẳng quay lại được cái gì cả.

Sonar trên đảo nhân tạo luôn luôn phải bật lên, cách theo dõi như này không mang lại hiệu quả gì nhiều, nhưng méo mó vẫn còn hơn không, ít ra mọi người có thể dựa vào những thông tin truyền về để đoán hai người cá đang làm cái gì.

So với lúc đi săn trộm, giờ con mồi của Dylan đã hơi thay đổi: nhóc đã không coi những bầy cá nhỏ dễ bắt là mục tiêu nữa, mà chủ động đi khiêu chiến những con mồi nguy hiểm hơn là những bầy cá có tổ chức. Sự thay đổi như vậy rất mạo hiểm, nhưng mấy nghiên cứu viên cũng không còn lo lắng như trước nữa.

“Có đức vua và đàn cá heo theo thì sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Cái câu nói này đã trở nên rất phổ biến trên đảo nhân tạo biển Forever. dù cả những người không tiếp thu cái quan điểm này cũng không thể không thừa nhận, sức mạnh của Alroy làm họ đỡ lo hơn rất nhiều.

Đó là bãi săn của Alroy, chủ nhân của vùng biển này rõ nó như lòng bàn tay.

“Sóng âm của Alroy có đối phó với những sự nguy hiểm bất ngờ. Không chỉ vậy,” giáo sư Nolan còn bổ sung: “Giờ, đàn cá heo cũng vào giúp đỡ. Có những kẻ thông minh như chúng canh gác thì tánh khỏi đa số nguy hiểm là điều dễ dàng.”

Khi nói những lời này, giáo sư đang ngồi trên ghế ở kí túc xá của Velen.

Kể từ lần nói chuyện dưới biển đó, cảm xúc của Velen vẫn ở trong trạng thái suy sút. Anh cố không để mình kì lạ trước các đồng nghiệp, nhưng rõ là anh không làm được: lần đến chơi này của giáo sư Nolan cũng không có lý do rõ ràng, mà nội dung câu nói của anh ta sau khi ngồi xuống, thay vì bảo là sự phân tích thì chẳng thà nói là lời an ủi Velen còn hơn.

Sự quan tâm ở trong câu nói của giáo sư Nolan làm Velen phải nở nụ cười: “Nếu anh muốn an ủi tôi thì Alexander, tôi cũng không phải lo cho sự an toàn của Dylan lúc đi săn.”

“Rồi rồi.” giáo sư không hề phủ nhận ý đồ của mình: “Dạo này tôi thấy cảm xúc anh không ổn định lắm. Nếu anh không ngại thì có thể cho tôi biết lý do không?”

“Đương nhiên là không ngại.” Velen cười khẽ lắc đầu, anh hơi ngừng lại rồi giải thích với đối phương: “Tôi chỉ đang tỉnh lại thôi.”

“Tỉnh lại?” giáo sư Nolan lặp lại từ này.

“Đúng vậy.” Velen nói: “Anh còn nhớ cái ví dụ về bố và con gái của anh không? Tôi nghĩ, có lẽ tôi quá nhập tâm vào nhân vật rồi.”

Giáo sư lộ ý bảo anh tiếp tục giải thích.

Nhưng lần này Velen lại không phối hợp, anh chỉ thở dài, như đang độc thoại mà cảm thán: “Dylan trưởng thành rồi.”

Lý do có lời cảm thán này, giáo sư Nolan nhanh chóng nhận ra.

Anh không thốt ra lời trêu chọc nào nữa mà chỉ điều chỉnh lại tư thế, để người mình thả lỏng dựa vào lưng ghế. Sau đó, anh dùng ngữ điệu lơ đãng như tư thế của mình mà nói: “Trẻ con rồi sẽ khôn lớn. Có thể góp mình vào sự trưởng thành của bọn trẻ, là một điều may mắn cho chúng ta.”

“Đúng vậy.” Velen cười: “Anh nói đúng.”

“Nếu thế, thì anh còn đang buồn phiền vì điều gì đây?” ngón tay của ngài giáo sư gõ nhẹ lên thành ghế.

Nhịp điệu ấy làm Velen nhớ đến bài ca bí bo mà nhóc người cá hát vào buổi sáng. Đó là bài ca về một đàn cá cá ngữ Cali và cá trác, bọn nó còn chưa đủ 1 tuổi, dài không quá 40cm, luôn cẩn thận kiếm mồi ở chỗ người cá đi săn.

“Đàn cá heo đang ‘nuôi thả’ bọn nó.” Dylan đang vỗ giọng đã quen với thanh âm vụng về của mình, nhưng ngữ điệu của nhóc vui thú, có thể dễ dàng bộc lộ ra tâm trạng của chủ nhân nó: “Alroy bảo làm thế thì sau này sẽ có rất nhiều cá ngữ Cali to để ăn.”

Thông tin trong bài hát này rất lớn, hai tin quan trọng nhất trong đó là — việc nuôi thả của người cá với đàn cá, và cả sự dạy dỗ của Alroy đối với Dylan — đây là kết quả phân tích của những nghiên cứu viên.

Buổi họp kéo dài rất lâu, mà sau khi tan họp, giáo sư Nolan lại gõ cửa phòng Velen.

“... Velen?”

Tiếng dò hỏi của Nolan truyền đến.

Velen mở bừng mắt, nhận ra mình vừa mới thất thần: “Xin lỗi, anh nói gì thế?”

Tư thế của giáo sư Nolan lại thay đổi, giờ, người anh ta đã vươn đến trước mặt Velen: “Anh lại thả hồn ngay trước mặt tôi.” Giáo sư trần thuật lại bằng giọng điệu rất bình tĩnh.

Velen lại xin lỗi một lần nữa, còn giải thích một câu cũng chẳng thể coi là giải thích: “Tôi chỉ tự dừng nhớ đến cuộc họp buổi tối thôi ...”

“Để tôi đoán xem — là về chuyện Alroy dạy cho nhóc Dylan ư?” giáo sư Nolan vừa đoán, vừa bật cười: “Không cần trả lời, tôi đã thấy đáp án hiện lên trên mặt anh rồi.”

Velen cười, thậm chí nói: “Alroy đối xử rất tốt với Dylan.”

Chủ nhân biển Forever không chỉ hộ tống Dylan khi đi săn mà hắn còn dạy nhóc người cá đang trưởng thành cách sinh tồn ở vùng biển này.

“Đức vua của chúng ta là một giáo viên tốt.” tiếng cười của giáo sư Nolan càng khoái trá hơn: “Cũng là một bạn đời tốt.”

Velen nhìn anh ta, hơi bất lực: “Tôi thấy tôi còn chưa sẵn sàng thảo luận về cái vấn đề này đâu.”

“Được rồi.” giáo sư tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng lúc tạm biệt, giáo sư Nolan lại hỏi một câu cuối: “Anh cũng không phản đối, phải chứ?”

Velen không trả lời, chỉ chúc giáo sư ngủ ngon.

Công việc hôm sau lại giống mấy hôm trước. Dylan rời bãi đá ngầm rất sớm, màn hình trong phòng điều khiển không quay lại được người cá, Velen và mấy đồng nghiệp đi sang mấy đảo gần đó quan trắc thủy văn. Mà khi họ đang trên đường về, một chỗ sóng gợn rất kỳ lạ trên mặt biển gợi sự chú ý của bọn họ.

Xem chừng đó là một thứ gì đó đang bơi rất nhanh về phía này.

Đồng nghiệp hơi căng thẳng, nhưng bản năng của Velen như cảm thấy điều gì đó. Anh không chạy vào bờ mà vẫn đứng ở chỗ nước cạn.

Vật thể dưới nước ngày càng gần, màu trắng sáng rực cũng ngày càng rõ ràng.

“Dylan?” Velen gọi nhóc.

Nhóc người cá ngậm một tiếng đáp lại nhưng lại không trồi lên mặt biển như mọi lần. Nhóc vẫn còn đang bơi vào bờ, Velen và các đồng nghiệp dù không biết nhóc muốn làm gì nhưng vẫn bỏ thiết bị trong tay xuống để chào đón nhóc.

Dylan bơi tới chỗ nước cạn mới dừng lại, nước biển quá nông lộ ra thứ nhóc đang cầm trên tay — đó là một con cá ngừ Cali mất to dài gần một mét, vẩy cá màu cầu vồng phản xạ lại sắc xanh của bầu trời.

“Tôi bắt được đó.” Dylan cố sức giữ con mồi của mình lại, vui vẻ đập đập đuôi. Nhóc nhìn nghiên cứu viên của mình, con mắt lấp lánh đến đáng yêu.

“Tặng cho chú.” Nhóc người cá hát như thế.

Velen ngẩn cả người: “Cho chú?”

“Tặng cho chú.” Dylan khẳng định lặp lại: “Đạo này chú không vui — con cá này là tặng chú.”

“Nhóc ... Vì thấy chú không vui nên mới tự bắt con cá này sao?” Velen nghe thấy giọng nói của mình, thanh âm đó lại rất xa lạ, khẽ run lên.

Dylan gật đầu, đuôi cá đập xuống tạo ra cột nước lớn hơn: “Tôi tự bắt — dù Alroy và cá heo có giúp một tí, nhưng cuối cùng vẫn là tôi tự bắt được!”

“Cá ngừ Cali!” nhóc người cá hát lên giai điệu này, bọt nước bắn lên óng ánh bên cạnh nhóc.

32. Chương 32: Dylan Và Alroy — Khúc Ca Của Họ Đã Trở Thành Của Nhau

Ánh mặt trời, bọt biển, cá ngừ Cali đang cố vùng vẫy, và cả người cá rạng ngời tỏa sáng — hình ảnh hiện ra trước mắt Velen lại thanh thoát đến thế, không chứa nổi sự muộn phiền.

Một tình cảm mềm mại, mang theo cả sự ghen tị từ con tim xộc thẳng lên khoang mũi, thậm chí Velen cảm thấy vàng mắt mình đã đỏ lên, nhưng ở trong khoảnh khắc ấy, thứ không thể nén lại được là nụ cười của anh — đó chắc chắn là một nụ cười rất ngu, bởi vì miệng anh mở ra rất to, răng hở ra cũng rất nhiều, hai má còn cảm thấy hơi mỏi.

“Đây là món quà tuyệt nhất, và cũng quý giá nhất mà chú từng nhận được!” Velen nghĩ đó là lời cảm ơn mình đã gửi tới Dylan.

Nhưng thực tế từ các đồng nghiệp kể lại là lúc đó anh chỉ có cười, cười và cười mãi thôi.

Mãi đến khi họ trở về đảo nhân tạo, cho đến khi Wendy thay ca mang con cá ngừ Cali đó đi làm bữa tối, cho đến khi anh mang xương con cá đó đi làm tiêu bản.

“Anh rất vui vẻ, mà bọn tôi cũng không muốn cắt đứt sự vui vẻ ấy.”

Velen biết, dạo đó cảm xúc của mình hơi bất ổn, nhưng các đồng nghiệp vẫn không hỏi điều gì, họ chỉ giúp xử lý xương cá, còn tìm đến mắt giả hợp nhất. Phải mất mấy ngày mới làm xong tiêu bản, ngoài lúc làm việc, Velen gần như chỉ tập trung vào con cá ngừ Cali đó.

Khi tiêu bản hoàn thành, Velen đặt nó ở kệ tủ xá của mình, còn chụp ảnh để khoe với Dylan.

Xương cá mới mẻ làm nhóc người cá thốt lên kinh ngạc, mà khi Dylan tò mò về cách làm, phát âm mơ hồ đầy đáng yêu cũng làm Velen muốn thở dài.

Đó là tiếng thở dài đầy tuyệt vời, giống như vườn tường vì được gió mơn man trong đêm hè, ngọt ngào đến nỗi khiến lòng người say đắm.

“Nhóc thích là tốt rồi.” Velen tự nhủ: “Chỉ cần nhóc thích là tốt rồi.”

Velen không còn xoắn xuýt về mối quan hệ của Alroy và Dylan nữa, sự thay đổi của anh rất rõ rệt. Giáo sư Nolan nhanh chóng nhận ra điều ấy. Giáo sư cũng từng hỏi lý do, nhưng Velen chỉ cười mà không nói gì.

Biển Forever không phân hóa 4 mùa trôi qua bình lặng, những con cá ở đây qua thời gian đều trở thành một bài ca du dương, mỗi hoàng hôn buông cũng thành một bài thơ tuyệt đẹp.

Tháng tư năm thứ 2, Dylan kết thúc kỳ vỡ giọng. Thanh âm của cậu trầm hơn khi bé nhiều, nhưng nếu so sánh với Alroy thì vẫn cao hơn hẳn. Kết quả này làm Dylan không hài lòng lắm, mỗi lần nhắc tới giọng hát với Velen cậu luôn than thở rất lâu, còn cố ý bắt chước giọng điệu của Alroy để làm giọng mình trông trầm hơn một tí.

“Giọng của nhóc bây giờ rất hay.” Đã không phải lần đầu Velen an ủi cậu như thế.

Thậm chí còn có một lần Alroy nghe thấy tiếng than thở của Dylan cũng an ủi như thế.

Lúc ấy, giáo sư Nolan ở trên thuyền với Velen phấn kích tăng volume laptop lên oang oang vạch trần “tội ác” của Alroy: “Đức vua đang nghe trộm kìa!”

Hành động của giáo sư chẳng nhận được phản ứng gì của Alroy — ngay cả cái xì mũi đầy khinh bỉ cũng không có — chỉ có Dylan giải thích cho Alroy một câu: “Anh ấy không cố ý đâu.”

Sự bảo vệ của Dylan làm giáo sư Nolan than thở, anh ta nhìn Velen, dùng giọng điệu khoa trương thở dài: “Bố Velen ơi, nhóc Dylan đã bỏ rơi chúng ta rồi.”

Trước cái này, Velen chỉ tặng cho anh ta một nụ cười đầy bình tĩnh.

Trừ việc kết thúc kỳ võ giọng, tháng tư, trong lần kiểm tra mới nhất chiều dài của Dylan đã tới 180cm (thật ra vẫn còn kém một xíu, nhưng Dylan lại thích cái con số tròn này hơn). Vai cậu rộng hơn, dáng người vẫn còn dong dong nhưng đã cân đối hơn, vết thương ở đuôi đã khô hẳn, trừ màu hơi nhạt thì đã không khác gì với cái vảy khác.

Sự phát triển nhanh chóng làm Dylan rất phấn khởi, thỉnh thoảng cậu còn hỏi về sự chênh lệch chiều cao giữa mình và Alroy, đôi khi còn bơi tới cạnh Alroy để đo.

Quan hệ giữa hai người cá rất hòa hợp, mặc dù Alroy không hát cái gì khiến các nghiên cứu viên bùng nổ nữa nhưng mọi người trên đảo nhân tạo vẫn nhận ra “Chủ nhân biển Forever” đã trở thành số nhiều.

“Dylan thích Alroy”, điều này không phải do giáo sư Nolan và Velen tiết lộ, thái độ ngày càng càng thân mật của Dylan với Alroy đã tự bộc lộ điều đó — sau khi phát hiện điều này, không cần đến sự phân tích của Velen, nghiên cứu viên trên đảo cũng tự chú ý tới những hành động của Dylan.

Sự phân tích tình cảm của Dylan làm không khí trong các buổi họp luôn rất kỳ lạ, cuối cùng, một vị nghiên cứu viên độc thân nào đó bỗng than “Tự dưng muốn yêu ghê.” Đã được rất nhiều ý kiến tán đồng.

Mà không lâu sau đó, đây đã trở thành tiếng lòng của mọi người trên đảo nhân tạo: Dylan đã hết võ giọng bắt đầu ca hát vào mỗi hoàng hôn.

Ban đầu, Dylan không chủ động hát cái gì cả. Alroy đã quen bổ sung vào bài hát của mình những câu hỏi, lần đầu tiên Dylan đáp lại bài ca của hân cũng là trả lời một vấn đề trong đó.

— thật ra, nó cũng không thể coi là một câu trả lời được.

Hoàng hôn hôm đó, Alroy hát về một con Anglerfish đực nhỏ bé: nó lang thang một mình dưới đáy biển sâu, hy vọng gặp gỡ một giống cái to lớn. Mà khi nguyện vọng của nó trở thành sự thật, nó sẽ mãi mãi

trở thành một túi tinh hoàn trên người con cái, cùng với những “bộ xương” của con cá khác trở thành vật trang sức cho con cá cái này.

Câu chuyện cười kinh dị làm mấy nghiên cứu viên nghe xong thấy kì dị, Alroy lại còn dùng thanh âm êm dịu của mình mời: “Muốn đi xem không?”

“Em đã nhìn thấy anglerfish rồi,” giai điệu của Dylan rất ngạc nhiên: “Thì ra đây là lý do trên người nó có “u” sao?”

Alroy cười: “Đúng vậy.” hần hát đáp.

Dylan lại thán phục, mà Alroy lại càng miêu tả chi tiết quá trình xxx của Anglerfish hơn.

Đây như một khởi đầu, sau lần nói chuyện với nhau này, sự đáp lại của Dylan với Alroy càng nhiều lên.

Về sau, câu trả lời bị động biến thành lời hỏi han chủ động; lâu sau nữa, Dylan cũng có bài ca của riêng mình.

Người cá không phải lúc nào cũng ở cạnh nhau, biển Forever rộng lớn đến thế, Dylan cũng sẽ gặp những thứ mà Alroy chưa từng nhìn thấy, cũng sẽ có những phát hiện mới của riêng mình.

Đơn ca vào hoàng hôn biến thành đối đáp, có khi lại là những lần song ca hài hòa.

Trong tiếng ca này, dần ông độc thân trên đảo tỏ vẻ “So với việc đả kích trên tinh thần thế này, mưa phân chim còn dễ chịu hơn.” — tất nhiên đây chỉ là những lời trêu đùa nhau thôi, nhưng quả thật nhân viên trên đảo cũng bắt đầu chờ đợi: đợi chờ hai người cá chính thức tỏ tình nhau.

Mấy nghiên cứu viên còn cược nhau vì vụ này.

Velen không chơi với bọn họ, anh chỉ giống những người khác, kiên nhẫn chờ những thứ mới nảy sinh.

Sự chờ đợi như thế đã trở thành một phần trong cuộc sống, không thể mất đi được, mà khi nó xảy ra rồi, rất nhiều người cũng không kịp phản ứng lại.

Đó cũng là một hoàng hôn như bao lần, gió biển ẩm ướt xua đi cái nóng bức của ban ngày, ráng chiều tà rải kín bầu trời và mặt biển, ở khoảnh khắc giữa mây mù và cảnh biển, màn song ca say lòng người khua sóng gợn.

“Rồi rồi.” sau khi nghe được nội dung của bài hát này, giáo sư Nolan tham gia cá cược giờ tay: “Tôi thua.”

“Đúng vậy.” Velen nở nụ cười: “Dylan và Alroy — khúc ca của họ đã trở thành của nhau.”

HOÀN CHÍNH VĂN.

Ngoài lề: Sau khi tìm hiểu bỗng nhận ra cách sinh sản và giao phối của loài Anglerfish thật quá là tàn bạo Orz. Nguyên văn gg của nó là như này:

“Đối lập với cá Anglerfish cái, con cá đực có thân hình rất nhỏ, thân chỉ khoảng 6,35 mm, nhỏ gấp 500.000 lần cá cái. Khi quan sát loài cá này, các nhà nghiên cứu nhận thấy hai mặt của hầu hết các con cá cái đều có những vết sưng tấy kỳ lạ, đó chính là di cốt của cá đực để lại.

Khi tiến hành giao phối, cá đực bị mất hệ thống tiêu hóa. Do đó, khi tìm được đúng bạn tình, cá đực sẽ cắn vào thịt con cái để gắn liền hai con vào nhau. Con đực sống dựa hoàn toàn vào con cái, cùng chia sẻ một hệ thống tiêu hóa. Ngược lại, nó sẽ phải luôn sẵn sàng đáp ứng nhu cầu giao phối của con cái.

Khi cá đực cắn vào cá cái, nó sẽ tiết ra một loại enzym, thẩm thấu qua da và hòa vào con cái, lúc này tinh trùng cá đực có thể xâm nhập cơ thể con cái.

Theo thời gian, mọi bộ phận trong con đực đều tiêu biến, chỉ còn lại tinh hoàn. Sau cùng, con đực sẽ nhanh chóng chết đi, để lại một khối lượng tinh hoàn đủ để cá cái thụ tinh. Một con cái có thể nuôi 6 “anh chàng” ký sinh, trên thân cá cái có thể có tới 8 túi tinh hoàn.”

*Minh họa:

33. Chương 33: Phiên Ngoại: Last Forever

Các nghiên cứu viên đã ngừng cách gọi “sweetheart bé bỏng” sau khi Dylan dài trên 2m.

Kết quả này làm Dylan đã kháng nghị rất nhiều lần thấy thỏa mãn — ít nhất, cậu cũng không tóa nước vào người các nghiên cứu viên để thể hiện sức mạnh ngày càng lớn của mình nữa. Nhưng mấy nghiên cứu viên liên tục than phiền về chuyện này, mọi người đều nhất trí rằng phải tố cáo Dylan cái nickname con nít như “sweetheart bé bỏng” này đều là từ Velen mà ra.

“Tôi chắc chắn rằng tôi đã từng giải thích phạm vi sử dụng của cái biệt danh này là dành cho cả người yêu, con cái ... Tôi thề là tôi nói thật mà!”

Velen đã từng bào chữa cho mình, nhưng lời giải thích của anh cũng không lay chuyển được các đồng nghiệp: “Chúng tôi rõ không phải người yêu của nhóc ấy, mà giờ Dylan lại ghét bị coi là con nít.”

Đúng vậy, Dylan không thích được coi là trẻ con nữa, điều này được thể hiện rất rõ ràng: cậu từ chối mấy xô nước đầy món ăn vặt, cũng không ở trong bãi đá ngầm nữa — Velen nghĩ rằng cậu đang chuẩn bị dọn đến “phòng ngủ” mới, chỉ là vẫn chưa tìm được cái nào hợp ý thôi.

Cũng giống con người khi đang ở ngưỡng cửa giữa thanh niên và trưởng thành, sở thích và hành động của Dylan càng ngày càng giống người cá trưởng thành. Tốc độ phát triển của cậu chậm lại, chiều dài và cân nặng đã đến mốc của người cá nam trưởng thành.

“Đứa nhỏ đã lớn rồi.” cảm xúc này tràn ngập đảo nhân tạo.

Nhưng cũng có người khác cho rằng việc quá đề ý đến vấn đề của Dylan không liên quan đến sự khẳng định tuổi mới lớn.

“Anh đã xem số liệu mấy lần kiểm tra gần đây chưa!” là một thành phần trong cái “người khác” đó, giáo sư Nolan phân tích như này: “Dựa theo tốc độ phát triển như hiện tại, cơ thể của Dylan sẽ không cao lớn như Alroy được, điều này chắc chắn nhóc ấy đã nhận ra. Dylan thích Alroy, điều này cũng không thể nghi ngờ gì hơn, nhưng tiêu chuẩn để đánh giá sự khác biệt giữa các người cá với nhau thì đáng người cũng là một trong số những tiêu chuẩn để hấp dẫn bạn đời đó — là phái nam đã trưởng thành, hình thể lại nhỏ hơn đối tượng của mình, vào ai thì cũng không thể nào vui vẻ cho được.”

“Ý của anh là?”

“Nhóc Dylan chỉ giận cá chém thớt thôi.” Giáo sư Nolan tổng kết lại.

Cái quan điểm này được kha khá người trên đảo nhân tạo tán thành, thậm chí cả Velen cũng thấy giáo sư Nolan nói đúng, nhưng cuối cùng cũng không có ai đi nghiệm chứng với Dylan.

Mấy cái suy nghĩ trên trời dưới đất của người trên đảo, hai người cá của biển Forever cũng không biết. Cuộc sống của họ vẫn như trước, đi săn với nhau, rồi cũng dạo chơi ở trong vùng biển của riêng mình. Bọn họ sẽ biến những thứ mới lạ trong một ngày thành một bài ca dài hoặc ngắn, sau đó hòa nó lại với nhau trong ánh chiều.

Nhưng, không phải cái gì họ cũng thổ lộ cho người kia hay — ví dụ như, chuyện chuyển nhà của Dylan.

Dylan làm cái này rất bí mật, nếu không phải một camera tình cờ quay lại được một con ốc biển đã được xử lý lẫn trong rặng san hô, thì có lẽ sẽ chẳng ai biết cậu đang lén dọn đồ đạc của mình đến “phòng ngủ” mới.

“Chẳng phải nhóc con dọn đến ở cùng với Alroy sao?”

Hình ốc biển bị pause lại, chỗ đã được gia công hiện ra lồ lộ. Đồng nghiệp đứng cạnh lo lắng hỏi Velen, nhưng lại không thấy được sự lo âu nào trên mặt anh.

“Có lẽ là không phải.” Velen nói.

“Sao lại như thế?”

Velen xem lại đoạn băng buổi sáng: trong video, Alroy vẫn chưa bắt đầu né camera mà là đứng ngoài bãi đá ngầm chờ, mãi đến khi Dylan bơi để trước mặt hắn thì họ mới đi săn cùng nhau.

“Alroy vẫn chờ Dylan ở chỗ này.” Velen bảo mọi người xem video: “Dù trong khoảng 1 năm trở lại đây Alroy không cố tình né camera nữa, nhưng hắn vẫn không thích tới gần đảo. Nếu Dylan dọn đến chỗ Alroy thì hắn sẽ không chờ Dylan ở đây đâu.”

“Như vậy là nhóc ấy đang tìm một “phòng ngủ” riêng?”

Velen gật đầu: “Có khả năng — hơn nữa, tôi nghĩ là Alroy cũng không biết Dylan đang tìm chỗ ở mới.”

Suy đoán này không có căn cứ chính xác, nhưng thái độ của Velen rất chắc chắn. Sau khi buổi họp hôm đó kết thúc, giáo sư Nolan có lén hỏi Velen, nhưng anh chỉ trả lời đơn giản một từ: “Trực giác.”

Trước câu trả lời này, ngài giáo sư dở khóc dở cười: “Tôi không ngờ là anh cũng dựa vào “trực giác” để suy xét cơ đấy.”

Velen cười cười, không giải thích gì thêm.

Mà trưa hôm sau, trong khoảng thời gian trò chuyện quen thuộc, “Trực giác” của Velen đã được chứng thực: Dylan đúng là đang lén chuẩn bị một “phòng ngủ” mới mà không cho ai biết.

“Tôi có gặp phải một chuyện, có thể giúp tôi một xíu được không?” người cá đã không thể dùng từ “nhóc” để hình dung nổi lên mặt nước, móng tay vẽ vòng tròn trên thành canô. Cậu khề cau mày, hàng mi rủ xuống làm ánh mắt xanh biển thêm phần ảm đạm, lúc nói xong đôi môi cũng mím chặt lại.

Đó là mặt vẻ mặt mang đầy phiền não và tâm sự, Velen không chút khó khăn mà nhận ra.

“Cần chú giúp cái gì?” Velen hỏi cậu.

Dylan hé miệng, nhưng lại không nói gì.

“Sao vậy?” Velen bắt đầu thấy lo lắng: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Dylan ngẩng đầu lên nhìn anh. Ánh mặt trời ban trưa tỏa nắng rực rỡ làm mặt cậu đỏ bừng lên: “Chú có

nhớ cái dây chuyền kia không?” Dylan hỏi rất nhanh.

Velen hơi sững sốt, rồi mới kịp phản ứng lại trả lời: “Ý nhóc là sợi của Alroy ...”

“Chính là nó.” Dylan ngắt lời anh, hơi ậm ờ ngâm nga: “Tôi không lấy được nó, chú có thể giúp tôi không?”

“Hả?” Lời nhờ vả của Dylan làm Velen bất ngờ: “Chú cứ nghĩ làm nhóc vứt cái dây đó đi rồi cơ ...”

Dylan chưa trả lời, nhưng biểu tình của cậu đã là đáp án.

“Được rồi.” Velen hỏi: “Giờ nó đang ở đâu?”

“Bị kẹt rồi.” Dylan hát mấy câu đơn: “Ổ trong “phòng ngủ” của tôi. Tôi không lấy được.”

“Vậy là, nhóc muốn chú đến “phòng ngủ” lấy dây chuyền ra hộ nhóc?”

“Đúng vậy.” Dylan khẳng định lại.

Velen đồng ý: “Chú phải về lấy đồ lặn trước đã.”

“Đừng nói cho ai biết.” Dylan khẽ yêu cầu, nhưng chưa cần Velen giải thích, cậu đã nhận ra cái yêu cầu này không thể thực hiện được: “À, có camera ... Mọi người sẽ nhìn thấy ...” Mặt Dylan như đưa đám, đuôi cá đập đập xuống mặt biển.

Lát sau, Dylan mới dừng lại, sửa lại yêu cầu của mình: “Đừng nói cho Alroy biết là được.”

Yêu cầu mới làm Velen dậy lên bao nghi vấn, nhưng có vẻ Dylan không muốn kể thêm gì nữa nên Velen không hỏi thêm.

Anh cúi người xuống, nói với người cá ở trên mặt biển: “Chú về lấy đồ lặn đã. Hẹn gặp lại ở đây nhé.”

“Ừm.” Dylan khẽ ngâm: “Hẹn gặp lại.”

34. Chương 34: Phiên Ngoại: Last Forever 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngồi canô từ chỗ gặp Dylan đến đảo nhân tạo chỉ mất có 20 phút, Velen về đến nơi, nói sơ qua tình hình cho đồng nghiệp xong thì đi lấy một bộ đồ lặn cơ giới.

“Phòng ngủ” của người cá là một bí mật, cho tới bây giờ vẫn chưa có “phòng ngủ” đang sử dụng nào bị theo dõi — nên lời nhờ cậy của Dylan đã nhanh chóng lan khắp đảo nhân tạo, làm cho lúc Velen mang đồ lên đến chỗ để canô thì gần như tất cả mọi người trên đảo đã vây kín ở đó: “Dylan gặp phải rắc rối gì thế?” “Nhớ phải chụp chi tiết một tí đó!” “Đây chuyện? Đây chuyện nào thế?” “...” “...” sự huyền ảo âm trời và những ánh mắt sáng như đèn pha ở khắp nơi.

Lúc Velen chuẩn bị chạy trốn, có người kéo tay anh lại.

“Mau lên thuyền!”

Canô xé rách mặt biển, bọt sóng trắng xóa tan đi những tiếng ồn ào ở phía sau. Velen thở phào, cảm ơn đồng nghiệp lên thuyền cùng với giọng nói như được sống sót sau tai nạn: “May mà nhờ có anh ...”

“Đừng khách sáo.” Đối phương thoải mái trả lời lại.

— giọng nói đó rất quen, nhưng cũng không phải là vị đồng nghiệp cũ Velen nghĩ rằng sẽ đi theo.

“Alexander?!” Velen giật mình thốt lên: “Sao anh lại ở đây? Richard đâu?”

Giáo sư Nolan lấy làm tiếc nhún vai: “Anh ta không chen lên thuyền được.”

Velen nghi ngờ nhìn đối phương, nhưng biểu hiện của ngài giáo sư lại không hề có sơ hở nào.

“Rồi rồi.” cuối cùng, Velen đành nói: “Chúng ta đi tìm Dylan.”

Bọn họ nhanh chóng tới chỗ đã hẹn với Dylan, giáo sư Nolan tắt động cơ để thuyền từ từ dừng lại. Dylan còn chưa xuất hiện, ánh mặt trời ban trưa rải xuống mặt biển, gần đó, đàn cá mặt trắng lười nhác bơi ịch sát mặt nước.

“Đó là mấy con cá trước Dylan được tặng hả?” giáo sư Nolan chỉ cho Velen: “Bọn nó lại bơi về đây sao?”

“Chắc hẳn là bọn nó.” Velen nhìn đàn cá mặt trắng. Số lượng của bọn nó ít hơn so với lần đầu nhìn thấy, nhưng nếu so sánh với mấy đàn cá mặt trắng khác ở vùng biển này thì tỷ lệ sống của bọn nó đã là kỳ tích rồi.

“Tôi cứ nghĩ bọn nó sẽ chết trong mấy cơn bão trên biển. Nhìn qua xem ra số bọn nó khá hên đấy.” giáo sư vừa nói, vừa giúp Velen mặc đồ lặn vào.

Mặc đồ lặn cơ giới cũng phải mất thời gian. Sau khi Velen mặc xong thì người cá trẻ tuổi với đuôi cá màu cam đã trôi lên mặt nước.

“Hi, Dylan.” Giáo sư Nolan vẫy vẫy tay với cậu.

Dylan đáp lại một biểu cảm “Chào chú.” ngắn gọn.

Velen cười nhìn Dylan qua nón bảo hộ, sau đó nhảy xuống biển. Nước biển bao bọc vị khách xa lạ, thế giới dưới nước cũng hiện lên rất rõ ràng.

“Cẩn thận đừng để cáp quang bị mắc đó nhé.” Lời nhắc của giáo sư truyền ra từ tai nghe.

“Tôi sẽ chú ý.” Velen đáp lại.

Sau khi dặn dò mấy điều bình thường, Velen ra dấu bảo Dylan dẫn đường. Con đường Dylan đã chọn hiển nhiên là hợp cho Velen có thể bơi vào, không có nhiều chướng ngại vật và cũng không có đá ngầm sẽ làm cáp quang mắc vào.

Theo mực nước dần sâu hơn, ánh sáng của mặt trời cũng dần yếu đi. Velen muốn bật đèn lên nhưng Dylan lại ngăn anh lại.

“Không cần đâu.” Dylan nhẹ nhàng bơi cạnh nghiên cứu viên của mình: “Sắp đến nơi rồi.”

Dưới độ sâu 50m, Dylan ngừng lặn tiếp, cậu dắt thợ lặn bơi đi. Không lâu sau, một hang động được tạo nên từ những tảng đá bị đổ hiện ra trước mắt họ. Có lẽ vì ở bãi đá ngầm không có những con cá nguy hiểm nên Dylan không có nguy trang cửa động. Sau khi vào trong hang, Velen đã hiểu vì sao cậu lại bảo không cần bật đèn.

“Phòng ngủ” của Dylan rất sáng, ở trong hang động rộng rãi này là những con huệ biển* và sao biển lông rục rờ. Những sinh vật phát sáng dưới nước này chấp chờn theo dòng biển, mấy con sao biển lông nhát người còn cuộn người lại, trốn vào trong những khe đá.

*Huệ biển là các loài động vật biển có thuộc lớp Crinoidea của động vật (Echinodermata). Chúng sống ở cả hai vùng nước nông và vùng sâu đến 9.000 mét (30.000 ft). Những loài không có cuống còn được gọi là “sao biển lông” (feather stars)

“Đẹp quá!” Velen không kìm lại được lời ca ngợi.

Lời khen của anh đã lấy lòng chủ nhân của “phòng ngủ” này.

“Tự tìm đó!” Dylan vui vẻ vung đuôi, bọt sóng nổi lên làm mấy con huệ biển nghiêng nghiêng ngả ngả.

Ánh sáng màu lam chiếu sáng hang động, dưới màu sắc hài hòa ấy, một nơi có màu khác biệt ở vách hang trông rất rõ ràng. Velen bơi đến chỗ đó, Dylan cũng không cản lại.

“Đó là gì thế?” câu hỏi của giáo sư Nolan vang lên: “Nhìn có vẻ lấp lánh.”

“Là sợi Golden Eyes kia?” Velen thử đoán, bơi gần tới chỗ đó.

Tầm nhìn thay đổi làm vách hang khá bằng phẳng hiện ra trước mắt Velen. Mấy ốc biển và vỏ sò được nghiên cứu viên tặng được dính lên trên đó — có một vài con bị lấy xuống làm những lỗ đá đó thâm hơn những chỗ khác — mà ngay giữa vách đá đó là dây chuyền đắt giá đã được treo lên.

“Nhóc muốn chú lấy nó xuống?” Velen bảo giáo sư Nolan phiên dịch lại câu hỏi của anh.

Dylan gật đầu, đi tới kéo kéo cái dây chuyền đó: “Nó bị kẹt rồi, nếu tôi giật nó ra thì sẽ bị đứt mất.”

“Nhóc không muốn làm hỏng nó sao?” Velen cười, câu hỏi cũng mang theo sự trêu chọc: “Bởi vì đây là món quà Alroy đã tặng?”

Giáo sư Nolan cười ra tiếng trong tai nghe. Anh ta dịch câu hỏi của Velen ra, giai điệu nhẹ nhàng làm người cá trẻ tuổi dong đưa cái đuôi — Dylan nhìn có vẻ thẹn thùng, nhưng mà lúc Velen và giáo sư Nolan cứ nghĩ cậu không trả lời thì cậu lại thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Hay lắm.” giáo sư cảm thán: “Nhóc con càng ngày càng thẳng thắn.”

Velen không phát biểu gì. Anh bật đèn lên, quan sát kĩ cái dây chuyền kia: vì để cố định nó, Dylan rõ là đã rất cố gắng. Một hòn đá nhỏ được ghim sâu vào trong khe đá để đỡ mặt kim cương, hỗn hợp bùn với tảo biển dính dây chuyền này lại. Velen thử dùng máy móc giật ra thử, mặt đá màu trà kia lắc lư, nhưng dây chuyền vẫn dính chặt vào trên vách đá.

“Dính chặt lắm.” Velen bảo giáo sư Nolan: “Có vài chỗ hơi ố, không biết là do độ tinh khiết hay bị ăn mòn nữa, nhìn trông có vẻ không dùng biện pháp mạnh được.”

“Anh định làm thế nào.”

“Cái bộ này có lưỡi dao.” Velen nói: “Tôi nhớ là thế.”

“Anh định cạo đất ra?” giáo sư xác nhận lại ý định của Velen rồi sau đó điều chỉnh lại bằng laptop: “Được rồi, đã chỉnh xong.”

Tay phải bằng máy cong xuống, các con dao nhỏ bật lên từ đốt ngón tay. Sự biến đổi bất ngờ làm Dylan thấy tò mò, khi cậu đang nhìn, Velen thử độ sắc và cứng của lưỡi dao trên vách hang, đá ngầm bị lưỡi dao cạo ra vụn đá.

“Đừng tới gần quá đó nhé.” Velen nhắc Dylan đang đầy hứng thú, sau đó anh bắt đầu cạo cái dây chuyền kim cương đó ra.

Việc này tốn một khoảng thời gian ngắn, cho đến khi dây chuyền được tách ra hẳn, Velen mới hỏi Dylan: “Cần chú rửa nó hộ không?”

Dylan hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Dây chuyền này bị thế này chắc cũng được một khoảng thời gian rồi. Sau khi được đồng ý thì Velen chụp lại vài pose nữa, mà lúc anh chuẩn bị tạm biệt khi đã hoàn thành công việc thì giọng nói phấn khích của giáo sư Nolan lại vang lên: “Quay lại đi!”

“Sao vậy?” Velen vừa thắc mắc vừa làm theo yêu cầu của anh ta.

Góc độ này đối diện với vách tường đầy vỏ sò và ốc biển, do ánh sáng nên những cái lỗ trên vách hang càng bắt mắt hơn.

“Lùi về sau vài bước nữa.” Ngài giáo sư nói với Velen.

Velen từ từ lùi về đằng sau, mãi đến khi tai nghe truyền ra tiếng ngừng mới dừng lại.

“Nhìn mấy cái vỏ sò đó đi — cả mấy cái lỗ nữa!” tiếng của giáo sư càng kích động hơn: “Có nhận ra đây là hình gì không?!”

Velen mông lung nhìn cái vách hang này.

— sau đó, nhịp thở của anh như ngừng lại.

Những vỏ sò và con ốc biển kia, cả những cái lỗ không nữa đã tạo ra hình một người cá: mà chỗ vừa bị dao cạo, lại ở ngay trên cổ người cá đó.

35. Chương 35: Phiên Ngoại: Last Forever 3

Bức tranh của Dylan cũng không rõ ràng lắm, mấy cái vỏ sò bị thiếu càng làm những đường nét trở nên nhạt nhòa hơn — nó giống như một bức tranh được vẽ nên bằng những nét vẽ nghịch ngoạc, nhưng dù ai nhìn vào cũng có thể thấy được sự cố gắng của người vẽ.

“Đây là ... Alroy sao?” Velen hỏi.

Sự chú ý của giáo sư Nolan dường như vẫn còn đang trên bức tranh này, anh ta không dịch câu hỏi của Velen ra ngay, nhưng câu hỏi này đơn giản như thế, không cần dịch lại Dylan cũng hiểu.

Dylan nhìn về vách hang theo tầm mắt của Velen: “Không phải.” cậu nhanh chóng phủ nhận.

“Ồ? Nếu vậy, có thể cho chú biết đây là ai được không?” tầm mắt của Velen hướng sang cậu: người cá trên vách đá chắc chắn không phải phái nữ, mà Dylan cũng ít được gặp phái nam nào khác.

Người cá trẻ tuổi nghiêng đầu, mái tóc dài dập dờn trước mặt cậu.

“Dylan?” Velen gọi cậu.

Dylan khẽ đóng cửa cái đuôi, bọt nước nổi lên gạt những sợi tóc cản trở kia đi: vẻ mặt của cậu hơi ngượng ngùng, nhưng cậu cũng không từ chối trả lời: “Đây là tôi.” Cậu khẽ hát, ngón tay lơ đãng nghịch nghịch bóng huệ biển.

“Sao lại ...” muốn vẽ mình trong chính phòng của mình?”

Velen muốn hỏi, nhưng lúc anh vừa mới nói được câu đầu, Dylan đã đưa ra đáp án: “Cái dây chuyền đó ... Tôi không đeo nó được, nhưng nó là món quà tôi nhận được.”

“Dây chuyền sẽ mắc vào tóc và tảo biển.” — Velen nhớ tới là than thở dạo trước khi nhóc con nhận được món quà này, bức vẽ trước mặt này cũng vì thế mà trở nên dễ hiểu hơn: “Nhóc không đeo cái dây này đi khắp nơi được, nên mới treo nó ở trên hình của mình hả?”

“Đúng vậy.” Dylan gật gù, sau đó, nhóc còn bổ sung: “Nên không phải Alroy đâu.”

“Phụt —” trong tai nghe, giáo sư Nolan bật cười: “Nhóc Dylan dù có lớn nhưng vẫn đáng yêu như thế ... Hả? Khoan đã!” giáo sư nhận ra gì đó, giọng điệu cao lên hẳn: “Dylan vẫn giữ cái dây chuyền này? Lúc nhóc chuyển vào đây là sau đợt bị Alroy xúc phạm, đó chính là lúc quan hệ của bọn họ căng thẳng nhất — vậy mà Dylan vẫn mang dây chuyền tới đây ư?”

“Ý anh là gì?” sự phấn khởi của giáo sư làm Velen thấy khó hiểu.

“Để ý độ sâu của những cái lỗ trên vách đi, Velen thân mến ơi.” Giọng của giáo sư Nolan vừa vui vẻ vừa thoải mái: “Mấy tảo đại mọc quanh dây chuyền nhìn là biết mọc phủ khá lâu rồi: mà trạng sức trên đó rõ là cái dây chuyền trên tay của anh bây giờ đây. Nhớ anh phải mất bao nhiêu công sức mới lấy nó xuống không — trong lúc quan hệ với Alroy bất nhất, nhóc Dylan vẫn mất sức đính nó lên trong “phòng ngủ” của mình. Anh thấy, điều này chứng tỏ cái gì?”

Velen im lặng.

Giáo sư Nolan cười hô hô: “Sợ rằng so với suy đoán của chúng ta — nhóc con có lẽ còn thích Alroy sớm hơn hẳn kia!”

“Có lẽ vậy.” Velen thuận miệng trả lời lại, cũng không tiếp nối cái chủ đề của giáo sư: “So với cái này, anh không thấy việc dọn nhà của Dylan bây giờ còn đáng bàn tới hơn hay sao?” về cái suy đoán Dylan đang muốn dọn nhà, giờ đã được chứng minh khi nhìn thấy bức tranh không toàn vẹn này, nhưng khoảng thời gian dọn và nguyên nhân của nó cũng chưa được sáng tỏ.

“Dylan còn nhấn mạnh là không được nói với Alroy, giờ ta hỏi không biết nhóc ấy có muốn trả lời không nữa.” Velen không có hứng, mà ngài giáo sư cũng không định đeo bám cái đề tài này. Anh nhanh chóng đưa ra ý kiến của mình, Velen cũng tiếp thu nó ngay lập tức.

“Nhóc định dọn nhà sao? Chuyển cái dây chuyền và mấy cái vỏ sò này đi?” câu hỏi của Velen rất thẳng thắn.

Hành động vãn về con huệ biển của Dylan hơi ngừng lại, sau đó cậu thả con vật đáng thương đó ra, ngó nghiên cứu viên của mình rồi nghiêm túc nói: “Tôi có thể nói cho mọi người biết, nhưng đừng kể với Alroy đấy.”

“Bọn chú sẽ không kể đâu.” Velen đảm bảo với cậu.

“Được rồi.” người cá đã sắp trưởng thành ngậm dài. Nó không có ý nghĩa gì đặc biệt, Velen cảm thấy nhóc chỉ mượn cái tiếng ngậm này sắp xếp lại suy nghĩ. Khi tiếng ngậm này ngừng lại, Dylan nói ra ý định của mình: “Tôi đang chuẩn bị một “phòng ngủ” mới, nhưng không phải để dành cho mình.”

Một “phòng ngủ” không dành cho mình, bên trong lại trang trí vỏ sò, ốc biển, còn có cả quà Alroy tặng — không cần mất quá nhiều thời gian suy nghĩ, Velen và giáo sư Nolan đã nhận ra Dylan đang muốn làm gì.

Người cá nam trưởng thành sau khi tìm được bạn đời cho mình sẽ chuẩn bị một “căn phòng mới”, rồi dẫn nửa kia đến đó để làm nghi thức cầu hôn. Alroy và Dylan đã xác định mối quan hệ trong bài ca hoàng hôn mấy tháng trước, mà khi mọi người trên đảo nhân tạo đều tưởng rằng Alroy sẽ tiến hành nghi thức cuối cùng sau khi Dylan trưởng thành; nhưng giờ xem ra, người chủ động lại không phải Alroy.

“Dylan muốn “cầu hôn” trước ư?” giọng nói vui vẻ của giáo sư truyền từ cáp quang xuống dưới nước.

Mà ở trong “phòng ngủ” đầy ánh sáng xanh của người cá, Velen lại không nói gì cả, anh chỉ im lặng nhìn ngắm người cá trước mắt này, nhớ lại lần đầu gặp gỡ ở biển Single nhiều năm về trước. Hình bóng nhỏ bé trong trí nhớ vẫn rất rõ ràng, thậm chí Velen còn tưởng tượng được dáng vẻ liêu lĩnh của cậu khi xông vào bờ; mà bây giờ, những đường nét rõ ràng đã thay thế những đường cong mềm mại trong trí nhớ, cả về ngây ngô cũng đã sớm nhòa đi qua sự rèn luyện của biển khơi — chủ nhân trẻ của biển Forever như ánh mặt trời buổi sớm trên vùng biển này, được bọt sóng mơn man, khoảng khắc ló rạng khiến người ta phải

tán thưởng ngợi ca.

“Dylan.” Velen gọi cậu.

“Sao vậy?” người cá được gọi tò mò đáp lại.

Velen cười: “Nhóc không cần phí sức mang mấy cái vỏ sò này đến “phòng ngủ” mới làm gì, bọn chú có thể chuẩn bị rất nhiều vỏ sò khác cho nhóc.”

“Thật ư?” câu hát vui mừng vang lên ngay lập tức.

Velen chắc chắn gật đầu: “Nhóc cần gì cứ bảo chú, bọn chú nhất định sẽ giúp.”

“Thật tốt quá!” Dylan vui sướng ngâm nga, xoay quanh người Velen: “Cảm ơn chú.”

“Nhóc không cần phải cảm ơn làm gì.” Velen nói.

Đồng minh bí mật trên biển Forever đã thành lập từ ngày hôm nay, theo chỉ lệnh của Dylan, đàn cá heo trên vùng biển này cũng đổi cả phe.

Bài ca của hai người cá cũng dật lên những ngày đầy mong đợi.

Mãi đến cái ngày trọng đại kia.

Hôm đó, Dylan không đi sẵn cùng Alroy như trước nữa. Cậu đứng trước camera ở bãi đá ngầm, lén cười với ống kính rồi bắt đầu quay người nhảy múa quanh Alroy.

Khúc điệu du dương đầy ngọt ngào cũng ngân lên đầy trầm bổng.

Alroy trong màn hình đầy ngạc nhiên, nhưng nhanh thôi, sự ngạc nhiên bị rút đi, trên khuôn mặt hắn chỉ còn đầy vẻ dịu dàng.

Điệu nhảy đơn biến thành màn khiêu vũ.

Cái đuôi của hai người cá trong màn hình quấn lấy nhau, dần dần khăng khít.

Sau đó, là ôm hôn.

“Ôi!” Velen tắt màn hình đi.

Tiếng kêu than bỗng chốc tràn ngập phòng điều khiển.

“Thời gian riêng tư.” Velen cười nói.

Tiếng kêu than lại biến thành tiếng thở dài thườn thượt, ngay sau đó lại được thay thế bằng nụ cười hân hoan.

Những tiếng hò reo náo nhiệt này lan ra khỏi phòng điều khiển, được gió mang ra giữa đại dương, có lẽ họ sẽ được trở thành bài ca đầu tiên của người cá hôm nay đã trưởng thành.

Được khắc ghi trong vào trí nhớ giống những ngày trôi qua đầy hân hoan trên vùng biển này.

Cho đến trọn đời.

-The End-

36. Chương 36: Phiên Ngoại: Once Upon A Time 1

Ngày xưa ngày xưa” — đây luôn là lời dẫn truyện của những truyền thuyết về người cá, đó là những câu chuyện từ rất xưa, hòa cùng với những sự tưởng tượng của con người thời đó; nhưng truyền thuyết ở đảo nhân tạo lại không giống thế.

Câu chuyện đó giống như đã từng xảy ra, hơn nửa thời gian trong chuyện cũng không xa hiện tại, nhưng mà vì chưa có ghi chép nào chứng minh sự tồn tại của nó, cho nên nó chỉ là “truyền thuyết” mà thôi.

— chuyện về một người cá, một “truyền thuyết” lưu hành trên đảo nhân tạo.

Khoảng 50 về năm trước, một chàng nghiên cứu sinh về hải dương sinh vật học đã cứu được một người cá bị thương bằng lưới bắt cá trên con tàu của mình. Chàng chữa trị cho người cá đó rồi thả người cá về với đại dương, cũng bắt đầu quan trắc thiên nhiên trong hoàn cảnh đó. Vì đã từng cứu giúp nên chàng thanh niên này rất thân với người cá, việc quan trắc hết sức thuận lợi.

Đây hẳn có thể coi là minh chứng đầu tiên cho sự tồn tại của người cá trong góc nhìn khoa học của con người, nhưng trước khi chứng nhận này được công bố, một bi kịch đã ập đến: một phú thương tình cờ nghe đến sự tồn tại của người cá đã đến đây để đánh bắt, bọn chúng sử dụng dòng điện cao áp, đã gây nên biết bao cái chết của người cá.

“Sao các ông có thể làm như vậy! chàng sinh viên lên án hung thủ. Những kẻ đã tước đi biết bao sinh mạng đẹp đẽ không hề thấy tội lỗi — cho dù có, cũng chỉ là tiếc những đồng tiền không chiếm được kia thôi — bọn chúng vây quanh chàng sinh viên, đẩy ngã chàng, cười nhạo chàng: *Chỉ là vài con cá mà thôi*. Chàng sinh viên đáng thương đẩy cực kì phẫn nộ, chàng kịch liệt lên án bọn chúng: *Người cá cũng là sinh vật có trí khôn như chúng ta! Các ông đang giết người đấy!* Nhưng những lời này chỉ đổi lại được những tiếng cười vang: *Thích thì đi kiện chúng tao đi*. Bọn chúng nói như vậy, chẳng hề để tâm, *Bởi giết một con cá cũng đâu coi là phạm tội*. Những kẻ tàn bạo nghênh ngang đi mất, mà chàng sinh viên đó sau khi chôn cất những người cá xong, cũng biến mất.”

“Ba mươi năm trước, giới học thuật đã công nhận sự tồn tại của người cá tên Ariel, gần như cùng lúc đó, hiệp hội bảo vệ người cá và đảo nhân tạo cũng được ra đời.” Giáo sư Nolan kể lại xong “truyện thuyết” lắc lắc cái ly trong tay, rượu Brandy trong ly sáng ánh lên màu hổ phách êm dịu: “Nhiều người nghĩ rằng đây là một câu chuyện được viết ra để giải thích về sự tồn tại của đảo nhân tạo, nhưng tôi nghĩ nó đã thật sự xảy ra.”

Đây là hội nghị thường niên, địa điểm vẫn là tổng bộ TMCA (hiệp hội bảo vệ người cá). Sau hội nghị ngày đầu tiên, thường sẽ tổ chức tiệc rượu chẳng mấy nhẹ nhàng như này. Vốn rất hay tham gia mấy buổi giao lưu giáo sư Nolan lại trốn vào một góc, lúc Velen nhìn thấy anh, anh đang thần người ngồi trên sofa ngắm cái ly trong tay.

“Anh làm gì ở đây thế?” Velen chào anh.

Giáo sư Nolan ngẩng đầu nhìn anh, rồi nhìn đằng sau anh: “Xã giao xong rồi sao?”

Velen cười, không nói gì ngồi xuống cạnh anh: “Chỉ có tối nay mới thế thôi.”

“Cũng đúng, mấy đại gia đó cũng không rảnh hơi như chúng ta.” Giáo sư Nolan nhún vai.

Thái độ của anh làm Velen thấy hơi bất ngờ: “Tôi không biết là anh ghét người có tiền đấy.”

“Không, tôi không ghét họ.” ngài giáo sư nhanh chóng phủ nhận: “Hồi ở trường tôi cũng hay tham gia mấy tiệc rượu thế này, nhưng rất ít người đầu tư vào khoa của chúng tôi.”

“Mấy khoản đầu tư ở tiệc rượu chỉ là hình thức thôi, sự có mặt của họ còn có ý nghĩa lớn hơn nhiều.” Velen giới thiệu sơ vài người, đó là mấy người nổi tiếng thường xuất hiện trên các mặt báo, như hạng mục vận tải đường thủy, dầu mỏ, ...

Giáo sư Nolan im lặng nghe một lúc, sau đó hỏi Velen: “Không có ai họ Onassis xuất hiện sao?”

“Sao cơ?” Velen sững sốt.

“Khoản đầu tư lớn của hiệp hội và đảo nhân tạo ban đầu đến từ gia tộc Onassis, đây là chuyện ai cũng biết.”

giáo sư Nolan kể lại câu chuyện lưu hành ở đảo nhân tạo rồi nở nụ cười: “Còn nhớ không? Khoa của tôi cũng là hải dương sinh vật học, mà trường tôi theo là tốt nhất trong cái ngành này — nửa thế kỷ cũng không lâu đến thế, không phải sao? Lúc nghe cái “truyền thuyết” đó xong, tôi nghĩ ngay đến một người: ông ta từng là học sinh mà thầy của tôi cưng nhất, trẻ tuổi, tài hoa, nhưng lại xin nghỉ một cách đột ngột ... Đương nhiên, họ của ông ta trong trường cũng không phải là Onassis, nhưng tôi đã từng thấy ảnh của ông ta, đôi khi cũng xem vài tin tức.”

Velen không nói gì, nhưng sự im lặng của anh cũng không có ý phủ nhận.

Thái độ như vậy đã đồng nghĩa với cam chịu, giáo sư Nolan không nhịn được phải thở dài: “Nói thế, nguyên nhân thành lập đảo nhân tạo quả giống như trong “truyền thuyết” đó, vì để tránh cho bi kịch xảy ra lần nữa, mà người cá trong “truyền thuyết” quả thật đã ...”

“Không tồi tệ đến thế đâu.” Velen lắc đầu: “Nhưng mà, thực tế cũng chẳng tốt đẹp: dòng điện làm tim ngừng đột ngột, dù da đã ngăn kha khá tổn thương, nhưng đầu của ông ấy vẫn bị chấn động.”

“Ông ấy ...” giáo sư Nolan gần như nhảy khỏi ghế sofa: “Ý anh là?!”

“Đúng vậy, ông ấy còn sống.” Velen bật cười.

“Còn sống ...” mắt ngài giáo sư lóng lánh nhìn Velen: “Anh biết — không, anh đã từng nhìn thấy người cá đó, đúng không?”

“Nếu như anh có chú ý tin tức như lời anh đã nói.” Velen cười, ranh mãnh nháy mắt: “Thì anh nên biết, con gái của ngài Onassis cưới một giảng viên đại học, mà họ của bà ấy sau khi lấy chồng là Heilman.”

“...” giáo sư Nolan im lặng. Anh đặt ly rượu trong tay xuống, sau đó bảo Velen: “Giờ tôi bắt đầu thấy ghét kẻ có tiền rồi đấy.”

Velen cười haha.

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Once Upon A Time 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Onassis là một dòng họ hiển hách, từng chữ như đều được ngâm trong nước biển. Nó hòa với nhịp thở của biển khơi, mà điều này cũng không chỉ thể hiện ở việc làm ăn của gia tộc này.

“Hải vận đã mang đến của cải khổng lồ cho gia tộc Onassis, mà tình lòng yêu thương với đại dương cũng như một tệp tin mà lưu truyền lại cho đời sau.” Velen xin một ly rượu từ phục vụ, chậm rãi nhâm nhi, bổ sung đầy đủ “truyền thuyết” này: “Lúc tôi còn bé, ông ngoại từng bảo với tôi, nếu không gặp gỡ Oceanus —

chính là người cá trong câu chuyện ấy — thì có lẽ ông sẽ là một nhà nghiên cứu hải dương học bình thường, chứ không phải một thương nhân bị nhốt trong phòng làm việc.”

“Oceanus?” giáo sư Nolan lặp lại cái tên mà Velen đã nhắc đến: “Ngài Onassis đã đặt cho vị đó cái tên của một vị thần biển.”

“Đúng vậy.” Velen cười: “Một cái tên rất phù hợp.”

“Nếu thế, ông ấy hẳn là một người cá phái nam trưởng thành to lớn, cường tráng vô cùng?” giáo sư hào hứng đoán, nhưng rất nhanh, ánh mắt của anh ta lại đầy lo lắng: “Anh vừa nói tình hình của ông ấy không ổn lắm, có thể kể chi tiết hơn được không — Ặc, nếu có thể kể chi tiết?”

“Cũng không có gì nhiều để kể đâu.” Velen khê thở dài, thu lại nụ cười trên mặt: “Đại não và tiểu não của Oceanus bị tổn thương vĩnh viễn, nó đã gây ra chứng ngại về điều chỉnh giọng nói ... Ông ấy đã không còn sống ở những vùng biển tự nhiên được nữa, mà thiên tính của người cá làm ông ấy cũng không thể ở những vùng nước nhân tạo được.”

Người cá phái nam trưởng thành, không thể ca hát, không thể có vùng biển của riêng mình, không thể tự bảo vệ bản thân, thậm chí săn mồi cũng khó khăn — sự miêu tả của Velen làm cho giáo sư Nolan phải thở dài.

“Tôi có lẽ cũng hiểu vì sao năm ấy ngài Onassis đã không công bố kết quả quan trắc của mình.” Giáo sư nói.

“Lúc ấy mọi người còn chưa chuẩn bị để tiếp nhận một chủng tộc cũng có trí khôn khác, không chuẩn bị mà đã công bố sự tồn tại của người cá cũng không sáng suốt, thậm chí có thể coi là tai vạ.” Velen đặt cái ly xuống, tầm mắt chuyển sang những khách vip trong tiệc rượu: “Dù có là bây giờ, sự chuẩn bị thế này cũng chưa vẹn toàn.”

Lời cảm thán của Velen bắt nguồn báo cáo công việc hồi sáng: mấy ngày trước, một đảo nhân tạo gần đây đã xảy ra xung đột với những kẻ săn người cá, hai bên có khai hỏa, rất nhiều người bị thương, mà mà cảnh sát biển ở địa phương kịp thời đến ổn định tình hình, đảo nhân tạo ấy và người cá nữ đang mang thai may là vẫn an toàn.

“Tò mò là thiên tính của loài người, mà con người đã dấn quá sâu vào đại dương, các người cá cũng không thể trốn tránh như trước được. Hiệp hội và đảo nhân tạo như kẹp giữa hai giống loài, vừa bảo vệ, vừa giao lưu phổ cập.” trong tiết mục giao lưu tiếp theo, phu nhân Ebismeyer là người phụ trách hiệp hội đương nhiệm giải thích về công việc của TMCA như thế này: “Tôi biết, có rất nhiều người có nhiệt tâm với người cá vẫn còn nghi ngờ việc quan trắc của đảo nhân tạo là xâm phạm đời tư của người cá — điều này rất tốt, bởi mọi người đã đặt những hàng xóm ở đại dương ngang hàng với mình, mà đây chính là hướng mà cho tới nay TMCA vẫn cố gắng phát triển theo, nhưng tiếc là, giờ không phải là lúc đặt nặng những giá trị của các quyền lợi xa xỉ ấy. Tốc độ phát triển của con người ở trong đại dương đã không để lại cho chúng ta nhiều thời gian nữa, từ lúc phát hiện đến nhận biết, đến có thể trao đổi, rồi đến việc tìm kiếm hướng phát triển hòa bình giữa đôi bên — thời gian của chúng ta bây giờ là quá ít ỏi.”

Cuộc giao lưu này được phát sóng trực tiếp trong đại sảnh ở lầu 1 tổng bộ, ngoài ra còn có vài anime ngắn nói về lợi ích chung của việc bảo vệ biển cả và giới thiệu về những tập tính của người cá.

Lời cảm thán của Velen làm giáo sư Nolan nhớ lại hoạt động tuyên truyền dưới đại sảnh, anh nhắc ly rượu lên, chạm vào cái ly của Velen, tiếng pha lê đụng vào nhau ting ting: “Mọi người đã làm rất tốt.” anh khích lệ giọng cao cái ly: “Nếu không phải hai mươi mấy năm qua hiệp hội đã phổ cập và tuyên truyền, chuyện Alroy dùng sóng âm tấn công thuyền săn cá voi sẽ không chìm xuống dễ dàng như thế, việc người cá cũng là chủng tộc có trí khôn cũng sẽ không được nhiều người đón nhận như vậy.”

Đây không phải một lời khích lệ bình thường, Velen nâng ly, uống cạn rượu trong đó.

Tiệc rượu vẫn còn đang diễn ra, trong sàn nhảy đã bắt đầu có cặp ra nhảy. Nhạc nhẹ làm không khí trở nên thoải mái hơn, mấy nghiên cứu viên đến từ đảo nhân tạo cũng không khách sáo nữa mà bắt đầu đi vòng quanh, tìm bạn bè của mình.

Chỗ ngồi của giáo sư Nolan khá là bí mật, nhưng mà ở đây có rất nhiều nghiên cứu viên biết Velen, bọn họ nhanh chóng tìm được mục tiêu. Sau khi làm quen giáo sư Nolan, những người có lòng cuồng nhiệt với

người cá không nhìn được hỏi về chuyện của Dylan và Alroy.

Trò chuyện rất vui vẻ. Trong hơi cùn, cuộc chuyện trò kéo dài rất lâu, thậm chí lúc khách quý về mọi người cũng không nhận ra.

— nếu không phải hôm sau tất cả mọi người phải tham gia hoạt động của tổng bộ tổ chức (tọa đàm, cùng giảng giải, phát bưu thiếp, còn chơi cùng trẻ con nữa), thì mấy cuộc trò chuyện về người cá sẽ kéo dài đến sáng mất.

“Tôi thích nơi đây.” Sau khi tàn tiệc, lúc về, giáo sư Nolan đột nhiên nói vậy.

Velen không hỏi lý do, chỉ cười bảo: “Tôi cũng vậy.”

Sau đó, bọn họ chúc nhau ngủ ngon, trở lại phòng của mình.

Một ngày đã kết thúc.

Đây vẫn là một ngày rất bình thường, cũng không có chuyện gì đặc biệt đáng nhớ.

Nhưng giống những ngày trước và cả mai sau, nó là một ngày tuyệt vời.

— The End —

Ngoài lề:

Về vị thần biển Oceanus: Ngài là vị thần Titan của suối nguồn Trái đất, là nguồn gốc là hiện thân của sông suối, mây mưa,...Oceanus được mô tả với hình dáng một nhân ngư, phần đuôi là thân con rắn, trên đầu có một cặp sừng.

Minh họa (Baidu)

38. Chương 38: Phiên Ngoại: Close To You 1

Lúc phát hiện con người đổi phiên vào biển của mình, Alroy đang xua đàn chim bay vào hòn đảo bị chiếm đóng.

Đàn cá heo báo lại hướng đi của con thuyền, còn hăng hái muốn qua đó xem thử. Thái độ như thế hoàn toàn trái ngược với lúc bọn nó mới phát hiện ra con thuyền này, Alroy biết đàn cá heo đã hết hứng thú với cái chuyện hắn đang làm bây giờ, nhưng hắn cũng không tính dừng lại.

Hòn đảo này đã bị con người chiếm đóng quá lâu: bọn chúng rất ngoan cố, hơn nữa còn không có dấu hiệu muốn bỏ chạy.

Tình hình này làm Alroy thấy rất nan giải, hắn không muốn giết chết người trên đảo — bằng sự hiểu biết của hắn với loài người, chết chóc sẽ mang tới càng nhiều, trong đó cũng sẽ có cả những con người đầy thiện ý — nhưng hắn cũng không muốn thỏa hiệp, buông xuôi hòn đảo này.

Đó là hòn đảo lớn nhất ở biển của Alroy, gần đó còn có bãi đá ngầm, độ sâu và an toàn rất hợp cho người cá nhỏ đi săn. Alroy từng định để nơi đó cho con của mình ở — nếu có khác phái đồng ý ở lại.

Trước khi tới vùng biển này, Alroy đã lang thang quá lâu. Hắn từng gặp ba đồng loại khác, một nam một nữ. Phái nữ đó có một khuôn mặt rất ngọt ngào, thanh âm cũng rất dễ nghe, nhưng tính tình của nàng thì tệ hại vô cùng: lúc nhìn thấy Alroy vừa mới trưởng thành, nàng với ánh mắt cực kì ghét bỏ đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sau đó nhìn Alroy còn cao hơn nàng rất nhiều nói: “Thằng quỷ nhỏ, đừng có mà cản đường.”

Trải nghiệm đó làm Alroy thấy quẫn bách vô cùng, mà hai lần gặp phái nam còn làm tâm tình của hắn càng trở lên phức tạp hơn.

Hai vị phái nam này sống ở hai vùng biển khác nhau, nhưng lại có trải nghiệm rất giống nhau: khác phái nhỏ xinh đến từ vùng biển khác chủ động theo đuổi bọn họ, sau quãng thời gian yêu đương nồng cháy, họ trở thành cha; bọn họ rất vui mừng, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị đón chào một sinh mạng nhỏ bé đầy đáng yêu, nhưng khác phái đang mang thai lại đột nhiên nói cho họ biết: “Sống chung với anh rất vui, nhưng giờ em phải về nhà rồi.”

Đúng vậy, bọn họ đều bị đá. Chỉ khác ở chỗ là một người trong số đó đã chấp nhận số phận, nhưng một người khác lại còn đuổi đến vùng duyên hải đó để vân hồi cuộc tình của mình.

Câu chuyện như thế rất phổ biến trong cuộc sống của người cá, thậm chí ngay cả Alroy cũng là ra đời ở vùng duyên hải.

Nhưng mà, chẳng có người cá nam nào hi vọng chuyện đó xảy ra trên người mình.

Alroy cũng không ngoại lệ. Sau khi hắn lấy đây là vùng biển của mình xong thì bắt đầu tìm kiếm, hòn đảo lớn nhất này và cả dãy đá ngầm phía Tây là món quà hắn muốn để dành cho bạn đời tương lai của mình, hoặc có thể nói đó là nơi hắn dùng để bạn đời đồng ý ở lại.

Song, trước khi ý định của hắn được thực hiện, con người đến.

Bọn chúng chiếm đảo của hắn, còn lắp rất nhiều camera quanh đó. Alroy biết cái loại máy móc này, hắn bị buộc bỏ lại vùng biển trước của mình do loài người đã dùng loại thanh âm chết chóc này.

Loài người, còn cả camera, cơn ác mộng đã từng xảy ra lại như bị tiếp diễn — cái suy nghĩ này làm Alroy đã bị mất biển một lần cảm thấy giận dữ vô cùng.

Hắn đã phản kích, nhưng bất ngờ là, lần này không có sóng âm mang đến chết chóc xuất hiện.

Người trên đảo cũng hơi khác so với lúc trước, họ biết sự tồn tại của hắn, cũng biến đàn chim và sứa là từ đâu ra, nhưng họ chưa bao giờ đánh trả quá đáng cả.

Thực tế thì, Alroy thấy họ cần bản còn chẳng có phản ứng gì.

Ý đồ của con người vẫn còn chưa rõ, nhưng bọn chúng có năng lực uy hiếp vùng biển này (hơn nữa còn chiếm đảo của hắn), những điều này đã đủ để Alroy tiếp tục giữ vững quan điểm.

Duổi con người đi — để thực hiện cái mục đích này, Alroy đã thử rất nhiều cách, rất nhiều lần hắn đã nghe thấy tiếng kêu gào đầy đau khổ của con người trên đảo, nhưng mà, loài người vẫn không chịu đi. Họ giống như những tảo dại đầy kiên cường, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình, chỉ cố gắng bám trụ trên đảo của Alroy.

Cục diện trở nên căng thẳng. Cục diện này đã kéo dài quá lâu, lâu đến nỗi ngay cả bản thân người cá cũng dần mất ý chí chiến đấu.

Alroy biết, công kích của mình đang dần trở nên nhàm chán, thời gian cũng đã được cố định — nó như một chuyện xảy ra mỗi ngày vậy, mà người phải nhận nó cũng gặp mãi thành quen.

“Không thể như thế được.” Alroy tự cảnh báo chính mình.

Nhưng mà đối thủ lại thật là người khác thấy nản chí.

Dù cho họ không biết học được cách khích tướng của người cá ở đâu ra, nhưng sự lười nhác cũng làm Alroy chẳng muốn tìm cách mới để hành hạ.

Như lần này, hắn cũng chỉ qua quýt tăng thêm thời lượng và số lần tấn công của bầy chim mà thôi.

Đàn cá heo còn thấy chán hơn, bọn nó ỉu xiu vuốt ve nhau, rồi quay liên tục quanh người Alroy.

“Thôi được rồi.” Alroy buông xuôi nói: “Các em có thể đi xem, nhưng không được tới gần quá.” Những người trên thuyền có thể là loại săn kinh hoặc săn cá heo, Alroy phải đề phòng điều đó.

Đàn cá heo lập tức vui tươi trở lại, bọn chúng bỏ Alroy lại, ủa nhau bơi đi.

Mà sau khi bọn chúng đi không lâu, Alroy nghe thấy một thanh âm kỳ lạ: đó giống như tiếng của người cá, nhưng nơi phát ra nó hơi xa nên Alroy không thể xác định được nó đến từ đồng loại của mình hay là mấy sự bất chước ngu ngốc từ con người.

“Thử nhìn chút xem.” Hắn nghĩ thế, bơi về nơi phát ra thanh âm đó.

Đàn cá heo không ở bên cạnh, Alroy không biết được tình hình cụ thể ở đằng trước, nhưng vị trí đó hơi quen quen, hình như là nơi xuất hiện thuyền mà đàn cá heo đã báo lại.

“Là con người ư?” cảm giác thất vọng bắt đầu dâng lên, tốc độ của Alroy chậm dần lại.

Chậm dần, nhưng không dừng lại.

Thanh âm đó nghe quá chân thật — hồn nhiên, trong trẻo, còn cao vút. Phát âm cũng rất ngọt ngào — dù có là loài người mô phỏng lại, nó cũng làm cho Alroy muốn tìm đến tận cùng.

Nó hình như đang trò chuyện, mà bên còn lại có một phát âm vừa kì lạ lại còn có cả chất giọng tẻ hại.

“Đây là con người.” Alroy nhận ra cái giai điệu kỳ lạ đó.

Có những thứ này để so sánh, thanh âm đáng yêu còn lại càng gợi ra sự tò mò.

Alroy bắt đầu tăng tốc.

“Chúng tôi không phải người xấu.”

Âm lượng khó nghe bị phóng đại đột ngột vang lên, mà hàm nghĩa tẻ hại như giai điệu của nó làm Alroy bỗng chốc nhớ đến hòn đảo bị chiếm đóng của mình.

Tiếng thở dài đầy trào phúng được bật ra, mà sự tức giận vẫn ẩn sâu trong đáy lòng hóa thành đợt công kích mới.

Song, đàn chim lần này vừa được tụ lại lại tản ra ngay.

Mà thứ xua đàn chim đi không phải con người.

Là giọng hát ngọt ngào khiến Alroy tò mò đã giải tán bầy chim, bởi con người ngày ngày bị bầy chim tấn công vẫn chưa bao giờ mô phỏng lại được giai điệu này

— Alroy đã xác định được thân phận của chủ nhân thanh âm đó là ai.

Đối phương đúng là người cá, nhưng hắn vẫn hỏi về thân phận của người đó: “Em là ai?”

Thanh âm đáng yêu đáp lại một cái tên cũng đáng yêu y như nó.

Sau đó, chủ nhân của thanh âm đó nói với hắn: “Chào anh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-ca-o-bien-forever>